

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Neşeli Dostlar

Debbie Macomber

Reed, Ellen'e bakmayı sürdürürken elini kapının tokmağından çekti.

Bakışları dudaklarına dikilmişti. Sonra ısıltılı parlayan o yeşil gözler genç kızın gözlerini buldu ve Ellen bakışlarını ondan kaçırmaya çalışırken boğazının kuruduğunu, soluğunun kesildiğini hissetti. Reed'in kendisine böyle bakmaya hakkı yoktu. Hele az önce Danielle'in kollarından ayrılmışken.

DİKKAT:

Sevgili okurlarımız, BEYAZ DİZİ'nin mevcudu tükenen aşağıda yazılı sayıları için istekte bulunmamanızı önemle rica ederiz. (-) ile ayrılan rakamlar, o rakamlar ve onların arasında kalanlar için geçerlidir.

1-13, 18, 19, 22, 23; 26-30, 33, 34, 36, 39, 40,
45-47, 49, 52, 55, 56, 60, 66, 67, 71, 73-77, 79-147,
170, 175-177, 179, 180, 198, 199, 220, 221,
225-227, 230, 237, 248.

Neşeli Dostlar

Debbie Macomber

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

İngilizce adı : LOVE BY DEGREE

**Copyright : Debbie Macomber
Mills and Boon Limited ve
Gelişim Basım ve Yayın A.Ş. (1987)
Levent-İstanbul
Tel. : 169 66 80**

Kıbrıs satış fiyatı : 750.— TL.

Dizgi, baskı : Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bölüm Bir

Bir aşk şarkısının yumuşak melodisi, Seattle'ın Capitol Hill semtindeki üç katlı büyük evin odalarında yankılanarak banyoya kadar geliyordu. Ellen Cunningham, sık dalgalı ıslak saçlarını kalın bir havluyla kurularken alçak sesle şarkıya eşlik etmeye başladı. Akşamüstleri bu saatler, ev arkadaşlarının henüz dışarıda olduğu ve saç yıkamak gibi özel işlerini tembelce yapabildiği zamanlardı. Evde üç erkekle birlikte yaşarken insanın özel hayat gibi bir lüksü olamıyordu. Üstelik, onlar döndükten sonra üst kattaki banyoyu boş yakalamak da tamamen şansa kalırdı.

Kırmızı havluyu türban gibi başına sarıp, çıplak ayakla, bluzunu giymek için yatak odasına doğru yürüdü. Koridorun yarısına gelmişti ki, aşağıdan fırın saatinin sinyalini duydu. Elmalı pasta pişmiş olmalıydı.

Otomatik bir hareketle yolunu değiştirip aşağı, mutfığa doğru gitti. Bir yandan da bir şarkı mırıldanıp duruyordu. O gün dersleri olağanüstü iyi geçmişti. Evini, Washington eyaletinin elma bahçeleriyle ünlü küçük Yakima kasabasını hâlâ çok özlemesine rağmen kendini çok, ama çok mutlu hissetmekteydi. Büyük kentteki yaşam tarzına gayet iyi uyum sağlamıştı. Eğitimini tamamlayabilmek için sabırsızlıkla uygun zamanın ve tabii yeterli paranın eline geçmesini bekleyip durmuştu. Sonra, geçen yaz, birden her şey yolunda gitmeye başlamıştı. Küçük kız kardeşi evlenmiş, hep 'bebeğim' diye söz ettiği erkek kardeşi ordu-

ya yazılmıştı. Ellen; annesinin evin böyle birdenbire boşalması karşısında ,acı çekeceğinden korktuğu için üniversiteye gitmeyi bir yıl daha ertelemeye karar vermişti ama endişelerinin boşa olduğunu kısa sürede anlamıştı. Annesinin erkek arkadaşlarından James Simmons sık sık evlerine gelmeye başlamıştı o arada. Karısını bir süre önce kaybetmiş bir dul olan James'le annesi arasında romantik bir beraberliğin başladığını görmemek için insanın kör olması gerekirdi. Evden ayrılmasının zamanı gelmişti ve bunu yaparken en ufak bir pişmanlık ya da suçluluk duygusu hissetmemişti genç kız.

Kalm bir tutak alıp elmalı pastayı fırından çıkardı. Tarçınlı elmaların mis gibi kokusu mutfakta doldurmuş, ocakta kaynamakta olan sebzeli et yemeğinin ağız sulandıran kokusuna karışmaya başlamıştı. Ev arkadaşları yemek pişirmekteki ustalığını takdir ediyorlar, o da onları mutlu kılacak küçük jestler yapmaktan hoşlamyordu. Erkeklerle dolu bu evin en yaşlı kişisi olarak, yaşadıkları düzenden çok memnundu. Yemek pişirme, birazcık temizlik ve biraz da annece ilgi karşılığında komik denecek kadar az bir kira ödemekteydi.

Arka kapının açıldığını duyunca, bu hiç beklenmedik olay karşısında hızla o yana döndü.

«Bu da ne demek?» Eşikte, o ana kadar gördüğü en etkileyici yeşil gözlere sahip genç bir adam duruyordu. Israrla kendisine bakan bu gözler Ellen'e, güneşte parıldayan zümrütleri ammsattı. Yakışıklı yüzünün hatları son derece güçlüydü. Çıkık ve geniş elmacık kemiklerine rağmen yüzü gene de ince ve çok çekiciydi. Dudakları dile getirilmemiş bir soruyla kıvrılmış, alnı bir kaş çatısıyla kırışmıştı.

Bir elinde taşıdığı büyük, deri bavulu usulca

yere bıraktı. «Sen de kimsin?» Sesinde kızgınlık ya da küçümseme değil, gerçek bir şaşkınlık vardı.

Ellen kımıldayamayacak kadar şaşırmış ve korkmuştu. Hızla geriye dönerken başındaki havlu bir gözünün üstüne doğru kaymış, görüşünü engellemekteydi. Ama tek gözüyle gördüğü kadarıyla bile bu yabancı ödünü koparmaya yetiyordu. Yelekli takım elbisesinde hiç de korkutucu bir şey yoktu ama, kendisine dik dik ve gide rek öfkeyle bakan o yüze bakışlarım bir kez daha çevirmek istiyordu doğrusu.

Mümkün olduğu kadar sakın bir tavırla elini kaldırıp başındaki çarpık türbanı düzeltirken birden, üstünde sadece solmuş bir blucin pantolon ve beyaz bir sutyenle mutfağın ortasında durmakta olduğunun bilincine vardı. Hızla havluyu başından çekip, korunmak isteyen bir tavırla göğsüne bastırırken, «Ya sen kimsin?» diye soruya soruyla karşılık verdi. Görünüşünün komik olduğunu düşündü sonra. Elindeki kırmızı havluyla boğanın karşısındaki bir matadora benziyordu. Evet, bu adam ona bir boğayı anımsatmaktaydı. Kımıldadığında, tıpkı bir boğa gibi, çabasız bir güç ve ani bir hızla hareket edeceğinden emindi. Karanlık bir sokakta, ya da böyle boş bir evde karşılaşmaktan kaçınacağı türde bir erkekti kısacası. Ertesi günkü gazetelerin manşetlerini görür gibi oldu bir an: 'Kasabalı Kız, Capitol Hill'deki Evin Mutfağında Tecaviuze Uğradı'.

En ciddi sesiyle, «Burada ne arıyorsun?» diye sordu.

«Burası benim evim!» Sözcükler, mutfağın duvarlarında gökgürültüsü gibi patlamıştı.

Ellen, nefesi kesiliyormuş gibi, «Evin mi?» diye sordu. «Aama ben burada oturuyorum.»

«Hayır, artık oturmuyorsun.»

Genç kız ikinci kez, «Kimsin sen?» diye sordu.
«Reed Morgan.»

Ellen biraz rahatlamıştı. «Derek'in ağabeyi mi?»
«Üvey ağabeyi.»

Tevekkeli birbirlerine hiç benzemiyorlardı?..
Derek sırık gibi zayıf ve uzun, uysal tabiatlı, siyah saçlı, kara gözlü, on dokuz yaşında bir delikanlıydı. Onun bu öfkeyle bakan dev gibi bir kardeşi, hatta üvey bir kardeşi, olabileceği aklıma bile gelmezdi doğrusu.

«Ge... geleceğinizi bil... bilmiyordum,» diye kekeleydi. Kendini tam bir budala gibi hissediyordu.

«Belli oluyor.» Kızın çıplak omuzlarına bakarken kaşlarından birini hafifçe kaldırmıştı. Ağır bavulu ayağıyla iyice içeri doğru itip derin bir soluk aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ellen bu saçların gür, sağlıklı, parlak ve kcyu bir kahverenginde olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Genç adam yorgun ve hemen kızmaya hazır gibi görünüyordu. Neden mutfakta böyle yarı çıplak dolaştığını açıklamamanın zamanı olmadığını düşündü Ellen. Kendi varlığının neden olduğu şoku biraz hafifleteceğini umarak, «Bir fincan kahve içer miydiniz?» diye sordu.

«Sırtına bir şeyler giymeni isterdim.»

«Evét, tabii.» Ellen zorla gülümseyerek hemen mutfaktan çıktı. Yarı çıplak durup bir yabancıyla kahve isteyip istemediği konusunda sohbet ettiğini düşününce rezil olduğunu hissediyordu. Basamakları ikişer ikişer çıkarak odasına daldı ve yatağın ayakucunda atılı duran bluzunu sırtına geçirdi. Düğmelerini iliklerken elleri titriyordu.

Kafası karmakarışık olmuştu. Eğer bu ev gerçekten Reed Morgan'ınsa, çıkıp gitmesini isteme-

ye hakkı var demekti. 'Umarım yanlış anlamışım-
dır,' diye düşündü. Ders yılı bu kadar ilerlemiş-
ken kendisine kalacak bir yer bulması çok zor
olacaktı. Tek başına bir ev tutarsa, biriktirmeyi
başardığı azıcık parası çabucak biterdi. Hâlâ bi-
raz nemli olan kısa, dalgalı saçlarını tararken al-
m endişeyle kırıışmıştı. Taşınmak bir trajedi sa-
yılmazdı ama genç kız için fazlasıyla endişe veri-
ci bir şeydi. Ev arkadaşlarına bir anne gibi dav-
ranmak Ellen'e çok doğal geliyordu. O olmazsa
çocuklar bir kap su bile kaynatamazlardı. Elek-
trik süpürgesi ile çamaşır makinesini kendi yar-
dımı olmaksızın çalıştırmayı bile daha yeni öğret-
mişti onlara.

Mutfığa döndüğünde Reed'i tezgâha dayanmış,
dumanlar tüten bir fincan kahvesini yudumlar-
ken buldu.

«Derek'le aranızda bu rahat ve samimi düzen
ne kadardır devam ediyor?»

Ellen kendine kahve koyarken, «İki ay kadar
oldu,» diye cevap verdi. Çok az kahve içerdi ama,
şu anda ellerimi meşgul edecek bir şeye şiddetle
ihtiyaç duymaktaydı. «Ama ima ettiğin gibi de-
ğil. Burada onunla ve ötekilerle yaşamaya ve...»

Reed ağzındaki kahveyi gerisingeri fincana
püskürttü. «Ötekiler mi!?» Bir an için boğulacak
gibi olmuştu. «Yani evde senin gibi başkaları da
mı var?»

Ellen sakinliğini korumaya çalışarak soluğunu
yavaşça koyuverdi. Genç adamın küçümseyişini
cesaret dolu bakışlarla karşılamıştı. «Derek, Pat
ve...»

«Bu Pat kadın mı, erkek mi?» Kişiliğinden kay-
naklanan o çarpıcı güç bütün mutfığı doldurmuş
gibiydi ama Ellen bunun gözünü korkutmasına
izin vermeyecekti.

«Pat, benimle ve Derek'le aynı üniversiteye gi-

den bir erkek arkadaş.»

«Demek hepiniz öğrencisiniz.»

«Evet.»

Genç adam merakla baktı ona. «Bu iş için biraz yaşlı değil misin?»

«Yirmi dört yaşındayım.» Ne şartlar altında okuduğunu bu adama açıklamak niyetinde değildi.

Ön kapının açılıp kapandığını duydular. Az sonra Derek Morgan kucağı kitaplarla dolu, sallana, sallana mutfığa girdi. Ve ağabeyisini görünce olduğu yerde kalakaldı.

«Merhaba Reed.» Şüpheli bakışları yardım ister gibi Ellen'e döndü. Çocukça bir yakışıklılığı olan yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Kitaplarını usulca tezgâhm üstüne bıraktı.

«Derek.»

«Ellen'le tanışmışsınız.» Delikanlının gülümsemesi son derece zorlamaydı.

«Karşılaştık demek daha doğru olur.» Reed yaslandığı yerden doğrulup elindeki kahve fincanını bırakırken Derek'in gergin omuzlarının gevşediğini fark etti.

Delikanlı, «O kadar çabuk dönmeni beklemiyordum,» diye mırıldandı.

Reed hemen Ellen'e baktı. «Belli oluyor. Burada neler olup bittiğini bana söyler misin küçük kardeşim?»

«Göründüğü kadar kötü bir şey değil.»

«Şu anda pek de iyi görünmüyor.»

«Her şeyi açıklayabilirim.»

«Umarım mümkündür bu.»

Ellen kollarını sinirle iki yana sallayarak öne doğru bir adım attı. «İzninizi istiyorum. Beni ararsanız odamda olacağım.» Aralarındaki sorunu halletmekte olan iki kardeşin arasına girmeye hiç niyeti yoktu.

Derek hemen, «Hayır, gitme,» dedi. Siyah gözlerinde yalvaran bir ifade belirmişti.

Ellen elinde olmadan, iznini istiyormuş gibi Reed'e baktı.

«Pekâlâ, kal bakalım.» Genç adamın hali hiç de cesaret verici değildi.

Ellen adama içermeye başlamıştı. Sırtını dikleştirip meydan okuyan bir tavırla başını kaldırdı. Bu sinir bozucu adam kendini ne sanıyordu? Sakin hayatlarına girip kargaşa mı çıkarmak niyetindeydi? Dördü bu evde son derece uyumlu bir hayat sürüp ev işlerini pürüzsüzce yürütüyorlardı işte.

«Kira alıyor musun?» diye sordu Reed.

Derek kısacık bir an Ellen'in gözlerinin içine baktı. «Evet. Bu kocaman evin bir yurt binası kadar odası var. Bir sakıncası olacağım düşünmedim.» Sinirli sinirli yutkundu. «Yani sen Ortadoğu'daydın, falan. Ev bomboş duruyordu.»

Reed, Ellen'e döndü. «Ne kadar kira ödüyorsunuz?» O alaycı bakış gene yüzüne yerleşmişti. Genç kız, ona hak ettiği cevabı vermemek için kendini zor tuttu.

Kızın duraksadığını görünce Reed, «Ne kadar?» diye tekrarladı sorusunu,

Ellen, Derek'in iri iri açılmış gözlerini görünce tehlikeli bir alana girdiklerini anladı.

«Ellen'inki farklı.» Delikanlı telaşla söze karışmıştı. «Bütün alışverişi ve yemek pişirme işini o yapıyor, böylece biz de...»

Reed sert bir sesle, «Sağladıklarının sadece bunlar olduğuna emin misin?» diye kardeşinin sözünü kesti.

Ellen gözünü kırpmadan Reed'in yüzüne bakıyordu. «Haftada on dolar ödüyorum ve inan, bu evde oturmayı sonuna kadar hak ediyorum.» Daha lafını bitirmeden son kısmı söylememiş olma-

yı dilemeye başlamıştı bile.

«Bundan eminim.»

Genç kız konuşamayacak kadar kızmış ve hakarete uğramış hissediyordu kendini. Bu adam ne cesaretle içeri adımını atar atmaz en kötü şeylerin var olduğunu sanıyordu? Tamam, evde yarı çıplak dolaşıyordu ama o saatte kimse okuldan dönmüş olmazdı ki.

Derek öfkeyle, «Sandığın gibi değil, Reed,» dedi.

«Üstünde yalnız sutyeniyle mutfakta dolaşıyordu. Başka ne düşünmemi bekliyordun?»

Derek inleyerek suçlayan bir bakış fırlattı Ellen'e. Genç kız kendini savunmak ihtiyacını duydu. «Pastayı fırından çıkartmak için aşağı inmiştim.»

Delikanlı, haklılığını ve dürüstlüğüünü kanıtlayan bir sesle, «Seni temin ederim her şeyi yanlış anlamışsın,» dedi. Küçümseyen bir tavırla bakıyordu ağabeyine. «Ellen o tür bir kadın değildir. İma ettiğin şey çok çirkin. İkimizden de özür dilemelisin.»

Reed'in yüzündeki şaşkınlık dolu, donmuş gibi ifade, Derek'in baskıcı ağabeyine karşı ilk kez başkaldırdığını açıkça anlatmaktaydı. Ellen delikanlıyı alkışlamamak için kendini zor tuttu.

Genç adam bir eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra burnunun kemerini sıktı bir süre. «Belki de diliyordumdur,» diye mırıldandı.

Sokak kapısının açılıp kapandığını duydular. «Kimse yok mu?» Monte'nin neşeli sesi oturma odasından geliyordu. Kitaplarını merdivenlere fırlattığını, çıkan gürültüden anladılar. «Mis gibi bir şey kokuyor.» Delikanlı birden durup karşıdaki ciddi yüzlere baktı. «Neler oluyor? Üçünüz de az sonra bir cenaze törenine gidecekmış gibi görünüyorsunuz.»

Reed, «Sen Pat misin?» diye sordu.

«Hayır, Monte'yim.»

Genç adam gözlerini kapayıp bitkin bir tavırla ensesini ovuşturdu. «Kaç yatak odasını kiraya verdin?»

«Üç.» Derek gözlerini ellerine dikmişti.

«Benim odamı?»

«Evet, şey Ellen'in de bir odaya ihtiyacı vardı ve seninkini vermek çok mantıklı geldi. Bir yıldan daha fazla kalacaktın orada. Ne oldu?»

«İşim erken bitti.»

Ellen kavuşturduğu parmaklarını sinirli sinirli ovuşturarak öne doğru bir adım attı. «Ben bir üst kata taşınırım,» diye iki erkek arasındaki gergin konuşmayı yarıda kesti. «Gerçekten, benim için fark etmez.» Eski evin üçüncü katı hizmetçi odalarına ayrılmıştı. Küçük ve havasızdılar ama orada yaşamak, Reed'in öfkesine maruz kalmaktan çok daha iyiydi. Ya da, daha kötüsü, kendine kalacak yeni bir yer aramaktan...

Reed başından savıyormuş gibi bir tavırla elini sallayarak, «Endişelenme,» diye karşılık verdi ona. «İşler bir düzene girene kadar ben yukarda yatarım. Sıcak bir duş yapıp biraz dinlendikten sonra belki bu kargaşadan anlamlı bir sonuç çıkarmayı başarabilirim.»

Ellen, «Hayır, lütfen,» diye ısrar etti. «Eğer kaldığım oda seninse, yapılacak en doğru şey benim taşınmamdır.»

Reed kapıya doğru giderken, «Hayır,» diye homurdandı. «Ben sadece bu evin sahibiyim. Hizmetçilerin dairesinde yatacağım.» Sonra hızla çıkıp gitti.

Monte buzdolabının kapısını açarken, «Bir sorun mu var?» diye sordu. Pek ilgilenmemiş gibiydi ama zaten doğrudan midesini ilgilendirmeyen hiçbir şeye karşı gerçek bir ilgi göstermezdi. El-

len bir insanın nasıl bu kadar çok yiyebildiğini bir türlü anlayamıyordu. Onca yemek yemesine rağmen ince, uzun ve güçlü bir vücudu vardı ve hiç kilo almıyordu.

Ellen, «Neler olduğunu açıklamak ister misin?» diye sordu. Nedenini bilmeden kendini suçlu hissediyordu. «Bu evin ailene ait olduğunu sanıyordum,» diye ekledi.

«Ailem Reed.»

«Ama evi oda oda kiraya verdiğini bilmiyordu, öyle mi?»

«Ortadoğu'daki işinin 9 ayla bir yıl arasında süreceğini söylemişti. Her taraf kiralık yer arayan öğrencilerin ilanlarıyla doluyken bu kadar çok boş odası olan bir evde tek başıma oturmak bana pek doğru bir şey gibi görünmedi.»

«Belki kalacak bir yer aramaya başlasam iyi olacak,» diye gönülsüzce mırıldandı Ellen. Reed döndüğüne göre, ne kadar düşünürse düşünsün, bundan başka mantıklı bir çözüm gelmiyordu aklına.

Buzdolabından çıkardığı yiyecekleri masanın üstüne dizmeye başlayan Monte, «Akşam yemeğinden önce gidemezsin,» dedi.

Derek meydan okuyan bir tavırla, «Kimsenin gitmesine gerek yok,» diye karşılık verdi. Cesareti toplamış gibiydi. «Reed herhalde birkaç hafta burada kalıp sonra gene yeni bir göreve gider.»

«Görev mi?» Ellen meraklanmıştı.

«Evet. Bütün dünyayı dolaşır. Yüzünü zor görüyoruz. Duyduklarıma bakılırsa, Danielle de onun bu kadar çok yolculuk etmesinden hoşlanmıyor.»

«Danielle?»

«Yıllardır neredeyse nişanlı gibiler... bütün hikâyeyi bilmiyorum ama Reed çok yolculuk ettiği için evlenmeyi erteliyor sanırım.»

«Beklemeye razı olduğuna göre Danielle onu çok seviyor olmalı.» Ellen bir yandan da Monte'nin ekmegin üstüne en az iki santim kalınlığında bir tabaka İsviçre peyniri sürüp birkaç kat jambon yerleştirmesini seyrediyordu.

Derek ilgisiz bir tavırla, «Sanırım,» diye cevap verdi. «Reed tam ona göre. Ne demek istediğimi anlamak için Danielle'i tanıman lazım.» Uzanıp kavanozdan bir avuç kurabiye alırken, «Reed önüne gelen herkese bağırarak istememişti, eminim,» diye devam etti. «Genellikle mükemmel bir ağabeydir. Danielle de fena sayılmaz.»

«Arada resmi bir bağ olmadan bir erkeğe bu kadar uzun süre bağlanabilmek için bir kadının çok özel bir kişiliği olması gerekir.»

Derek omzunu silkti. «Sanırım. Danielle'in de kendine göre nedenleri var, anlamışsındır.»

Ellen hiçbir şey anlamamıştı ama bu konuyu daha fazla kurcalamak istemiyordu. «Reed ne iş yapıyor?»

«Boeing Şirketi'nde havacılık mühendisi. Değişik projeleri uygulamak için bütün dünyayı dolaşır. Son işi de Suudi Arabistan yakınlarında bir yerde idi.»

«Ev onun demiştin.»

«Annesinden miras kalmış. O kadar çok geziyor ki, bana burada oturup eve göz kulak olup olamayacağımı sordu, ben de kabul ettim.»

«Peki biz ne olacağız?» Monte ilk kez endişesini belli etmişti. «Ağabeyin gitmemizi isteyecek mi dersin?»

«Sanmıyorum. Yarın sabah soracağım. Bu koca evde tek başıma oturamam. Kira toplayıp zengin olmak için sizi buraya çağırmadım ki.»

«Eğer Reed gitmemizi isterse eminim bir şeyler yapabiliriz.» Ellen daha şimdiden bu konuda düşünmeye başlamıştı bile. Kaderinin Derek'in ağa-

beysinin kaprislerine bağlanmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Derek düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak, «Fazla ciddi sonuçlar doğuracak bir şey yapmayalım. Bir kez üstünde düşününce bu işi fazla ciddiye alacağını sanmıyorum,» diye mırıldandı. «En azından böyle olacağını umuyorum.»

O gece Ellen yatağa girip çarşafı çenesine kadar çekerken odasında yattığı garip adamı düşünmekten kendini alamadı. Her işi o kadar yolunda gitmişti ki, ters bir şeyler olmasını beklemesi gerekirdi. Reed'in yatak odalarını kiraya vermesine itiraz edecek biri varsa bu da onun hemen hemen nişanlısı olan kadındı. Endişeyle içini çekti. Kendini kızın yerine koyup düşündüğünde sevdiği erkeğin evini bir kadınla paylaşmasına kesinlikle karşı çıkacağını anlıyordu. 'Yarın başımı sokacak bir yer aramaya başlasam iyi olacak,' diye düşündü.

Ertəsi sabah Ellen omlet için yumurtaları çırparken Reed içeri girdi. Üçüncü kattan doğrudan mutfağa inen dar servis merdiveninden gelmişti. Yeni tıraş olduğu belli oluyordu. Her yanından sağlık ve canlılık fişkırmaktaydı sanki. Genç kız çatalın ucundan yumurtalar damlarken eli havada kalakaldı. Reed Morgan yalnız yakışıklı değil, çok çarpıcı bir erkekti. Kadınların dikkatinden kaçması olanaksız erkeksi bir çekiciliği vardı. Havacılık mühendisi olarak yaptığı iş her neyse, fiziksel çalışma gerektirdiği genç adamın vücudundan belli oluyordu. Geniş, kaslı omuzlarından, sırim gibi ince vücudundan güç fişkırmaktaydı. Bu sabah dünkünden daha da korkutucu görünüyordu.

Neşeli bir sesle, «Günaydın,» diyerek gene yumurtaları çırpırmaya koyuldu. «Umarım gece iyi

uyumuşsundur.»

Reed bir gün önce kullandığı fincanı bulup kendine kahve doldurdu. Ellen onun alışkanlıklarına bağlı biri olduğunu düşündü. Genç adam biraz ters bir sesle, «Günaydın,» diye cevap verdi.

«Sana da yumurta yapayım mı?»

«Derek'le konuştum. Hepiniz kalabilirsiniz.»

«Bu, yumurta istiyorum, anlamına mı geliyor, yoksa istemiyorum anlamına mı?»

«Sana, aşçılık çabalarıyla beni etkilemeye çalışmana gerek olmadığını anlatmaya uğraşıyorum.»

Ellen artık sabrının tükendiğini belli eden bir homurtuyla elindeki kâseyi bir yana bırakıp iki elini birden hızla tezgâhın üzerine vurarak genç adama doğru eğildi. «Ben burada yumurta çırpıyorum. Yemek isteyip istememek tamamen sana kalmış bir şey. İnan, seni etkilemek isteseydim bunu yumurtayla yapmazdım.»

O parlak yeşil gözlerde ilk kez neşeye ve hoşnutluğa benzer bir ifade belirmişti. «Evet, sanırım yapmazdın.»

«Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre kahvaltı istiyor musun, istemiyor musun?»

«Pekâlâ.»

Reed gözlerinin içine bakınca Ellen bir an ortalıkta Danielle diye birinin bulunmasına içerlediğini fark etti. Büyük bir çaba ile bakışlarını kaçırıp tekrar işine döndü. Bu adamdaki güç ve etkileycilik çok ihtiyatlı olmasını gerektiriyordu.

«Bütün yemekleri sen mi pişiriyorsun?» Bunu soruşundan, daha şimdiden evin düzenini eleştirmeye başladığı belli oluyordu.

Ellen alaycı bir cevap vermemek için kendini zorlayarak tost makinesine ekmekleri yerleştirdi. Sonra çırpılmış yumurtayı tavaya dökerken, «Çoğunu,» diye cevap verdi.

«Yiyecekleri kim alıyor?»

Ellen aldırılmaz görünmeye çalışarak, «Herkes katılıyor,» diye cevap verdi. Alışverişi ve yemek pişirme işinin büyük bir kısmını o yapıyordu. Buna karşılık çocuklar da ev işlerini üstlenmişlerdi.

«Peki alışverişi yapan kim?»

Genç kız kızaran ekmekleri makineden çıkarıp yeni iki dilim daha yerleştirirken, «Alışveriş hoşuma gidiyor,» diye cevap verdi.

«Ben de Amerika'nın her yerinde kadınların mutfaktan kurtulmaya çalıştıklarını sanırdım.»

«Yerime geçecek bir şey bulunduğunda bir kenara çekilmek benim de hoşuma gidecek.» Konuşmanın aldığı yön Ellen'i rahatsız etmeye başlamıştı. Reed kendisine sanki müzeye kaldırılması gereken bir antika gözüyle bakıyordu. Yemek pişirmeyi sevmesi onu çağdaşı biri haline getirmeydi ki. Çocuklar mutfakta ne yapacağını bilen birine, kendisi de başını sokacağı ucuz bir yere ihtiyaç duyuyorlardı. Bu yüzden her şey mükemmel gitmekteydi. Ve Ellen şimdi Reed'in gelip bunu mahvetmesine izin vermeyecekti. Omleti bir tabağa, üstüne tereyağ sürdüğü ekmekleri bir başka tabağa koyup masaya getirirken duyduğu öfkeyi kontrol altına almayı başarmıştı. Çocukluktan yeni kurtulmuş bir grup delikanlıya bir tür annelik yapan modern bir kadındı o. Tamam, bu günlerde pek sık rastlanmayan bir şeydi bu, ama kendisi onlarla yaşamaktan hoşlamıyordu. Böylece evindeymiş gibi hissediyordu kendini.

Ellen mutfaktan çıkarken Reed, «Sen kahvaltı etmeyecek misin?» diye sordu.

«Daha sonra bir şeyler yerim. Sabahları banyonun boş olduğu tek zaman çocukların kahvaltı ettiği saat. Yoksa sen mi girecektin?»

Reed'in gözleri kısılıverdi. «Hayır.»

«Ne oldu? Yüzünde gene o ifade belirdi.»

«Ne ifadesi?»

«Dudaklarını sıkı sıkı kenetlediğin, bir şeyden memnun olmamışsın da bunun ne kadarını açıklayacağına emin değilmişsin gibi olan o ifade.»

Genç adamın yüzündeki gergin anlatım yerini başdöndürücü bir tebessüme bırakmıştı. «Sen insanları her zaman bu kadar iyi mi tahlil edersin?»

Ellen başım iki yana salladı. «Her zaman değil. Sadece şimdi ne yaptığımı öğrenmek istiyorum.»

«Üç erkekle birlikte yaşamak seni kaygılandırmıyor mu?»

«Hayır. Kaygılanmam mı gerekiyor?» Kollarını göğsüne kavuşturup kapının kenarına yaslandı. Bu konuşma hoşuna gitmeye başlamıştı.

«İçlerinden biri sana aşık olabilir.»

Ellen güçlükle kahkahasını bastırdı. «Mümkün değil bu. Beni anneleri gibi görüyorlar.»

Reed yüzünde beliren alaycı gülümsemeyi saklamaya çalıştı ama, başaramadı bunu. Bir kaşını kaldırarak genç kızın dolgun hatlı vücudunu tepeden tırnağa inceledi. Bakışları özellikle dik, yuvarlak göğüslerinin üzerinde oyalanmıştı.

Ellen kıpkırmızı oldu. «Pekâlâ, kardeş diyelim. Ben onlardan çok yaşıyım.»

Önce Monte, hemen ardından da Pat mutfağa girdiler. Pat her zamanki gibi kolunun altında bir basketbol topu taşımaktaydı. Ellen bazen onun yatakta da topla birlikte yatıp yatmadığını merak ediyordu. «Kahvaltı kokusu alıyorum.»

«Ben de sizi çağırmaya çıkıyordum.» Genç kız usulca mutfaktan dışarı süzüldü. Reed'le yaptıkları konuşmanın sonunun nereye varacağından pek emin değildi çünkü.

On beş dakika sonra mutfağa döndüğünde üstünde fitilli kadifeden bir pantolon ve el örgüsü bir kazak vardı. Koyu renkli saçları yumuşak

bukleler halinde küçük oval yüzünü çevreliyordu. Ellen görünüşüyle ilgili bir takım hayaller beslemiyordu. Sokakta giderken erkekler durup kendisine bakmazdı ama, oldukça çekici bir kızdı. Kısa siyah saçları ve koyu kahverengi gözleriyle kendisini fazlasıyla sıradan birisi olarak görüyordu. Reed Morgan gibi bir erkeğin sevgisini kazanamayacak kadar sıradan... 'Bana bir kez bakması Danielle'in içinin rahat etmesine yeter,' diye düşündü. Sonra böyle kendi kendine acıdığı için öfkelenerek hırsıyla mutfağın ortasına kadar yürüdü. O günkü alışveriş listesini yapmak için bir elinde kalemle kâğıt taşıyordu.

Tam o sırada Reed'in musluğun başında tavayı kurulamakta olduğunu fark etti. Masa temizlenmiş, tabaklar bulaşık makinesine yerleştirilmek üzere bir araya toplanmıştı.

«Oh!» Genç kızın sesi biraz ürkmüş gibi çıkmıştı. «Bunu ben yapardım.»

Reed genç kızın yüzüne bakmadan, «Burada olduğum sürece payıma düşen işleri yapacağım,» dedi.

«Ama burası senin evin. Benim için hiçbir sakıncası...»

«Böyle yapmazsam rahat edemem. Bu sabah dersin yok mu?» Bir an önce Ellen'den kurtulmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

«On bire kadar yok.»

«Ne eğitimi görüyorsun?» Dönüp musluğun kenarına yaslandı; kollarını geniş göğsünün üstünde kavuşturmuştu. Tam bir aldırmazlık örneği gibi görünüyordu ama bu Ellen'i kandıramadı. Kendisinin orada yaşamasından hiç hoşlanmadığını ve buna istemeyerek izin verdiğini çok iyi biliyordu. Reed ondan nefret etmesini sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu belki de. Bundan ciddi olarak şüphelenmekteydi genç kız. 'Onu çok

iyi anlıyorum,' diye düşündü. Danielle, Reed'in evinde bir başka kadınla birlikte yaşadığını öğrendiğinde, çok huzursuz edecek soruların sorulması kaçınılmaz olacaktı. Hele o kadının Reed'in yatağında yattığını, mutfağında kesin bir denetim sürdürdüğünü öğrendiğinde... Ama bu durum o gün öğleden sonra kesinlikle değişecekti. 'En azından onun yatağında yatma kısmı,' diye düşündü.

«Öğretmen olacağım.»

«İçindeki annelik yanı gene ortaya çıktı.»

Ellen olaya hiç de bu yönden bakmamıştı. Çocuklarla birlikte yaşamayı onu anaca tavırları olan biri haline getirmiyordu. Sadece Reed kendisini böyle görmekle daha rahat ettiği için her şeyi bu açıdan değerlendirmekteydi. Eğer evde kalmasına izin vermesini sağlayacaksa, böyle düşünmesinde hiçbir sakınca yoktu.

Dolap kapaklarını açıp içindeki malzemeleri kontrol etmeye başlarken, «Sanırım haklısın,» diye mırıldandı. Bir yandan da alması gerekenleri elindeki kâğıda not ediyordu.

«Ne yapıyorsun?»

Ellen cevap vermeden önce içinden ona kadar saydı. Bu adamın sesindeki zorbaca tonlama asabını bozuyordu. «Alacağım şeylerin listesini çıkarıyorum. Bir itirazın mı var?»

Reed aksi bir sesle, «Hayır,» diye cevap verdi.

Genç kız sükunetini korumaya çalışarak, «Bir dakika sonra çıkıp gideceğim,» dedi.

«Beni rahatsız etmiyorsun.»

«Birini rahatsız etmekten söz açılmışken, öğleden sonra odanı boşaltmaya karar verdiğimi bilmeni istiyorum.»

«Boşaltma. Taşınmana degecek kadar uzun süre burada kalacağımı sanmıyorum.»

Bölüm İki

Demek gidiyordu. Ellen hem kendini suçlu hissetmiş, hem de büyük bir rahatlık duymuştu. Derek ağabeyinin yakında başka bir göreve gönderileceğini söylemişti ama genç kız bu işin bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti doğrusu.

«Şirket bu sefer de beni California'daki yeni bir projenin uygulanması için gönderiyor. Monterey bölgesinde.»

Ellen tekrar işine dönmüştü. Elindeki kâğıda birkaç kelime daha karaladıktan sonra, «Güzel bir yer olduğunu duydum,» dedi.

«Hem de çok güzel.» Ama sesinde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu.

Genç kız nedense onun hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu. Reed'e bakınca gerçekten genç adamın gitmeyi hiç de istemediğine iyice emin oldu. Bu son görevi onu böyle rahatsız ettiğine göre kimbilir Danielle neler hissetmekteydi.

«Gene de odanı iade etmek bence çok önemli. Eşyalarımı bugün öğleden sonra taşıyacağım.» Çocuklar da yardım ederse çabucak bitirebilirdi bu işi.

Sonra Danielle'i düşünerek, «Burada bulunmam senin için bir sorun yaratıyorsa başka bir yer ararım,» diye ekledi. «İstediğim tek şey bana birkaç haftalık zaman tanıman.»

Reed bu teklifi tartıyormuş gibi bir an düşündü. Sonra hafifçe gülümsedi. «Bunun gerekli olacağını sanmıyorum.»

«Çok rahatladığımı söylemeliyim. Ama gerekirse hemen gitmeye hazırım.»

Genç adamın gülümsemesi iyice belirginleşti. «Burada bulunmanın belli avantajları var.»

«Ne gibi avantajlar?»

«Mükemmel bir aşçısın, ev aylardır hiç bu kadar temiz olmamıştı ve Derek'in annesi bu çocukların üstünde harikalar yarattığını düşünüyor.»

Ellen birkaç hafta önce Mary Morgan'la şöyle bir tanışmıştı. «Teşekkür ederim.»

Reed tembel adımlarla yürüyüp kendine bir fincan kahve doldurdu. «Hem Derek de haklı. Bu ev boş bırakılmayacak kadar büyük. Ben sık sık seyahatte oluyorum ama, başkalarının buradan yararlanmaması için hiçbir neden yok. Özellikle, her şeyin düzgün gitmesini sağlayacak, senin gibi ev işlerine yatkın birinin.»

Demek Reed kendisini yatılı bir hizmetçi ve aşçı gibi görüyordu! Ellen yanaklarının öfkeyle kızardığını hissetti. Sonradan pişman olacağı bir şey söylemeden çabucak dönüp arka kapıdan çıkıp gitti. Aslında Reed Morgan durumu doğru yorumlamıştı ama, onun kendisini böyle bir açıdan görmesi nedense genç kızı üzüyordu.

Ellen, Reed'in o gece geç vakte kadar bir daha görmedi. Cuma geçelerini tembellikle geçirirdi. Birkaç kez Charlie Hanson'la çıkmıştı. Charlie sınıf arkadaşlarından biriydi. Ama genç kız genellikle cuma akşamları iyi bir kitabın arkadaşlığını tercih ediyordu. Dersleri çok ağır olduğu için boş vakitlerinin çoğunu çalışmaya ayırmak zorundaydı. Özellikle cebir çalışmaya. Bu dersle başı beladaydı. Ne kadar çalışırsa çalışsın, ne kadar çok okursa okusun, bir türlü işin özünü kavrayamıyordu.

Sırtında sabahlığı, ayaklarında dizlerine kadar

ıkan parlak mor renkli çoraplar, mutfakta oturuyordu. Ayaklarını karşısındaki iskemlenin üstüne dayamıştı. Bir elinde son aldığı roman, ötekinde de, arada bir önündeki süt dolu bardağa batırdıktan sonra bir lokma ısırdığı kakaolu bisküvilerden vardı.

Arka kapının açıldığını duyunca kitabının üstünden merakla o yana baktı.

Reed onu gördüğüne şaşırmışa benziyordu. Fırının üstündeki saate bakarak kaşlarını çattı. «Hâlâ yatmadın mı sen?»

Ellen alaycı bir sesle, «Annem hafta sonları gece yarısına kadar oturmama izin veriyor,» diye karşılık verdi. Bu adam, öyle olmaya hiçbir çaba göstermeden de büyüleyici görünmeyi başarıyordu. ‘Bunun farkında olması için benim salak salak yüzüne bakmama da gerek yok herhalde,’ diye düşündü. Sırtındaki pahalı cekete bakılacak olursa, geceyi Danielle’la geirmış olmalıydı.

Genç adam, «Yüzünde gene o ifade belirdi,» diye homurdandı.

«Ne ifadesi?»

«Bende belirdeğini söylediğin ifadenin aynı. Bir şey söylemek istiyor da, söylemen gerekip gerekmediğine emin olamıyormuşsun gibi bir ifade.»

«Oh.» Bunu inkâr etmesi imkânsızdı.

«Bana bir şey mi söylemek istiyordun?»

«Sadece, iyi göründüğünü söyleyecektim.» Sustu. Dah ne kadarını söyleyebileceğini düşündü bir an. «Kokun bile ‘ben pahalıyım’ diyor.»

Reed’in gözleri, inceleyen bakışlarla ağır ağır genç kızın üstünde dolaştı. «Giyinişine bakılırsa, bana sen de sanki pamuk helvası gibi kokuyormuşsun gibi geliyor.»

«Teşekkür ederim, ama pamuk helvası değil, kakao.» Bisküvi paketini genç adama doğru itti. «Bir tane alsana.»

Reed, «Hayır, teşekkür ederim,» diye mırıldanarak oturma odasına açılan kapıya doğru yürüdü.

«Oraya girme!» Ellen hızla ayağa fırlamıştı.

Genç adam, eli kapının tokmağında, dönüp genç kıza baktı. «Oturma odasına girmeyeyim mi?»

«Derek kız arkadaşıyla birlikte.»

Reed boş boş Ellen'e bakmayı sürdürüyordu. «E, ne olmuş?»

«Yanındaki kız Michelle Tanner. Altı haftadır Derek onun için deli oluyordu. Sonunda kız onunla çıkmaya razı oldu.»

«Bütün bunlar neden oturma odasına giremeyeceğimi açıklamıyor.»

Ellen, «Evet açıklıyor,» diye fısıldadı. «Son kez usulca içeri baktığımda Derek son hamleyi yapmaya hazırlanıyordu. Şimdi pat diye içeri girersen her şeyi mahvedersin.»

Reed duyduklarından hoşlanmamış gibiydi. «Son hamle mi? Ne demek istiyorsun. Çocuk da ha on dokuz yaşında.»

Ellen'in yüzünde tatlı, yumuşak bir tebessüm belirdi. «Reed, sen de bir zamanlar genç olmuş olmalısın. Bir kıza tutulmanın ne demek olduğunu hatırlamıyor musun? Derek'in bütün yaptığı o çok önemli ilk öpücüğü almaya çalışmak.»

Reed, Ellen'e bakmayı sürdürürken elini kapının tokmağından çekti. Bakışları dudaklarına dikilmişti. Sonra ıslıl ıslıl parlayan o yeşil gözler genç kızın gözlerini buldu ve Ellen bakışlarını ondan kaçırmaya çalışırken boğazının kuruduğunu, soluğunun kesildiğini hissetti. Reed'in kendisine böyle bakmaya hakkı yoktu. Hele az önce Danielle'in kollarından ayrılmışken.

Genç adam, «Unutmadım,» diye mırıldandı. «Bir zamanlar genç olduğum konusundaki sözlerine gelince, henüz ima ettiğin kadar yaşlı değilim.»

Çok saçmaydı bütün bu olanlar! Ellen huzursuzlukla içini çekerek tekrar iskemlesine oturdu ve ayaklarını karşıdaki iskemlenin üzerine uzattı. Gözlerini elindeki kitaba dikti. «Bunu duyduğuma memnun oldum.» Önlerindeki birkaç gün boyunca kendine hâkim olmayı başarabilirse her şey yolunda gidecekti. Reed çekip gidince çocuklarla hayatı gene o eski sakin düzenine kavuşurdu nasıl olsa.

Buzdolabının kapısının açılıp kapandığını duyunca başını kaldırıp baktı. Reed'in kendisine bir bardak süt doldurmasını ve kakaolu bisküvilerden bir avuç almasını izledi. Genç adam kızın karşısındaki iskemleyi çekip masaya oturdu. «Ne okuyorsun?»

Ellen, onun kendisini böylesine etkilemesine izin verdiği için duyduğu kızgınlığı bir türlü bastıramıyordu. «Bir kitap,» diye mırıldandı.

«Vay, vay, bu ne aksilik? Erkek arkadaşın bu gece seni aramadı mı?»

Ellen abartılı bir sabır gösterisiyle kitabı masanın üzerine bırakıp kaldığı yeri işaretledi. «Dinle. Yirmi dört yaşındayım ve erkek arkadaş çağını geride bırakalı epey zaman oldu.»

Reed omzunu silkti. «Pekâlâ. Sevgilin diyelim.»

Ellen bir cevap vermek için ağzını açtı ama, öfkeden soluğu kesildiği için bir türlü konuşamıyordu. Kastettiği şey bu değildi ve Reed de onun ne kastettiğini pekâlâ biliyordu. Ellen'i bocalatmak istemiş ve bunu başarmıştı doğrusu.

Genç adam kıza bakarken imalı bir tavırla, «Bugünlerde kadınlar ağızlarını bir karış açmayı alışkanlık haline getirdiler,» dedi. «Sanırım bunun seksi bir görünümü olduğunu sanıyorlar ama aslında karaya vurmuş alabalığa benziyorlar.»

Sonra boş süt bardağını musluğun içine bıraktı ve mutfaktan çıkıp gitti.

Ellen gözlerini kapayıp utançla inledi. Reed kendisinin birinci sınıf bir aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ve böyle düşünmesi için de bir sürü haklı sebebi vardı. Gerçekten bir aptal gibi davranmıştı. Derin bir soluk aldı. Reed Morgan'ı böylesine çekici bulduğu için öfkelenip duruyordu.

Ellen bir saat daha aşağıda oyalandı ve ancak Derek mutfaktan içeri başını uzatıp işlerinin yolunda gittiğini belli eden bir işaret yaptıktan sonra üçüncü kattaki odasına çıktı. Hiç olmazsa delikanlının işleri yolunda gidiyordu.

Uzun süre yatağın içinde dönüp durduğu halde bir türlü uyuyamayınca ışıkları yakmadan kalkıp sabahlığını sırtına geçirdi. Belki bir bardak süt uyumasına yardım ederdi.

Mutfakta karanlıkta kendine bir bardak süt doldurup pencerenin önünde durarak yudumlamaya başladı. Arka bahçedeki kocaman çınar ağacını seyrediyordu. Pırıl pırıl mehtaplı bir geceydi ve ağacın çıplak dalları bir iskeletin parmakları gibi dolunaya doğru uzanıyordu.

«Kadınların işlerinin hiç bitmediğini duymuştum ama bu kadarı da saçma artık.»

Reed'in hemen arkasında alçak bir sesle mırıldandığı bu sözleri duyunca Ellen korkuyla irkildi. Hızla genç adama doğru dönerek, «Bu gece mehtap var. Seninle yalnız kalmak doğru olur mu bilmem. Gümüş kurşunlarımı da üst katta unutmuşum,» diye homurdandı.

Reed, «Şimdiye kadar hiçbir kadın beni kurt adam olmakla suçlamamıştı,» diye gergin bir sesle mırıldandı. «Bir sürü başka şeyle suçlanmıştım ama, bu ilk oluyor.»

«Belki de korkudan öldürecek kadar ödlerimi patlatmamıştın da ondan.»

«Seni öyle görünce dayanamadım. Özür dile-

rim.» Reed uzanıp süt kutusunu aldı.

«Biliyor musun, birbirimize sataşp durmasak işler çok daha düzgün yürüyecek.»

Reed gönülsüzce, «Belki,» dedi. «Giyinik olduğunda seninle konuşmanın çok daha kolay olduğunu kabul ediyorum.»

Ellen boş bardağı hızla tezgâhın üzerine bırakarak sıkılı dişlerinin arasından, «Bunu dinlemekten bıkmaya başladım,» diye homurdandı.

Ama Reed onun bu tepkisinden hiç etkilenmemiş gibi sözlerini sürdürdü. «Maalesef seni sut-yeninle gördüğüm o ilk seferden sonra aşırı giyinmekte ısrar ediyorsun. Her zaman yatakta çorap giyer misin?»

«Genellikle.»

«Seninle yatan adama acıyorum.»

«Üzülmen gereksi...» Genç kız bir an durdu ve derin bir soluk koyvererek, «Gene tartışıyoruz,» dedi.

«Demek çocukların hatırı için birbirimize hakaret etmekten vazgeçmemizi öneriyorsun.»

Ellen elinde olmadan gülümsedi. «Meseleye böyle bakmamıştım, ama haklısın. Eğer ikimiz durmadan birbirimize çatacak olursak evin içinde herkesin huzuru kaçır. Sen razı olursan ben barış yapmaya hazırım. Razı mısın?»

«Pekâlâ.» Mehtabın aydınlığında yer yer gölgelerle kaplanmış olan sert yüzü bir gülümsemeyle yumuşamıştı.

«Sen ve Danielle için bir tehlike oluşturmuyorum değil mi? Aslında eğer söylemezsen burada olduğumun farkına bile varmaz.» Ellen çok sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi önermişti bunu.

Reed düşünceli bir tavırla, «Belki en doğrusu bu olurdu,» dedi. «Ama pek sanmıyorum. Hem zaten biliyor. Bu gece söyledim ona.» Sonra eleş-

tiri dolu bir sesle, Ellen'in anlayamadığı bir şeyler homurdandı.

Genç kız olanları öğrenmek istiyordu. «Sonra ne oldu?» diye sordu.

Reed, «Sonra,» diye derin bir soluk aldı. «Burada oturmana zerre kadar aldırmadığını, ama seninle tanışmak istediğimi söyledi.»

Ellen'in hiç de hoşlanmayacağı bir karşılaşma olacaktı bu.

Ertesi sabah genç kız ev halkı uyanmadan çamaşırlarını aşağı indirip yıkamaya başladı. Çamaşır ve kurutma makineleri aynı anda çalışıyordu.

Kurutma makinesinden çıkardığı bluzunu ütülemek için ütüyü eline aldığı anda kötü kötü homurdandı. Fişe takalı beş dakika olmasına rağmen ütü hâlâ buz gibiydi. Mutfakta sadece iki tane priz olduğu için çamaşır makinesini, kurutma makinesini, ütüyü ve öteki elektrikli aletlerden birini aynı anda çalıştırınca sigorta atıveriyordu. 'Üstelik burası zengin bir mühendisin evi,' diye düşündü.

Genç kız ütüyü öfkeyle elinden bırakırken, «Lanet olsun,» diye homurdandı.

Tam o sırada mutfığa girmekte olan Reed, «Mesele ne?» diye sordu. Yürüyüp hâlâ sıcak olan ibrikten kendine bir fincan kahve doldurdu.

«Şu ütü.»

«Ellen ütü yapacaksan benim için de bir iki şey ütüler misin?» Bunu, çıplak ayakla mutfığa dalıp doğruca buzdolabına giden Monte sormuştu.

Genç kız, «Ben de işte bundan korkuyordum,» diye inledi.

«Ellen senin özel hizmetçin değil.» Reed'in sesi son derece sertti. «Ütülenecek bir şeyin varsa kendin ütölersin.»

Ellen bir eli belinde, genç adama döndü. Mey-

dan okuyan gözlerle gözlerinin içine baktı. «Sen-
ce bir sakıncası yoksa ben kendim cevabını veri-
rim.»

«Aman, pekâlâ.»

Ellen umutla kendisine bakan Monte'ye döndü.
«Ben senin özel hizmetçin değilim. Ütülenecek bir
şeyin varsa kendin ütölürsin.»

Reed alçak sesle gülerek, «Çok güzel söyledin
doğrusu,» diye fikrini belirtti.

«Kızkardeşim ve erkek kardeşim tarafından o
kadar çok köşeye sıkıştırılmaya çalışıldım ki,
inan bana, Monte'yle de, ötekilerle de pekâlâ ba-
şa çıkmayı becerebilirim.»

«Erkek kardeşin benimkine benziyorsa bundan
şüphem olmaz.» Reed'in bakışları hayranlık do-
luydu.

«Bütün erkek kardeşler birbirine benzer.» El-
len elinde olmadan gülümsedi. Ütüyi tekrar kont-
rol etti ve, «Bu mutfığa bir priz daha yaptırmayı
hiç düşünmedin mi?» diye sordu.

Reed şaşkınlıkla baktı ona. «Hayır. Bir prize
daha mı ihtiyacın var?»

Ellen, «İhtiyaç mı?» diye parlayıverdi. «Bura-
da sadece iki tane priz var. Çok saçma bu.»

Reed bakışlarını mutfakta dolaştırdı. «Hiç dü-
şünmemiştim.» Elindeki fincanı tezgâhın üstüne
bırakırken başını iki yana salladı. «Gene tersliğin
üstünde. Üstelik dün gecekinden de beter.» Bun-
ları söyledikten sonra çabucak mutfaktan çıkıp
gitti. Monte de hemen onu izlemişti.

Genç kız farkına varmadan ütünün sapını sıktı.
Reed haklıydı. Durmadan bir cadalog gibi hareket
edip duruyordu ve bunun nedenini de bir türlü
anlayamıyordu. Ama evinde kaldığı bu adamı çok
çekici bulduğunu, en azından kendi kendine iti-
raf edecek kadar dürüst biriydi Ellen. İkisini de
utanç verici bir duruma düşmekten kurtarmak

için aralarına bir duvar örmek zorunda olduğunu kavradı birden.

«Günaydın Ellen.» Derek sallanarak mutfağa girip iskemlelerden birine çöktü. Koca bir kâseye mısır gevreği boşaltırken, «Ütülenmesi gereken birkaç gömleğim var,» diye rahat bir tavırla açıkladı.

«Kendin ütüle!» Ellen'in sesi neredeyse bağırır gibi çıkmıştı.

Donup kalan Derek iki kez gözlerini kırptırıp, «Tamam,» diye karşılık verdi.

Ellen uzun bir soluk koyverdi. «Sana bağırmak istememiştim.»

«Dert değil.»

Ellen de masaya oturup tabağına biraz mısır gevreği boşalttı.

Delikanlı, «Hâlâ yapman gereken şu matematik ödevi için mi üzülüyorsun?» diye sordu.

«Bu ödev beni vaktinden evvel öldürecek.»

«Matematikte başarılı olduğunu sanıyordum.»

Ellen alaylı bir tavırla güldü. «Pek sayılmam.»

«Ödev için bir konu buldun mu?»

«Henüz bulamadım. Bugün kütüphaneye gidip bir ilham gelmesi için dua edeceğim.»

«Sınıftakilere ne yapacaklarını sordun mu?»

Ellen canı sıkkın bir tavırla, evet der gibi başını salladı. «Beni en çok endişelendiren de bu ya. Yanımda oturan kız Goldbach teoreminin biz yaşadığımız süre içinde çözülebilmesinin ihtimali üstünde bir tez hazırlıyor.»

Derek çok etkilenmiş gibi baktı. «Bayağı zor bir konu doğrusu.»

«Bundan etkilendiysen, arkamda oturan oğlanın seçtiği konuya ne diyeceksin bakalım? İkinci Dünya Savaşı sırasındaki matematik üzerinde çalışıyor.»

Derek onu çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı.

dı. «Rakiplerin hayli zorlu.»

Ellen üzüntü içinde, «Biliyorum,» dedi. Bu der-
si sadece zorunlu olduğu için alıyordu. Tek iste-
diği de geçer bir nottu.

Mutfağı toplayıp temizledikten sonra Ellen sol-
muş, eski bir blucin pantolon ve bir tişört geçirdi
sırtına. Pantolon o kadar çok yıkanmıştı ki, ren-
gi artık beyaza dönmüştü ve ellerimi cebine soka-
mayacağı kadar dar geliyordu artık. Ama Ellen
hâlâ işe yarayan bir şeyi atmaya kıyamıyordu.

Başına eski bir eşarp bağlayıp garaja gitti. Bir-
kaç gün önce orada bahçe makasları görmüştü.
Arka bahçedeki süs çalılarının bir kısmı fazla bü-
yümüşlerdi. Evin çatısındaki olukların temizlen-
mesinden önce bu çalıları budamaya karar verdi.

Bir saat sonra, çocuklardan birine taşıtmaya
karar verdiği kocaman bir yığın çalıyı bir araya
toplayıp su oluklarıyla ilgilenmenin zamanı gel-
diğini düşündü.

Arka kapıdan içeri girerken, «Derek,» diye ba-
ğırdı. Yüzü yaptığı işten kızarmış, üst dudağının
üstünde hafif bir ter tabakası belirmişti.

«Efendim?» Derek'in sesi oturma odasından
geliyordu.

Ellen içeri girince onu telefonla konuşurken
buldu. «Ben hazırım.»

«Şimdi mi?» Delikanlı bir eliyle ahizeyi kapa-
tırken yalvaran gözlerle baktı genç kıza. «Michel-
le'le konuşuyorum.»

«Pekâlâ, ben de Monte'yi bulurum.»

«Sağol.» Sevgiyle gülümsedi Derek.

Ama Monte evde değildi. Pat de, arkadaşlarıyla
basketbol oynamaya gitmişti. Tekrar oturma
odasına dönüp kapıdan bakınca, Derek'in derin
bir konuşmaya daldığını gördü. Aşıkların arasına
girmek istemiyordu. 'Kimsenin yardımı olmadan
da çatıya çıkabilirim herhalde,' diye düşündü.

Alüminyum merdiveni garajdan çıkarırken Derek'den hiç yardım istemese de olabileceğini geçirdi aklından. Bu işi yapmayı daha hafta başında tasarlamış ve Derek'e söylemişti ama o yardım etmeye pek hevesli görünmemişti. Zaten ev işleri sözkonusu olduğunda çocukların hiçbiri hevesli davranmıyordu.

Merdiveni evin yan tarafına dayayıp önce arka taraftaki verendanın çatısına çıktı. Sonra dikkatle merdiveni de verandaya çıkarıp çatıya kadar uzattı.

Tekrar merdivene geçerek ağır ağır, dikkatle tırmanmaya başladı.

Meyilli çatıya çıkıp sağlamca yerleştikten sonra keyifle çevresindeki manzarayı seyretti bir süre. Washington Gölü ve üniversite kampüsünün arazisi önünde uzanıp gidiyordu.

Sapını bin güçlkle arka cebine sokuşturmayı başardığı küçük ve ince, süpürgeye benzer fırçayı kullanarak yağmur oluklarını ve boruları doldurmuş olan yaprakları, toz ve pislikleri temizlemeye başladı.

Aşağıdan yükselen sesleri duyduğunda işini yarı yarıya bitirmek üzereydi. Durup doğruldu, dizlerini göğsüne doğru çekerek oturup aşağıda, ön bahçede olanları seyretmeye başladı. Reed'le Derek ateşli bir tartışmaya girişmişlerdi ve konuşan daha çok Reed'di. Derek tırmıkla yaprakları topluyor ve cumartesi sabahı yapmak zorunda bıraktığı bu işten hiç de memnun görünmüyordu. Reed, kardeşinin Michelle'le yaptığı telefon konuşmasını yarıda kesmiş olmalıydı.

Delikanlının haline bakınca Ellen elinde olmadan güldü. Reed iyice azarlamıştı herhalde kardeşini. Sonra genç adamın, eliyle siyah Porsche arabasını işaret ettiğini gördü. Yaprak toplama işi bitince arabayı yıkamasını istiyordu herhalde.

Ellen hâlâ gülerek fırçaya doğru uzandı ama birden parmaklarının arasından kaydırıldı ve alet gürültüyle damdan aşağı yuvarlanmaya başladı. Evin önündeki verendamın yeşil tahta perdesine çarptıktan sonra Derek'le Reed'in durdukları yerden bir metre kadar uzağa, çimlerin üstüne düştü.

Hayret dolu iki çift göz Ellen'den yana döndü. Genç kız «Selam,» diye elini salladı. «Sanırım birinizin şu fırçayı bana getirmesini isteyemem, ne dersiniz?» Onlardan bir cevap beklerken dikkatle ayağım düzgün bir yere koyarak oturduğu yerden doğrulmuştu.

Reed parmağım ona doğru uzatarak, «Orada ne halt karıştırıyorsun sen?» diye haykırdı.

Ellen de, «Evcilik oynuyorum,» diye bağırdı ona. «Sen ne yaptığımı sanıyorsun?»

«Hemen oradan inmeni istiyorum.»

«Biraz sonra.»

«Hemen!»

«Başüstüne efendim.» Ellen, düşebileceği ihtimalini aklına bile getirmeden, topuklarını birbirine çarparak, alaycı bir tavırla bir selam verdi.

Derek kahkahalarla gülmeye başlamıştı ama ağabeyinin bakışlarını görünce hemen sustu.

Ellen çatının kıyısına biraz daha yanaşarak, «Derek'e söyle de fırçayı bana getirsin,» diye seslendi.

Reed'in verdiği cevabı anlayamamıştı ama genç adamın evin arkasına doğru yürüyüşünü görünce, onun kalp krizi geçirmesine neden olmadan aşağı inmesinin daha iyi olacağını düşündü. Reed'i tekrar gördüğünde merdiveni arka verendamın çatısına indirmişti.

«Seni geri zekâlı,» diye bağırdı genç adam. Araba yolunda durmuş, elleri belinde, öfke saçan gözlerle Ellen'e bakıyordu. «Bir insanın bu kadar

aptalca bir şey yapabileceğine inanamıyorum.»

«Ne demek istiyorsun?» Sesinin sakinliği, o andaki ruh halini hiç belli etmiyordu. Reed'in sesinin korku ve endişeden boğuklaşması karşısında şaşırıp kalmıştı. Dünyadaki onca insan içinde bir tek Reed'in kendisinin güvenliği konusunda endişe duyabileceğine inanamıyordu. Genç adam, Ellen sağ salım aşağı inene kadar sıkı sıkı tuttu merdiveni.

Ellen yere bastıktan sonra, «Ne oldu?» diye sordu, «Yüzün bembeyaz kesilmiş.»

«Ne mi oldu?» diye birden parladı genç adam. «Dama çıkmışsın ve...»

«Tehlikede falan değildim ki.» Genç kız Reed'in solgun yüzüne dikkatle, kaşlarını hafifçe çatarak bakıyordu.

Reed, «Yok canım,» diye bağırdı. «Bu işleri parayla yapan uzmanlar var. Bir daha oraya çıkmam istemiyorum. Anladın mı?»

«Evet ama...»

«Aması maması yok. Bir daha böyle aptalca bir şey yaparsan çekip gidersin buradan. İyice anladın mı?»

Ellen zoraki bir sükûnetle, «Evet,» dedi. «Anladım.»

«İyi.»

Genç kız verecek bir cevap bulamadan Reed çekip gitmişti bile.

Bir dakika sonra Derek «İyi misin?» diye sordu.

Ellen cevap vermedi. Reed'in bu çılgınca öfkesi karşısında donup kalmıştı. Kimsenin kendisine bu kadar kızmış olduğunu hatırlamıyordu. 'Hey yarabbim,' diye düşündü. Kim bilir kaç kez su oluklarını temizlemişti, iyi bilirdi bu işi. On dört yaşındayken babasını kaybettikten sonra, evin en büyük çocuğu olarak, bir sürü işi üstlenmek du-

rumunda kalmış ve kısa zamanda hepsini başarıyla yapmayı öğrenmişti. İyi bir el kitabının ve uygun aletlerin yardımıyla yapılamayacak iş yoktu. Muslukları onarmış, kitaplık için raflar yapmış ve evin 'Erkek işi' denen ihtiyaçlarının hemen hepsini tek başına karşılamıştı o güne kadar. Hayatının, hiç sorusuz kabullendiği bir parçasıydı bu işler. Reed, sanki çok tehlikeli ve zararlı bir şey yapıyormuş gibi davranmıştı kendisine ve bu Ellen'e çok saçma geliyordu. Hem yüksekten korkan biri de değildi.

Derek, tekrar, «Ellen?» diye sordu.

«İyiyim.»

«Derek'in böyle davrandığını daha önce hiç görmemişim. Kötü bir niyeti yoktu.»

«Biliyorum,» diye fısıldadı Ellen.

Bir saat sonra odasında çamaşırlarını katlar-ken Reed açık kapıya hafifçe vurdu.

«Evet?» Ellen başını kaldırıp baktı.

«Senden özür dilemem gerek.»

«Ya?» Havluları katlamaya başladı Ellen.

«Zorba bir canavar gibi davranmak istememiş-
tim.»

Genç kız göğsünde Washington Üniversitesi yazan bir tişörtü karnına bastırarak, gözleri yatak örtüsüne dikili, evet der gibi başını salladı. «Özürünü kabul ediyorum ve ben de senden özür diliyorum. Şımarık bir yumurcak gibi davranmak istememişim.»

«Özürünüz kabul edildi efendim.»

Birbirlerine gülümsediler. O yemyeşil gözler kendininkileri bulunca, Ellen soluğunun kesildiğini hissetti. Upuzun bir dakika boyunca sessizce göz göze bakiştılar. Genç kız, bir sürü karmaşık duygunun olduğu gibi yüzüne yansıdığıнын farkındaydı. Reed'in yüzünde de bir duygu kargaşası okunuyordu.

Genç kız neden sonra, «Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bir daha çatıya çıkmam,» diye mırıldandı.

«Buna çok memnun olurum.» Neredeyse dudaklarını oynatmadan söylemişti bunu Reed. Sözleri bir cümle değil de bir iç çekişi gibiydi.

Ellen rüyadaymış gibi hafifçe başını salladı.

Giderek yaklaşan ayak seslerini duyunca suçlu suçlu bakışlarını birbirlerinden kaçırdılar.

Pat basketbol topu koltuğunun altında, eşikte belirdi. «Ellen, benimle birkaç basket atmaya var mısın?»

Genç kız usulca Reed'in yanından geçerken, «Tabii,» diye fısıldadı. O anda, genç adamın bulunduğu yerden kaçabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Aralarında bir şeyler olmuştu ve Ellen kendini korkmuş, aklı karışmış ve heyecanlanmış hissediyordu.

Pota, uzun araba yolunun sonundaki garajın kapısına takılıydı. Ellen aslında kendisinden istenenin orada durup Pat'in basketlerini hayranlık dolu gözlerle seyretmesi olduğunu biliyordu. Rolünü büyük bir başarıyla oynamaya başladı.

Potanın altında on beş dakika kadar kalmışlardı ki, arka kapı açıldı ve Derek endişeli bir yüzle yanlarına geldi. «Ellen, biraz vaktin var mı?»

«Sorunun ne dostum?»

«Michelle.»

Derek arka verandanın beton basamağına çökerken yakarı dolu bakışlarını da genç kızın yüzüne dikmişti.

Ellen delikanlının yanına oturup kollarını dizlerine dolayarak öne doğru eğildi. «Michelle'e ne olmuş?» diye sordu.

«Hiçbir şey. Çok güzel bir kız ve kendisine fırsat verilirse belki bana aşık bile olabilir.» Susup derin derin içini çekti. «Bu gece benimle yemeğe

çıkması için davet ettim onu.»

«Tabii o da kabul etti. Değil mi?» Michelle, Derek'in kendisine tutulduğunun yarısı kadar tutkunsu ona, daveti mutlaka kabul ederdi.

Delikanlının hâlâ çocukça bir incelik taşıyan omuzları umutsuzluk anlatan bir tavırla kalktı. «Gelemiyor.»

«Neden?»

«Daha önce ablasına, bu gece çocuklarına bakacağına dair söz vermiş.»

«Bak bu çok kötü işte.» Ellen acıyarak baktı ona.

«Yeğenlerinin biri oğlan, öbürü kız. Mesele şu: Eğer biri onun yerine çocuklara bakmaya razı olursa benimle yemeğe çıkabilecek. Yalnız, çocuklara bakacak kişinin yetişkin biri olması lazım. Yoksa endişelenip bırakmaz.»

Pat'in başarılı bir atışım heyecanla alkışlayan Ellen, Derek'e, «Çok mantıklı,» diye cevap verdi.

«Yapacak mısın yani?»

Ellen dikkatini Pat'in basketbol topuyla yaptığı numaralardan ayırarak Derek'e döndü. «Neyi yapacak mıyım?»

«Michelle'in yeğenlerine bakacak mısın?»

«Ne?» diye patlayıverdi genç kız. «Hayır! Sömestr tezimi için kütüphanede çalışmak zorundayım.»

«Ellen lütfen, lütfen, lütfen.»

«Hayır, hayır, hayır!» Ayağa fırladı.

Derek de onunla birlikte kalkmıştı. «Bu fikre karşı bir direniş var gibi geldi bana.»

Genç kız mutfığa girerken, «Bu çocuk da bir harika,» diye kendi kendine homurdandı. Sonra delikanlıya döndü. «Tezimi hazırlamam gerek. Biliyorsun.»

Ellen'in peşinden gelen Derek, «Ellen, lütfen,» diye yalvardı. «Bir daha senden hiçbir şey isteme-

yeceğim, söz veriyorum.»

«Bunu daha önce de duymuştum.»

Derek gene, «Ama bu çok önemli,» diye yalvardı.

«Önemli olan ne?» Mutfak masasında sabah gazetesini okumakta olan Reed sormuştu bunu.

«Michelle'le olan randevum. Dinle Ellen, eminim Reed de sana yardım eder. Bu gece bir şey yapmıyorsun, öyle değil mi?»

Reed gazetesini indirdi. «Neye yardım edecekmişim?»

«Çocuk bakmaya.»

Reed kardeşinin heves ve yakarı dolu yüzüne, sonra Ellen'in inatçı bir tavırla astığı suratına baktı. «Beni bu işten uzak tutun. »

«Ellen, tatlı Ellen'ciğim, Michelle'in bir daha benimle çıkmaya zaman bulması için haftalar... evet, haftalar geçmesi gerekecek, anlamıyor musun?»

Öğle yemeği için kendisine bir sandviç hazırlamakta olan Ellen, «Hayır!» diye cevap verdi. «Daha açık nasıl söyleyebilirim? Derek, gerçekten üzgünüm, ama yapamam.»

Derek bu kez ağabeyine yalvarmaya başladı. «Reed, onu ikna edecek bir şey söyle lütfen.»

«Beni bu işe karıştırmayın.»

Reed gene gazetesini okumaya başladı ama Ellen onun yüzünde gülümsemeye benzer bir şeyler gördüğüne yemin edebilirdi. Gene de, Reed'in bu işe karışacak kadar aptal olmadığını düşünüyordu.

«Ellen, n'olur...»

«Olmaz dedim.» Birazcık huzur istiyorsa, öğle yemeğinden vazgeçerek hemen evden kaçması gerekiyordu. Dönüp çabucak mutfaktan çıktı.

Genç kız arkasından gelen Derek'in, «Sanırım Ellen yumuşamaya başladı,» dediğini duydu.

Oturma odasından geçip merdivenlere yöneldiği sırada Derek'in yemek odasından çıktığını, dizlerinin üstünde sürünerek kendisine doğru geldiğini gördü. Delikanlı yakaran bir tavırla ellerini kavuşturmuştu. «Yalvarırım bir kez daha düşün.»

Ellen inledi. «Seni ikna etmek için başka ne söylemek gerekiyor? Kütüphaneye gitmek zorundayım. Tezi pazartesi sabahı teslim etmem lazım.»

«Tezini ben yazarım.»

«Teşekkürler ama istemez.»

Tam o sırada Reed yanlarına geldi. «Güvenilir bir genç bulmak o kadar zor olmasa gerek. Hatırladığım kadarıyla bu çevrede genç çocukları olan birkaç aile oturuyor.»

Derek ihtiyatlı bir tavırla, «Ben... bilmiyorum,» diye söylendi.

«Eğer böyle bir çocuk bulamazsak, Danielle'le ikimiz bakarız. Bizim için de iyi bir tecrübe olur. Hem, iki küçük çocuğa bakmanın ne zorluğu olabilir ki?»

Bu sözleri duyan Ellen kahkahayla gülmemek için kendini güç tuttu. Şeytani bir tebessümle, 'Reed herhalde çocuklarla pek birarada olmamış bugüne kadar,' diye düşünüyordu bir yandan da. Kendini tutamayıp, «Bu çocuklar kaç yaşında demiştin?» diye sordu.

«Dokuz ve dört.» Ayğa fırlayıp ağabeyine teşekkür dolu bir gülümseme yollayan Derek, «Michelle'e her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilir miyim yani?» diye ekledi.

«Sanırım.» Reed'in gözleri Ellen'inkileri aradı. «Ben de bir zamanlar gençtim.» Bir gece önce genç kızın söylediklerini ima ediyordu.

«Çok teşekkür ederim Reed. Gerçekten. Ölünceye kadar kölen olacağım. Bir gün param olursa sana borç bile veririm. Ha, bu arada, arabayı bu gece ödünç alabilir miyim?»

«Şansını fazla zorlama oğlum.» Derek koşarak odasına çıkarken, «Haklısın,» diye bir kahkaha attı.

Kapı saat tam altıda, Ellen kütüphaneye gitmek üzere kucağında kitaplarıyla dışarı çıkmaya hazırlanırken çaldı.

Derek heyecanla, «Michelle olmalı,» diye söylendi. «Onu karşılar mısın Ellen?»

«Tabii.»

Oturma odasındaki sehpanın üstü boyama kitapları, kuru boyalar, tahta küpler ve başka bir iki oyuncakla doluydu. Reed o gün öğleden sonra dışarı çıktığında almış olmalıydı bunları. Reed herhalde çocuk bakmanın sandığı kadar kolay bir şey olmadığını keşfetmişti. Kimseyi bulamadıkları için Danielle'le ikisi bu işi üstleneceklerdi demek.

Reed kalıp Danielle'le tanışmasını istememiş, Ellen de bu konuda herhangi bir şey söylememişti. Ama genç kız daha Derek ondan ilk söz ettiğinden beri kadının nasıl bir şey olduğunu merak ettiğini kendi kendine itiraf etmek zorundaydı.

«Selam Ellen.» Michelle sıcak, içten bir gülümsemeyle selamlamıştı genç kıızı. «Derek'in ağabeyi ve onun kız arkadaşı ne kadar iyiler, değil mi?»

«Evet.»

Dört yaşındaki yeğeni pantolonunun paçasına sıkı sıkı yapıştığı için Michelle dizinin birini kırmadan yürümek zorunda kalmıştı. «Jimmy, bak bu Ellen. Michelle Teyze Derek'le yemeğe gidince bu gece onun evinde kalacaksın.»

«Annemi istiyorum.»

Michelle güven dolu bir sesle Ellen'e, «Jimmy sorun yaratmaz,» dedi.

«Çocukların iki tane olduğunu sanıyordum.»

«Evet, bebek arabada.»

«Bebek mi?» Ellen yutkunarak kahkahasını bastırdı. «Ne bebeği?»

«Jenny dokuz aylık.»

«Dokuz aylık mı?» Ellen kendini daha fazla tutamayarak kıkır kıkır gülmeye başladı. Harika olacaktı doğrusu. Reed'i dokuz aylık bir bebekle birlikteyken seyretmek kaçırılmayacak kadar güzel bir manzara idi.

«Jimmy sen burada kal.» Michelle nasıl olmuşsa bacağı oğlanın elinden kurtarmış ve tekmele atarak direnen çocuğu Ellen'in ellerine teslim etmişti.

Kendini sağa sola fırlatan Jimmy oturma odasına taşındığında hıçkırarak ağlamaya başladı. Ellen, «Bak, burada bir boyama kitabı var,» diye çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu. «Resimleri boyamayı sever misin Jimmy?»

Oğlan bu soruya cevap vermeyi reddederek yüzünü kanapenin yastıklarına gömdü ve hıçkırarak, «Annemi istiyorum,» diye feryat etti.

Michelle bir bebek arabası ve sızlanıp duran dokuz aylık kızla içeri girdiğinde Derek de mutaktan çıktı. «Selam Michelle, çok güzel görünüyorsun.»

Kardeşinin hemen arkasından yürüyen Reed bebeği görünce olduğu yerde kalakalmıştı. «Çocukların yaşını sorduğumda dört ve dokuz demiş miydin sen?»

Derek gözlerini yanında duran sarışın kızdan ayırmadan sabırlı bir sesle, «Dedim,» diye cevap verdi.

«Çocuklar hiç sorun olmazlar.» Bunu, kolunu omzuna dolayan Derek'le birlikte sokak kapısına doğru giden Michelle söylemişti.

«Derek, konuşmamız gerek.» Reed'in sesi öfke doluydu.

«Şimdi vakit yok. Lokantada saat yediye yer

ayırtmıştım.» Michelle'in omzundaki kolunu beline doğru kaydırıldı.

«Derek!» Reed'in sesi çok sertti.

«Ah.» Michelle gözlerini zorla Derek'in yüzünden ayırarak Reed'e baktı. «Bez torbası girişte duruyor. Jenny'nin altı kuru olmalı ama belki daha sonra bir bakmak istersiniz. Gittiğimi fark edince belki birkaç dakika ağlar ama, sonra hemen susacaktır.»

Reed hâlâ mızıldanarak annesini isteyen Jimmy'ye baktı. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirmişti. Mutlu mutlu mırıldanmakta olan Jenny de ilk kez bu siyah saçlı yabancı erkeğin farkına varıp bütünüyle onun insafına kalmış olduğunu fark edince yürek paralayıcı çığlıklarla ağlamaya başladı.

Ellen paltosuna uzanırken, «Her şeyi denetim altına aldığını görüyorum,» dedi genç • adama. «Eminim Danielle de birkaç dakika sonra gelir.» «Ellen...»

«Bu gece geç dönerim. Kütüphanedeki araştırmam eminim saatlerce sürecektir.»

Reed dehşete kapılmış gibi bakıyordu genç kıza. «Sahiden gitmiyorsun değil mi?»

Ellen, «Keşke kalabilseydim,» diye yalan söyledi. «Belki başka sefere.»

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Merdivenleri inerken gülümsüyordu.

Bölüm Üç

Genç kız otobüs durağında beklerken rahatsız edici bir duygunun içinde kıpırdanmaya başladı. Hissetti ama, dönüp Réed'in yardımına koşma arzusunu bastırmayı başardı. Danielle her an gelebilirdi, üstelik kendisinin de mutlaka o tez için kütüphanede araştırma yapması gerekiyordu. 'Hem çocuk bakma işine Reed kendisi gönüllü oldu,' diye hatırlattı kendi kendine. 'Onu kurtarmak benim işim değil.' Ama o harika yeşil gözler nasıl da yalvararak bakmıştı. Ellen yumuşamaya başladığını hissetti.

«Hayır!» diye alçak sesle mırıldandı. Reed'in Danielle'i vardı, işte o kadar.

Ama kütüphaneye geldiğinde Reed'in yakarı dolu yüzünü bir türlü kafasından çıkarıp atamadığını fark etti. Danielle hakkında duyduklarına bakılırsa kadının çocuk bakımı hakkında hiçbir şey bilmemesi büyük bir olasılıktı. 'Tezi hazırlama işini pazartesi gününe bırakabilirim,' diye geçirdi aklından. Bütün gün evde dünyanın işini yapmıştı ve bütün bunların tek nedeni bu sıkıcı matematik tezini hazırlama işini mümkün olduğu kadar ertelemektir. Bir gece daha ertelese ne değişirdi ki?

Tezine yardımcı olabilecek birkaç kitapla aylık yayını rastgele geçti ve çabucak kütüphane görevlisine adını yazdırdıktan sonra dışarı çıkıp doğruca otobüs durağına yürüdü.

Danielle'le karşılaşmayı isteyecek kadar kadını merak ettiğini kabul etmesi gerekiyordu doğ-

rusu. Reed'in sürekli yolculuklarına katlanan bir kadın ya çok özel biriydi ya da Derek'in ima ettiği gibi tam bir düzenbazdı. Ama ne kadar zeki ve numaracı olursa olsun, herhangi bir kadının Reed'i kandırabileceğine de bir türlü aklı yatmıyordu.

Genç kız eve girdiğinde Reed'i halının üzerine diz çökmüş, hâlâ ağlayan Jenny'nin bezini değiştirmeye çalışırken buldu. Geçen bir saat içinde on yaş birden ihtiyarlamış gibiydi. Dişlerinin arasında kilitli bir çengelli iğne vardı; sırtındaki yünlü gömleğin kollarını da dirseklerine kadar sıvamıştı.

Reed, Ellen'e baktı ve son derece rahatlama bir tavırla içini çekti. «Tanrıya şükür geldin. Sen gittiğinden beri hiç susmadı.»

«Bensiz de bir hayli başarılı olmuş gibisin. Danielle nerede?»

Genç adam alçak sesle bir küfür savurdu. «Kalamadı.» Bebeği bezlemeyi bitirmişti. Beceriksiz bir tavırla çengelli iğneyi de yerine takıp lastik donunu giydirdi. «Pek zor değilmiş.» Jenny'yi küçücük kollarından tutup kaldırırken gururlu bir tavırla Ellen'e bakıyordu.

Bebeğin lastik donunun paçalarından ve belinden çıkan bezleri görünce Ellen gülmek için kendini güç tuttu. Pek başarılı bir iş yapmadığını Reed'e, onu kırmadan nasıl söyleyeceğini düşünürken bezleri üstündeki lastik donu da birlikte sürükleyerek bebeğin tombul bacaklarından aşağı kayıvermişti bile.

Reed kızı Ellen'e doğru uzatırken, «Belki bir de sen denesen iyi olur,» diye yenilgiyi kabullendi.

Bir iki dakika içinde genç kız Jenny'nin bezini yeniden bağlamış, sonra da düzgünce tulumunu giydirmişti ama, maalesef bebeği susturmakta Reed kadar başarısızdı.

Jenny kollarının arasında, şöminenin önünde dolaşıp durdu bir süre. «Susturmak için ne yapabilirim? Aklıma başka bir şey gelmiyor,» diye çaresizlikle söylendi. «Erkek kardeşim bu yaşı geçeli o kadar çok oldu ki.»

Reed yüzünü ovuşturarak, «Kadınlar bu konuda her zaman erkeklerden daha başarılı oluyorlar,» dedi. Sonra, Ellen'i gülümseten bir öfkeyle, «Daha doğrusu çoğu kadınlar,» diye ekledi.

Birden Ellen'in aklına bir fikir gelmişti. «Belki ne yapmamız gerektiğini Jimmy bilir,» dedi. Çocuğu kardeşinin bakımı işine karıştırmakla oyalayabileceğini de düşünüyordu bir yandan. «Jimmy iyi bir ağabeydir. Öyle değil mi tatlım?»

Oğlan yüzünü kanapenin yastıklarından kaldırdı. «Annemi istiyorum.»

Reed, «Haydi Ellen annenmiş gibi yapalım,» diye önerdi.

«Hayır! O da kötü sözler söyleyen kadına benziyor.»

Bu arada Jenny'nin feryatları iyice yükselmişti. Bez torbasını karıştıran Reed küçük, tüylü bir oyuncak ayı çıkardı içinden ve çocuğun eline tutuşturdu. Ama Jenny ayıya bakmadı bile, fırlatıp attı. Yüzü durmadan akan gözyaşlarıyla sıırılsıklam kesilmişti.

Reed, «Haydi Jimmy,» diye umutsuzca yalvarı. «Yardıma ihtiyacımız var. Bak kardeşin ne kadar ağlıyor.»

Ellerini yüzüne kapamış olan Jimmy araladığı parmaklarının arasından baktı ona. «Annem Jenny'yi kucağında sallar.»

Ellen ta başından beri bunu yapıyordu zaten. «Başka?» diye sordu.

«Jenny boo-loo'sunu sever.»

«O da ne?»

«Oyuncak ayısı.»

Reed, «Onu da denedim,» diye burnundan soludu. «Jenny böyle ağladığında annen başka ne yapıyor?»

Jimmy bir an düşündü. «Oh.» Küçük oğlanın gözleri parlıyordu. «Annem onu emziriyor.»

Reed'le Ellen bir an göz göze geldiler ve ikisi birden kıkır kıkır gülmeye başladılar. Sonra genç adamın yüzündeki neşeli ifade yerini yaramaz, çapkın tebessüme bıraktı. «Bak bu çok ilginç olurdu.»

Ellen gülümsemesini saklayarak, yumuşacık bir sesle, «Üzgünüm Jenny,» dedi bebeğe. Reed' in önerisini duymazdan gelmeyi tercih etmişti. «Benimkiler sadece süs için.»

Reed, «Oğlan haklı olamaz mı?» diye sordu. «Belki de acıkmıştır.»

Jenny'nin çığlık çığlığa ağlaması sonunda iç paralayıcı küçük hıçkırıklara dönüşmüştü. Nendendir bilinmez, Jimmy birden doğrulup, Reed'in güneş yanığı sert yüzüne, koyu kahverengi saçlarına ve parlak yeşil gözlerine baktı. Sonra dirseklerine kadar sıvalı kollarıyla kareli yünlü gömleğini işaret ederek, «Sen Paul Bunyan mısın?» diye sordu.

«Paul Bunyan?» Reed şaşırmıştı. «Şu oduncu mu yani?» Birden kahkahalarla gülmeye başladı. «Hayır, değilim ama samrım sana öyle görünüyor.»

Bebegin bez torbasını karıştıran Ellen süt dolu plastik bir biberon bulmuştu. Jenny bir an şüpheyle süzdü şişeyi, ama Ellen kapağını açıp uzatınca genç kızın elinden kapıp hevesle içmeye başladı.

Ellen içini çekerek kucağındaki bebekle birlikte sallanan sandalyeye çöktü. Yavaş yavaş sallanırken, «Samrım bu iş halloldu,» diye mırıldandı.

«Bu biberonların ısıtılması gerekmiyor mu kuzum?»

Reed haklıydı. Ellen, «Ben de şimdi onu düşünüyordum,» diye mırıldandı. Sessizlik öylesine mutluluk vericiydi ki genç kız yumuşacık bir bataniye gibi ona sarılmak ihtiyacını duydu bir an.

Jimmy, Reed'in kucağına kıvrılmış resimli bir masal kitabını okumasını dinliyordu. O huzur dolu dakikalar boyunca ses çıkarmadan ağır ağır sallanmayı sürdürdü Ellen. Bir ara Reed'le göz göze geldiler ve usulca gülümsediler birbirlerine.

Jenny biberondaki sütü sakın sakın sonuna kadar içip bitirmişti. Şimdi gözleri uykudan kayarak arada bir Ellen'e bakıyordu. Melek gibi yüzünde sevgiyle kucaklanmış olmanın verdiği huzur dolu bir ifade vardı. Sonunda gözleri kapandı. Ellen o kırıksız güzelim alına dökülmüş bir tutam saç şefkatle geriye doğru itip arkasına yaslandı. Başını kaldırınca Reed'in kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Küçük oğlan hâlâ kucağında oturuyordu.

Genç adam yumuşacık bir sesle, «Ee, Ellen anne, sonunda kollarının arasına bir bebek aldın ha,» dedi.

«Evet, öyle oldu sanırım.»

«Ellen?» Reed'in sesi çok alçaktı. «Matematik tezini yazıp bitirebildin mi?»

Genç kız, «Bitirmek mi?» diye inledi. «Alay mı ediyorsun? Daha başlamadım bile.»

Jimmy, «Matematik tezi nedir?» diye sordu.

Bebegi usul usul sallamaya devam eden Ellen, «Matematik dersi için yazmam gereken bir şey,» diye yanıtladı küçük oğlanı. «Eğer yazmazsam, o dersi geçmek için en küçük bir umudum bile olmayacak.»

«Peki matematik ne?»

Reed, «Rakamlar,» diye açıkladı.

Jimmy gururla, «Ben rakamları seviyorum,» diye övündü. «Üçü, dokuzu ve yediye seviyorum.»

«Peki o rakamları yazmak ister misin oğlum?»

«Yazabilir miyim?»

«Tabii.» Reed sehpanın üstünden kalemle kâğıt alıp Jimmy'nin yanına döndü.

Ellen genç adama bakarak gülümsedi. «Ne kadar kolaymış, değil mi? Çocuklarla çok iyi anlaşıyorsun.»

Reed cevap olarak gülümsedi ve Jimmy'nin kopya etmesi için kâğıdın üstüne özenle rakamlar yazmaya koyuldu.

Bir süre sonra Jimmy pijamalarını giyme zamanının geldiğini bildirdi onlara. Reed yukarıdan bir battaniyeyle yastık getirdi ve kanapenin üstüne yatırdığı küçük oğlana masal okumaya başladı.

Ellen, Jimmy'nin esnediğini, sonra yattığı yerde kıvrılarak derin bir uykuya daldığını gördü.

Kucağındaki bebeğin uyanmasından korktuğu için hâlâ hiç kıpırdamadan oturuyordu.

Reed, «Bebeği neden arabasına yatırmıyoruz?» diye sordu.

«Kıpırdarsam uyanır diye korkuyorum.»

«Uyanırsa gene sallarsın.»

Ellen'in sırtı ve kolları ağrımaya başlamıştı. «Pekâlâ,» dedi. Yanma gelip bebeği usulca kucağına alan Reed'e baktı. Çocuk bir an için kıpırdanmış ama arabasına yatırılmca gene derin bir uykuya dalmıştı.

Genç kız yerinden kalkıp ağrıyan sırtını ovuşturarak odadaki ışıkların bir iki tanesini söndürdü. Odayı tatlı bir loşluk sarmıştı şimdi.

Reed, «Sen olmasan dünyada başa çıkamazdım,» diye fısıldadı. Ellen'in yanma gelmiş, elini usulca ensesine koymuştu.

Genç kız, hiç alışık olmadığı bir sıcaklığın bü-

t  n bedenini kapladığını hissedince, telaşlı bir tavırla çabuk çabuk konuşmaya başladı. «Tabii ki başa  ıkabilirdin. Bana kalırsa, senin başa  ıkamayacağın hiçbir şey yok.»

«Yardım istemek için polise, hastaneye, aklına gelebilecek her yere telefon etmek   zereydim,» diye burnundan soludu genç adam. «Gelip beni kurtardığın için gerçekten te ekk  r ederim.» Elini  ekti.

Ellen hem rahatlamı , hem de garip bir d    kırıklığına u ramı tı. «Bir şey değil,» diye cevap verdi. Danielle geldiğinde neler olduğunu    renmek için i i gidiyordu ama doğrudan doğruya sormak da istemiyordu. Kadının burada çok kalmadığı belliydi.

«Yemek yedin mi?»

Ellen, Reed s  z n  edene kadar ne kadar acıkmı  olduğunun farkına bile varmamı tı. «Hayır. Açlıktan   liyorum.»

«  n yemeği sever misin?»

«Bayılırım.»

«İyi. Mutfakta bir orduyu doyuracak kadar var. Ak am st   smarlamı tım.»

Reed'in Danielle'le baş başa bir ak am yemeği yemeyi planlamı  olduğu   ylesine belliydi ki. Genç kız beceriksizce, «Dinle,» diye mırıldandı. Ellerini önünde kavu turmu tu. «Gerçekten  u matematik tezini yazmam gerekiyor. Neden Danielle'i arayıp yeniden  a ırmıyorsun? Çocuklar uyudu una göre her şeyin yolunda gidece ine eminim. Ben...»

« ocuklar Danielle'in siriirlerini bozuyorlar. Beni bu konuda uyarmı tı ama ben ciddiye almadım. Şimdi herhalde birkaç aspirin alıp yatağına gitmiştir bile. O kadar yemeğin ziyan olması için bir neden göremiyorum. Hem böylece sana te ekk  r etme fırsatım da çıkmış olur.»

«Oh.» Reed'in, tanıştıklarından beri yaptığı en uzun konuşmaydı bu. Ellen hafifçe başını sallayarak, «Pekâlâ,» dedi.

Genç adam yemekleri mikrodalga fırında ısıtırken Ellen de sofrayı hazırlayıp kocaman bir demlik dolusu çay hazırlamış ve masanın üstüne koymuştu bile. Çocuklar uyanırsa seslerini duyabilmek için mutfaktan oturma odasına açılan kapıyı aralık bırakmıştı.

«Tabakları neden koydun?» diye sordu genç adam.

«Sofrada genellikle onlardan yemek yenildiği için tabii.»

Reed, «Bu gece tabağa ihtiyacımız yok,» diye gülümsedi ve masanın üstüne birkaç küçük kutu ve iki çift çubuk koyuverdi. «Yalnız ikimiz olduğumuza göre kutulardan yiyebiliriz.»

Ellen, açık kutulardan yükselen iştah açıcı kokuları içine çekerken, «Ben çubukla yemeye alışık değilim,» dedi.

«Açsan onları kullanmayı çabuk öğrenirsin.»

«Aç ne kelime, ölüyorum.»

«İyi.» Genç adam bir çift çubuğu ustaca alıp baş ve işaret parmağı arasına sıkıştırarak nasıl kullanılacağını Ellen'e gösterdi.

Ama Ellen ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir türlü doğru dürüst karnını doyuramıyordu.

«Al.» Reed kendi çubuklarıyla genç kızın ağzına baharatla tatlandırılmış, bol salçalı bir parça tavuk verdi. «Biraz daha sabırlı ol. Öğreneceksin.»

«Senin için söylemesi kolay. Sen tıkabasa karnını doyuruyorsun ama ben açlıktan ölüyorum hâlâ.»

«Biraz daha dene.»

Ellen alçak sesle bir şeyler homurdanarak gene çubuklarına davrandı ve bu kez bir parça tavuğu ağzına atmayı başardı.

«Sana başaracaksın demedim mi?»

«Sen hep böyle durmadan ‘Ben demedim mi?’ mi dersin kuzum?» diye yapmacık bir kızgınlıkla sordu Ellen. Aslında, hiçbir şeye gerçekten kızmayacak kadar hoş bir ruh hali içindeydi. Çocuklara birlikte bakarken çok özel bir zamanı paylaştıklarını hissediyordu. Özelden de fazla bir şeydi bu. Şaşırtıcı, büyüleyici bir şeydi. Saatlerdir bir kez bile tartışmamışlardı.

«Seni kızdırmak hoşuma gidiyor. Kızdığın zaman gözlerin dayanılmaz bir biçimde parlamaya başlıyor.»

«Bu saçma sopalarla yemem için ısrar etmeye devam edersen, gözlerim bütün mutfağı aydınlatmaya başlayacak.»

Reed yumuşacık bir sesle güldü. «Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Çatal kullanmak yok. Çubukla yemezsen Çin yemeğinin tadına varamazsın.»

«Çubukla yemeye kalkınca da, tadına varmak şöyle dursun, tadamıyorum bile.»

«Ben sana yediririm.» Bir parça yiyeceği genç kızın ağzına uzattı.

Ellen, çenesine damlayan salçayı peçeteyle silerken, «Sen de pek başarılı sayılmazsın,» diye söylendi. Sonra, kutudan büyük bir dikkatle biraz tavuk alıp, düşürmemeye çalışarak Reed'e doğru uzattı. Genç adam, salçalı tavuk kucağına düşmeden eğilip ağzına almayı başarmıştı.

«Gelişme var.» Reed'in sesi boğuk ve alçaktı.

Göz göze geldiler. Ellen, genç adamın sıcak bakışlarındaki o okşayıcı ifade karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Başını önüne, yemeğe doğru eğdi, ama bütün iştahı kaçıvermişti.

Gergin bir sessizlik oldu. Ellen, kımıldayacak ve konuşacak enerjisi kalmamış gibi zayıf ve bitkin hissediyordu kendini. Genç adamın gözlerinde görmekten korktuğu şeyden ötürü bakışlarını

ona doğru kaldırmaya cesaret edemiyordu.

«Ellen.»

Genç kız derin bir soluk alıp birden ayağa kalktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. «Sanırım Jimmy ağladı,» diye fısıldadı.

Reed çabucak, «Belki de Jenny'dir,» diye karşılık verdi.

Ellen eşikte durdu. İkisi de, çocukların çıt çıkartmadan uyuduklarının fazlasıyla farkındaydılar. «Galiba yanıldım. Sanırım hâlâ uyuyorlar.»

«İyi.» Çekilen iskemlenin sesinden, Reed'in de kalktığı belli oluyordu.

Ellen dönüp 'bakınca, onun, artan yemekleri buzdolabına kaldırdığım gördü. Az önce olanları düşündü bir an. Birbirlerine karşı duydukları bu çekiciliğe kapılmalarını engelleyen o kadar çok problem vardı ki... ve ikisi de bunu biliyorlardı. Yapılacak en iyi şey bu duyguyu görünmezden gelmek ve geçici bir çılgınlık olmasını ummaktı. İkisi de olgun birer yetişkindiler. Hem böyle bir şey hayatlarını daha da karmaşık bir hale getirirdi; ve Ellen'in şu aralar bu tür bir karmaşayı göğüsleyebilecek hali yoktu. Reed'in de olmadığına emindi.

Beceriksizce, «Sanırım sence bir sakıncası yoksa artık yukarı çıksam iyi olacak,» diye bir şeyler mırıldandı.

«Tabii. Yardımların için çok teşekkür ederim.»

«Ben de yemek için teşekkür ederim.»

«Sabaha görüşürüz.»

«Evet.» İkisi de gecenin sona ermesini istemiyor gibiydiler.

«İyi geceler Ellen.»

«Sana da.»

Genç kız odasına geldiğinde hızlı hızlı soluyordu. Hizmetçilerin dairesi olarak düşünülmüş olan üçüncü katta beş küçük oda, ortadaki büyük bir

odaya açılıyordu. Ellen bu büyük odayı yatak odası olarak seçmiş, küçük odalardan nispeten geniş olan birini de çalışma odası haline getirmişti.

Kararlı bir tavırla masanın başına oturup kütüphaneden aldığı kitapları karıştırmaya başladı. Matematik ödevi için bir konu seçmeye çalışıyordu. Ama akli durmadan aşağı kattaki Reed'e kayıp durmaktaydı. Kitaplardan birini göğsüne bastırarak derin derin içini çekti. 'Acaba Danielle gerçekten Reed'in kıymetini biliyor mu?' diye düşündü. Biliyor olmalıydı. Çok az kadın, nişanlısı iş gereği dünyayı dolaşıp dururken evde oturup onu beklemeye katlanırdı doğrusu.

Reed, Jimmy'le Jenny'ye karşı ne kadar sabırlı ve iyi davranmıştı. Oğlan kucağına çıkarken, Ellen'in içini sızlatan bir şefkatle sarılmıştı ona. Yapılan hatalara karşı da hoşgörülü ve anlayışlı davranıyordu. Derek ona sormadan evin odalarını kiraya vererek büyük bir yanlış yapmıştı. Reed isteseydi kendisini de, Monte'yi ve Pat'i de kapı dışarı edebilirdi. Ama kalmalarına izin vermişti.

Düşüncelerinin gittiği yön canını sıkıyordu. Genç kız bütün dikkatini gene önündeki kitaplara vermeye çalıştı. Ama bir süre sonra gene huzursuzca kıpırdadı. Reed'in Danielle'i vardı, kendisinin de... Charlie Hanson! Yarın sabah ilk işi sevgili Charlie'yi aramak ve onunla çıkmaya karar verdiğini söylemek olacaktı. Ellen'den böyle bir şey duymak onu hem şaşırtır, hem de sevindirirdi.

İç-i rahatlayan Ellen ışığı söndürüp yattı.

Ertesi gün öğleden sonra mutfığa giren Reed, «Ne yapıyorsun?» diye sordu. Az önce golften ya da tenisten dönmüş gibi görünüyordu. Her yanından sağlık ve canlılık fışkırmaktaydı. Sabah erkenden evden çıkıp gitmişti.

Genç adam sabırsız bir sesle, «Ellen?» diye sorusunu tekrarladı.

Duvardaki prizler sökülüp yuvalarından çıkarılmıştı. Değişik renklerdeki iki ince teli inceleyen Ellen, «Bu prizin neden ütüyü kızdırmadığımı anlamaya çalışıyorum,» diye cevap verdi. Reed'den yana bakmadan konuşmuştu.

Genç adam, «Ne yapıyorsun?» diye parlayıverdi.

Ellen tozlanan yüzünü silip çömeldiği yerden doğruldu. «Bana bağırma.»

«Tanrım sen bilirsin! Cambaz gibi damda dolaşiyor, şahane yemek pişiriyor, elektrik tamirati yapıyor. Kadın, senin yapamadığın hiçbir şey yok mu?»

Genç kız, «Cebir,» diye mırıldandı.

Reed iki adımda yanına geldi ve omuzlarından tutarak usulca yana itti. Ellen'i. Sonra, prizleri tekrar yerine takarak sıkı sıkı vidaladı.

Onun yaptıklarını seyreden Ellen sonunda dayanamayıp, «Neden engel oldun bana?» diye patladı. «Bozukluğun nereden kaynaklandığını bulmak üzereydim.»

«Bundan hiç şüphem yok. Ama sence bir sakıncası yoksa, bu işi bir elektrikçinin yapmasını tercih ediyorum.»

«Ne diyebilirim ki? Burası senin evin.»

«Doğru. Şimdi otur bakalım.» Kızı zorla bir iskemleye oturttu. «Şu matematik ödevini yazmayı daha ne kadar savsaklayacaksın?»

«Yazdım bile.» Hazırladığı tezden kendisi bile pek memnun değildi aslında. Seçtiği konu belki dört yaşındaki Jimmy'yi etkileyebilirdi ama matematik profesörü üstünde pek olumlu bir etki bırakacağını sanmıyordu.

«Bir bakmamı ister misin?»

Bu öneri Ellen'i şaşırtmıştı. «Hayır. Teşekkür

ederim.» Elindeki tornavidayı gri çizgili iş tulumunun cebine sokuşturdu.

«Pek zor olmadı, değil mi?»

«İyi bir not alacağımı hiç sanmıyorum. Hemen hiç şansım yok. Her neyse. Ütü yapmam lazım. Bir randevum var.»

O anlaşılmaz yeşil gözlerde bir ışık belirdi. Genç adam bir şey söyleyecekmiş gibiydi.

«Reed.» Mutfak kapısı hiç beklenmedik bir anda açılmış ve yumuşak, bir kadın sesi genç adama seslenmişti. «Neden bu kadar geciktin?»

«Danielle, seni Ellen'le tanıştırayım.»

«Merhaba.» Ellen, Reed'i tekmelemek arzusunu bastırmaya çalışıyordu. Eğer kendisini Danielle'le tanıştıracaksa, bunun için daha derli toplu bir şey giymesini bekleyemez miydi sanki?

Danielle çok güzel bir kadındı. 'Hayır,' diye düşündü Ellen. 'Güzel değil, baş döndürücü.' Çok şık, pileli etekli, soluk mavi, kısacık bir elbise vardı üstünde. Uzun, gür sarı saçlarını lacivert bir eşarpı ile bağlamıştı. 'Sarışın olduğunu tahmin etmeliydim,' diye geçirdi aklından. İncecik bir beli, mükemmel bacakları ve gökyüzü gibi mavi gözleri vardı. Reed'le tenis ya da golf oynadıkları ve oyunun da az önce bittiği belliydi ama Danielle gene de sakın ve çok zarif görünüyordu.

«Seni çoktandır tanıyor gibiyim,» dedi Danielle, hoş bir gülümsemeyle. «Çocuklar konusunda kendisine ne kadar yardımcı olduğunu Reed bana anlattı.»

«Hiç önemli değildi.» Ellen kıyafetinden utanıyor ve bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu.

«Reed için önemliydi.» Danielle genç adamın koluna girip hayran bakışlarla yüzüne baktı. «Ne yazık ki birden müthiş bir baş ağrısına yakalanıverdim.»

Reed, «Danielle küçük çocuklarla senin kadar

iyi anlaşıyor,» diye söze karıştı.

Genç kadın tatlı bir sesle, «Tabii, biz çocuk yapmaya karar verirsek durum daha farklı olur,» dedi. «Ama ben öyle anaç bir tip olduğumu sanmıyorum.»

Ellen geriye doğru bir adım atıp karşısındaki çiftte zorla gülümsedi. «İzin verirseniz gidip üstümü değiştirmek istiyorum.»

«Tabii. Seninle tanıştığıma memnun oldum Elaine.»

Reed ve Ellen aynı anda, «Ellen,» diye düzelttiler.

Ellen, kadına Diane demek için duyduğu çocukça arzuyu bastırmaya çalışarak, «Ben de,» diye karşılık verdi.

Doğrudan üçüncü kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Daha birkaç basamak çıkmıştı ki, Danielle'in Reed'e, Ellen'in bu evde kalmasına hiçbir itirazı olmadığını fısıldadığını duydu. Kendi kendine, «Tabii olmaz,» diye mırıldandı. Danielle onu nasıl kıskanabilirdi ki?

Elbiselerini koyduğu küçük odaya girip kapıyı ayağıyla çarparak kapadı. Kapının arkasındaki boy aynasına yansıyan görüntüsüne gözleri takılınca çaresizlik ve öfkeyle içini çekti. Torba gibi sarkmış bir iş tulumu ve soluk beyaz bir tişört giymiş, yanağında kir lekeleri olan bir kadın.

Sırtındaki iş tulumunun askılarını çözüp aşağı doğru sıyırdı ve bir tekmede bir yana fırlattı. Ellerini beline koyup aynadaki görüntüsünü seyretti bir süre. Vücudu en az Danielle'inki kadar çekici, yüzü de yeterince güzeldi. En azından kendisi öyle düşünüyordu. Ama Danielle ona doğru dürüst bakmamıştı bile. Ellen'i muhtemel bir rakip olarak görmediği kesindi. Genç kızı en çok kızdıran şey de buydu işte.

Saçlarını fırçalarken birden omuzları çöküver-

di. 'Deliriyorum herhalde,' diye düşündü. Çocuklarla birlikte oturmak hem hoşuna gidiyor, hem de işine geliyordu. Kendisi için, maddi açıdan da mükemmel bir düzenlemeydi bu. Ama oturmuş, oradaki varlığına karşı çıkılmadığı için öfkelenip duruyordu.

Dikkatle uçuk pembe bir bluz ve orna uyan kestane rengi bir etek seçti. 'En azından Charlie beni beğenir,' diye düşündü. Buna gerçekten ihtiyacı vardı. Danielle, Reed'in evindeki rolünü zerrekadar aldırış etmeksizin kabullenerek Ellen'in kendine güveninin sarsılmasına neden olmuştu çünkü. 'O kadından hiç hoşlanmadım,' diye geçirdi içinden. 'Ama zaten hoşlanmayı da beklemiyordum.'

«Ellen!» Yatak odasının kapısı güm güm vuruluyordu. «Uyan! Seni telefonda istiyorlar.»

«Tamam.» Sıcacık battaniyelerin altında döndü genç kız. Gece Charlie onu yemeğe, oradan da sinemaya götürmüştü. Eve döndüğünde saat onu geçiyordu. Çocuklar o gece evde kalmışlardı ama Reed ortalıkta yoktu. Ellen kiminle çıktığını sormak zahmetine katlanmamıştı, biliyordu çünkü.

«Ellen.»

«Kalktım, kalktım.» Bir bacağına yataktan sarkıtınca, soğuktan ürpererek tekrar içeri çekti.

«Galiba şehirlerarası.»

Birden uyanıverdi Ellen. Kendisini şehirlerarası arayabilecek bir tek kişi vardı. Annesi!

Çabucak yataktan fırlayıp sabahlığını sırtına geçirdi. Başucundaki saate bir göz attı. Daha sabahın yedisini bile olmamıştı.

«Neden şehirlerarası olduğunu söylemedin?» diye çattı kapıyı açarken.

Pat, «Söylemeye çalıştım ama sen uyumayı tercih ediyordun,» diye itiraz etti.

Genç kız hızla merdivenleri inip ikinci katta, holün sonundaki küçük bir masanın üstünde duran telefona koştu.

«Günaydın anne.»

Çok iyi tanıdığı o yumuşak ses, «Benim olduğumu nereden anladın?» diye sordu.

«Tahmin ettim.» Sürekli olarak mektuplaşmalarına rağmen, evden ayrıldığından beri annesi ona ilk kez telefon ediyordu.

«Telefona çıkan o delikanlı kimdi?»

«Patrick.»

«Şu basketbolcu olan.»

«Evet.» Annesi, yazdığı mektupların bir kelimesini bile kaçırmadan okuyordu demek.

«Monte evi ve bu arada seni de yiyip bitirmedi mi daha?»

«Yakındır.»

«Ya Derek? Hani şu kıza... adı neydi?.. neyse, işte ona çıkma teklifinde bulunacak cesareti hâlâ toplayamadı mı?»

«Bu hafta sonu iki kez birlikte oldular.» Birden derin bir ev özlemi duymaya başlamıştı.

«Ya sen Ellen? Biriyle çıkıyor musun?» Rastgele sorulmuş bir soru değildi bu. Annesi yıllardır, kızının kendisini tamamen ailesine hasredererek bir sürü şeyden fedakârlık etmesine üzülüp duruyordu. Ellen fedakârlık yaptığını kabul ediyordu ama isteyerek, seve seve yapmıştı bunları.

Annesine yazdığı mektuplarda Charlie'den hiç söz etmemişti. Aralarındaki ilişki tamamen arkadaşçaydı ama Charlie'nin romantik bir şeyler olmasını istediğinden şüphelenmeye başlamıştı.

«Anneciğim, pazar günü sabahın köründe, benim sosyal yaşantım konusunu tartışmak için aramadın herhalde.»

«Haklısın. Benimkini tartışmak istemiştin.»

«Eee?» Ellen'in kalbi deli gibi çarpmaya baş-

ladı. Annesinin ne diyeceğini biliyordu. Seattle'a gelmeden önce anlamıştı bunu. Yeniden evlenecekti. On yıl süren dul hayatından sonra Dorothy Cunningham yeniden sevebileceği birini bulmuştu.

«Şey...» Annesi bir an bocaladı. «James onunla evlenmemi istedi.»

«Ve?»

«Ve ben de evet dedim.»

Ellen, çok iyi hatırladığı ve çok sevdiği babasına duyduğu o acı-tatlı özlem hissini içini doldurmasını bekleyerek gözlerini kapadı. Ama hissettiği tek şey, annesinin mutluluğu yeniden bulması karşısında duyduğu memnuniyetti.

«Tebrikler anne.»

«Bunu içinden gelerek mi söylüyorsun?»

«Bütün kalbimle. Dügün ne zaman?»

«Şey, aslında...» Annesi gene bocalıyordu. «Tatlım, sakın kızma bana.»

«Kızmak mı? Neden?»

«Biz evlendik bile. Reno'dan telefon ediyorum.»

«Oh.»

«Kızdın mı?»

«Tabii ki hayır. Kızmadım.»

«James'in Arizona'daki kışlık evinde geçireceğiz balayımızı. Nisana kadar kalacağız.»

Ellen, «Nisana kadar,» diye tekrarladı. Baş dönme başlamıştı.

«Sence bir sakıncası varsa, Noel için Yakima'ya dönebilirim.»

«Hayır, hiçbir sakıncası yok. Şey... biraz ani oldu da. Sen endişelenme anne.»

«Yakında mektup yazacağım.»

«Yürekten mutluluklar diliyorum anneciğim. Sen de, James de hak ettiniz bunu.»

Telefonu kapadıktan sonra ağır ağır merdivenden alt kata inmeye başladı. Şaşkınlık içindeydi.

Olanlara inanamıyordu bir türlü. Ne yaptığıнын farkına varmadan sabahlığının kuşağını bağladı. Birkaç ay içinde bütün ailesi dağılıp gitmişti. Annesi ve kız kardeşi evlenmişler, Bud da askere yazılmıştı.

Çoktan kalkıp giyinmiş, mutfak masasında sabah gazetesini okuyan Reed'i dikkatlice, «Günaydın,» diye selamladı.

Genç adam gazetesini indirip, «Günaydın,» diye karşılık verdi.

Ellen kendine kahve koymak için dolaptan bir fincan aldı ama elleri titrediği için gürültüyle tezgâhın üstüne düşürdü. Neyse ki, fincan kırılmamıştı.

Reed dikkatle gazeteyi katlayıp bir kenara koyduktan sonra genç kıza merakla baktı. «Ne oldu? Az önce bir hayalet görmüş gibisin.»

«Annem evlenmiş.»

«Neden telaşlanıyorsun? Nüfus kâğıdında babanın da adı olacak böylece.»

«Evlendiği kişi babam değil.»

«Ah, oyunun düğüm noktası geliyor.»

Ellen, «Kes artık Reed,» diye güçlükle denetleyebildiği bir sesle uyardı onu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Artık ne hissettiğinin ayırımında değildi. Evet, annesinin mutluluğu yüzünden seviniyor ve kendisi de mutlu oluyordu ama babasını ve zamansız ölümünü hatırladığı için bir yandan da derin bir hüznü duymaktaydı.

«Ciddi misin?»

«Korkarım evet.» Genç adamın karşısına oturup gözlerini, avuçlarının arasına aldığı kahve fincanının içine dikti. «Bu kadar ani olduğu için değil. Babam öleli yıllar oluyor. Beni asıl şaşırtan ve etkileyen şey duyduğum karmaşık hisler.»

«Bu son derece doğal bir şey. Babam yeniden evlendiğinde neler hissettiğimi çok iyi anımsıyo-

rum. Mary'yle babamın evleneceklerini aylar öncesinden biliyordum. Ama düğün günü, bana sanki babam annemin anısına ihanet ediyormuş gibi geldi. On yaşında bir çocuk için çok ağır duygulardı bunlar.» Uzanıp usulca genç kızın elini tuttu. Hareketinde büyük bir incelik ve tatlılık vardı. «Hatırladığım kadarıyla, hayatımda son kez o gün ağladım.»

Ellen duygu dolu gözlerle ona bakıp, anladığını belli eden bir tavırla başını salladı.

Reed'e teşekkür edebileceği tek yol buydu. O anda konuşursa ağlayacağını bildiği için sadece başım sallamakla yetinmişti. İçgüdüleri ona, Reed'in, çocukluğunda ve gençliğinde çektiği acıları öyle kolay kolay başkalarıyla paylaşan biri olmadığını söylüyordu.

Genç kız boğazındaki o kocaman düğümün kaybolduğunu ve artık konuşabileceğini hissettiği sırada arka kapı ardına kadar açıldı ve Derek içeri girdi. İçi anahtar dolu bir anahtarlığı ağabeyinin önüne bıraktı.

«Yağı da değiştirttim,» dedi delikanlı. «Biraz daha kalamayacağından emin misin?»

Ellen'in yuttuğu bir yudum kahve midesine oturmuştu sanki. «Gidiyor musun?» diye sordu Reed'e. Birden, sanki biri altından sandalyesini çekip almış gibi geliyordu.

Reed onun elini bıraktı, sonra hafifçe okşadı. «Her şey yolunda gidecek, üzülme.»

Genç kız bütün dikkatini gene önündeki kahveye vermiş gibiydi. Günlerce kendi kendine, Reed giderse rahatlayacağını söyleyip durmuştu. Şimdi, Reed'in gitme vakti gelmişti ve kendisi, onun burada kalmasını hayatta her şeyden çok istiyordu.

Bölüm Dört

Derek, «Ellen,» diye bağırarak ön kapıdan içeri daldı. «Cuma gecesi Michelle'i yemeğe davet edebilir miyim?»

Ellen okuduğu ders kitabından başını kaldırıp delikanlıya baktı. Cuma geceleri herkesin canı istediği gibi yaşaması konusunda anlaşmışlardı. O gün Ellen yemek pişirmiyordu.

«Ne pişirmeyi tasarlıyorsun?»

Derek elini göğsüne vurarak, «Pişirmek mi? Ben mi?» diye bağırdı. Hayretler içinde kalmış gibiydi. «Ben yemek pişirmesini bilmem ki. Sen de biliyorsun bunu.»

«Ama misafir davet ediyorsun.»

Derek gözlerini yere dikerek ayağını huzursuzca halıya sürttü. «Şey, umuyordum ki... Bu cuma belki sen...» Başını kaldırıp Ellen'e baktı. «Cuma günü bir randevun yok öyle değil mi?» Bunu, olması muhtemel en kötü şeymiş gibi sormuştu.

«Bu cuma yok.»

«Ha, iyi. Bir an bir sorunumuz olabileceğini sandım.»

«Biz mi?» Genç kız kaşlarını kaldırarak baktı ona. «Benim bir sorunum yok, ama senin olacağına benzer.» Kendisini kolayca kandırmasına izin vermemeye kararlıydı.

«Ama evde olacaksın.»

«Sıcacık köpüklü bir banyo yapıp sonra da iyi bir kitapla haşır neşir olmaya kararlıyım.»

«Ama yemek pişirebilirsin, öyle değil mi? Kari-des salatası, patlıcan dolması ve cevizli turta gibi

basit bir şey mesela.»

«Michelle'i yemeğe çağırmanın yanısıra bir de banka soymayı falan mı planlıyorsun sen?» Derek'in boş boş baktığını görünce, «Deniz ürünlerinin fiyatına son zamanlarda hiç baktın mı kuzum?» diye ekledi.

«Hayır ama hani o Meksika yemeğini pişirmiştin ya, daha çok olmadı ve...»

Ellen, «Karidesi indirimli satıştan almıştım,» diye sözünü kesti onun.

Derek, Ellen hiç konuşmamış gibi, «... ve bugüne kadar yediğim belki de en lezzetli yemektir o,» diye konuşmasını sürdürdü. «Keşke Reed de burada olsaydı. O da bayılırdı, eminim.»

Reed'in adı geçer geçmez Ellen gözlerinde belirgin özlemi ve duygu karmaşasını saklamak için bakışlarını kaçırdı. Ev durmadan maskaralık yapan bir sürü üniversiteli delikanlı ile dolu olmasına rağmen, Reed olmayınca şaşılacak kadar boş görünüyordu Ellen'e. Topu topu bir hafta birlikte olmuşlardı. Onun varlığının kendisini böylesine etkilemiş olmasına bir türlü inanamıyordu.

Yola çıktığı sabah Ellen onunla birlikte kamyonetin yanına kadar gitmişti. Reed'i yolcu ederken, annesinin evlilik haberi karşısında içini kaplayan duygulara karşı gösterdiği anlayıştan ötürü ona teşekkür etmek istiyordu. Ama Reed de vedalaşma konusunda en az kendisi kadar gönulsüz gibiydi. Kamyonete binmeden önce eğilip hafifçe, tüy gibi bir öpücük kondurmuştu dudaklarına. Öylesine kendiliğinden olmuştu ki bu, Ellen, Reed'in bilinçli davranıp davranmadığından bile emin değildi. Ama ne olursa olsun, o günden beri bu öpücüğün anısıyla yaşıyor, Reed'i düşünmeden geçirdiği tek bir gün olmuyordu.

Genç kız onu böylesine özlemesinin nedeninin Reed'le iki yetişkin gibi konuşabilmeleri olduğu

nu kendi kendine tekrarlıyordu durmadan. Çocukları gerçekten sevmesine rağmen garip davranışları ve sürekli kafalarını taktıkları konular (Pat'in basketbolu, Monte'nin iştahı ve Derek'in Michelle'i) Ellen'in sohbet için seçebileceği şeyler değildi.

Derek, «Sen mükemmel bir aşçısın,» diye devam etti. «Hatta annemden bile iyisin. Geçen gün Monte diyordu ki...»

«Peki malzemeleri sen kendin mi alacaksın?»

«Sanırım öyle yapmam gerekecek. Sen bir liste yap, ben gereken her şeyi alırım.»

Ellen onun karides fiyatlarını görünce Michelle'i lokantaya götürmenin daha ucuza geleceğini düşüneceğini umuyordu.

Delikanlı eve gelirken posta kutusunu da boşaltmıştı. Elindeki mektupları gözden geçirirken, «Ha, bu arada sana da bir mektup var,» dedi. «Sanırım Reed'den geliyor.

«Reed mi?» Ellen uzanıp mektubu Derek'in elinden kapmamak için bütün iradesini kullanmak zorunda kalmıştı. Delikanlı zarfı uzatır uzatmaz hemen açtı. Derek öteki mektupları ayırırken, «Ne diyor?» diye sordu. «Bana mektup yazmamış.»

Ellen çabucak mektuba bir göz attı. «Elektrikçinin gelip gelmediğini soruyor. Hepsi o kadar.»

«Ya?»

Ellen mektubu zarfa sokarak cebine attı. «Mutfağa gidip senin şu listeni hazırlayayım bari.»

«Çok teşekkür ederim Ellen, gerçekten.»

Mutfağa girer girmez genç kız Reed'in mektubunu cebinden çıkararak her satırını yutar gibi tekrar okumaya başladı.

Sevgili Ellen,

Haklıymışsın, Monterey çok güzel bir yer. Keş-

ke her şey manzara kadar güzel olsaydı, ama maalesef değil. Büyük bir telaş içinde çalışıyoruz. Ama işler planladığım gibi giderse sandığımdan daha önce biter ve ben de cumartesi günü orada olurum.

Annenin yeniden evlenmesi gerçeğine alışabildin mi? Sana tam bir şok etkisi yaptığım biliyorum. Yıllarca önce oldu ama, babam evlendiğinde neler hissettiğimi bugün hâlâ hatırlıyorum. Neler olduğunu bilseydim belki yolculuğumu erteleyebilirdim. Birine ihtiyacın varmış gibi görünüyordun çünkü. Seni tanıdığım kadarı ile öyle kendini kolayca bırakan biri değilsin. Tanıdığım bağımsız, kendine yeten, mutfağında yarı çıplak dolaşırken bulduğum kadın zaten kolayca kendini bırakmaz. Bu satırları okurken yüzünün kızardığını görür gibiyim. Seni kızdırmamam gerek ama başka türlü davranmak da elimden gelmiyor.

Bu arada, elektrik işleriyle uğraşan bir arkadaşımı aradım ve mutfakta prizlerin sorun yarattığını söyledim. Geçerken uğrayıp bir bakacak. Gelmeden önce sana telefon edeceğini söyledi.

Mektup yazmayı pek beceremem ama seni ve çocukları düşündüğümü bilmeni istiyorum. Aslında oğlanları hizada tutmak için başlarında olman çok iyi bir şey. Seninle ilk karşılaştığımızda çok kötü davrandığımı biliyorum ama aslında sana hakaret etmek istememiştim. Derek haklı. Sen o tür bir kadın değilsin. Mesele, senin ne tür bir kadın olduğundan emin olamamam. Senin gibi birini daha önce hiç tanımamıştım.

Herneyse, elektrikçi sana vaadettiğim gibi yakında gelecek. Kendine iyi bak. Cumartesi akşamı görüşürüz.

Çocuklara benden selam söyle. Başına dert açmadıklarını umuyorum.

Reed

Ellen mektubu katlayıp cebine koydu. Kollarıyla kendi kendine sarıldı. Bir yandan da gülümsüyordu. O güne kadar kendini hiç böylesine iyi hissetmemişti. Demek Reed onu düşünüyordu. Reed'in basit mesajından bir sürü şey çıkarmaya çalışmanın kendisi için tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen gene de çok değişik şeyler düşünmeye başlamıştı.

Derek'in Michelle'e vereceği küçük ziyafet için gereken malzemelerin listesini hazırlarken telefon çalıp elektrikçi arayınca genç kızın moral iyice yükseldi. Nedense bunu iyi bir işaret gibi görüyordu. Reed'in kendisini düşündüğünün bir kanıtıydı sanki.

Derek merdivenlerin yarısından, «Telefon bana mıydı?» diye bağırdı.

«Hayır. Reed'in sözünü ettiği elektrikçi aradı.»

«Michelle belki arar diyordum da...»

«Büyük aşkından söz ettin de aklıma geldi, istediğin liste hazır.»

Derek listeyi alıp kâğıtta yazılı malzemeleri tek tek gözden geçirdi. «On doları geçer mi bunlara harcayacağım para?» Şüphesiz Ellen'e baktı.

«Yalnız cevizli turtanın malzemesi o kadar tutar,» diye abarttı Ellen.

Derek düş kırıklığı dolu bir tavırla başını iki yana salladı. «Belki Michelle'le güzel, sıcak, ucuz bir lokanta buluruz.»

Planının işe yaradığını gören Ellen gülümsemesini saklamaya çalışarak, «Daha ucuza gelir sanırım,» dedi. «Ha, bu arada, Reed cumartesi günü geleceğini yazıyor.»

«O kadar çabuk mu? Gideli iki hafta bile olmadı.» Sonra, «Evde olmak zorunda mıyım?» diye homurdandı. «Michelle o gün kız kardeşinin evini boyamakta kendisine yardım etmemi istemişti.»

Ertesi gün öğleden sonra elektrikçi geldi ve ya-

rım saatte her şeyi onarıp gitti. Ellen, prizdeki hatanın nereden kaynaklandığını doğru tahmin ettiğini görünce kendi kendisiyle gurur duydu. Reed bıraksaydı tek başına da tamir edebilirdi demek.

O gece bulaşık makinesini doldurup çalışmak üzere mutfak masasının üstüne kitaplarını yaydığı sırada telefon çaldı.

Tesadüfen oradan geçmekte olan Pat daha ilk çalışta açtı ve Ellen'e dönüp, «Arayan Reed,» dedi. «Seninle konuşmak istiyor.»

Ok gibi yerinden fırlayan Ellen koşup ahizeyi delikanlının elinden kaptı. «Alo, Reed. Nasılsın?»

«Çok iyiyim. Elektrikçi geldi mi?»

«Bugün öğleden sonra geldi.»

«Bir sorun çıktı mı?»

«Hayır,» dedi Ellen soluk soluğa. Reed'in sıcak ve canlı sesi o kadar yakından geliyordu ki. «Aslında doğru iz üstündeymişim. Herhalde kendi başıma tamir edebilirdim.»

«Öyle şeyleri onarmayı aklından geçirmeni bile istemiyorum. Kendini ya da bir başkasını öldürebilirsin. İyi anlamanı istiyorum Ellen. Kesinlikle yasaklıyorum böyle bir şey yapmanı.»

«Aman, başüstüne komutanım.» Reed'in söyledikleri bir anda sinirlenivermesine neden olmuştu. Gittiğinden beri onu aklından çıkartamıyordu ama telefonu eline aldıktan bir dakika sonra gene tartışmaya başlamıştı onunla.

Uzun, garip bir sessizlik oldu. Sonra Reed uzun, derin bir soluk koyvererek, «Sana bağırmak istememiştim,» diye özür diledi.

Ellen hemen, «Ben de,» diye karşılık verdi. Bir anda sakinleşivermişti.

«İşler nasıl gidiyor?»

«Gayet iyi.»

«Çocuklar gene istediklerini yaptırmak için seni oyuna getirmeye çalışıyorlar mı?»

«Evet. Ama benim için endişe etme. Bu oğlanlarla tek başıma da başa çıkabilirim.»

Reed alçak sesle, usulca güldü. Sesindeki garip, neredeyse ihtiraslı tonlama Ellen'in nabzının hızlanıvermesine neden olmuştu. «Endişelendiğin sen değilsin.»

«Ne demeye çalışıyorsun?» Gülümsediği sesinden belli oluyordu.

«Bu kez akıllı davranacağım ve yorumu sana bırakacağım.»

«Pek zekisin dostum, gerçekten pek zekisin.»

«Sanırım öyleyim.»

Kısa bir sessizlikten sonra Ellen, «Senin işlerin nasıl gidiyor?» diye sordu. Aslında artık söylenecek pek bir şeyin kalmadığının farkındaydı ama bu konuşma bitsin istemiyordu. Reed'le konuşmak, onun yanında olmak kadar güzel bir şeydi.

«Çok iyi gidiyor. Cumartesi günü eve dönmemi engelleyecek bir sorun çıkacağını sanmıyorum.»

«İyi.»

Gene kısa bir sessizlik oldu.

«Sanırım söyleyeceklerimin hepsi bu kadar. Cumartesi günü gelemeyecek olursam seni ararım.»

«Arabayı dikkatli kullan.»

«Olur. Hoşçakal Ellen.»

«Güle güle Reed.»

Genç kız gülümseyerek ahizeyi yerine koydu. Başını kaldırıp bakınca, üç delikanlının, kollarını dramatik bir tavırla göğüslerinin üstünde kavuşturmuş, kendisini seyrettiklerini gördü.

İlk konuşan Pat oldu. «Sanırım burada bir şeyler dönüyor. Telefonu ben açtım ama Reed, Ellen'le konuşmak istediğini söyledi. Derek'i, kendi kardeşini bile istemedi.»

«Doğru,» diye lafa girdi Derek. «Hatta Ellen'e mektup bile yazdı.»

Monte düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturarak, «Acaba, gözlerimizin önünde romantik bir ilişkinin gelişmesine mi tanık oluyoruz, diye düşünüyorum.»

«Öyle olmalı.» Pat kesin kararını bildirmişti.

«Keser misiniz şu saçmalığı?» Ellen bu şakaya katılmak için elinden geleni yapmıştı ama yanaklarının kızarmaya başladığının farkındaydı. «Reed'in benimle konuşmak istemesi çok doğal. En yaşlınız benim.»

Derek, «Ama ben de kardeşiyim,» diye itiraz etti.

Genç kız hafifçe gülerek, «Artık bunları dinlemek istemiyorum,» deyip yürüdü. «Üçünüz de saçmalıyorsunuz. Reed, Danielle'le çıkıyor.»

Delikanlılar da peşinden gittiler. Derek küçük topluluğa, «Reed gerçekten isteseydi, aylar önce Danielle'le evlenmiş olurdu,» diye bilgi verdi.

«Sakin ol, çılgın gibi çarpan kalbim!..» Monte iki elini kalbinin üstünde birleştirmiş, iki yana sallanıyordu.

Ondan geri kalmak istemeyen Pat de elinin tersini alnına dayayarak dramatik bir tavırla gözle rini tavana dikti. «Ah, aşk!»

«Daha fazla burada kalamam.» Ellen arka merdivenlerden odasına çıkarken gülüp duruyordu. Oğlanların şakası hoşuna gitmişti ama Reed döndüğünde gene böyle şeyler yapmaya kalkarlarsa, kendisi için çok utanç verici olurdu bu. Uygun bir anda çocukları bu konuda uyarmaya karar verdi.

Cuma günü öğleden sonra Ellen arka kapıdan mutfağa girdi. Ders kitaplarını sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu.

Monte, «Neyin var senin?» diye sordu. «Rengin

bembeyaz olmuş.»

Derek ve Pat de endişeyle baktılar genç kıza.

«Cebir dersi için hazırladığım ödevi bugün geri aldım.»

«Eee?» diye sordu Derek.

«Kaç aldığımı bilmiyorum. Bakmadım.»

«Neden?»

«Profesörün ötekilere neler verdiğini biliyorum da ondan. Goldbach teoreminin çözülebilme olasılığıyla ilgili araştırma yapan kız C aldı. İkinci Dünya Savaşı sırasında matematik konusunu işleyen oğlan da D. Böyle etkileyici konularda hazırlanmış tezlere böyle notlar verilirse, ben mahvoldum demektir.»

Derek büyük bir sadakatle Ellen'i savundu. «Ama sen de çok çalıştın.» Teselli etmek istemiş gibi kolunu omzuna dolamıştı. «Dokuz rakamıyla ilgili bir sürü ilginç gerçek buldun.»

«Tezini bu konuda mı hazırladın?» Pat'in kaşları çok komik bir şey duymuş gibi havalanmıştı.

«Gülme.» Ellen zaten kendini tam bir budala gibi hissediyordu.

Monte kusursuz bir mantıkla, «Geciktirmenin bir yararı olmaz ki,» diyerek Ellen'in elindeki katlı kâğıdı parmaklarının arasından çekip aldı.

Genç kız dikkatle çocukların yüzlerinde beliren ifadeye bakıyordu. Monte kâğıda baktıktan sonra Derek'e uzatmış, o da kaşlarını kaldırarak Pat'e geçirmişti.

«Eee?» diye korkuyla sordu.

Pat boğuk bir sesle, «B almışsın,» diye fısıldadı. Şaşkınlığını gizleyemiyordu. «İnanamıyorum.»

Ellen, «Ben de,» diyerek iskemlelerden birine çöktü. Cennete gitmek de böyle bir duyguydu herhalde, enfes bir rahatlama duygusu... Sonra çöktüğü yerden ayağa fırlayıverdi. «Charlie'yi arayacağım.» Telefona koştu. «Gerçek olamayacak ka-

dar güzel bir şey bu. Mutlaka kutlamalıyım.»

Oğlanlar oturma odasına geçtiler. Birkaç dakika sonra Ellen de yanlarına geldi. «Charlie dışarıdaymış. Oda arkadaşı mesajımı iletceğini söyledi.» Heyecanını saklayamayacak kadar mutluydu. «Ama tek başıma evde oturacak değilim. Hepinize bu gece pizza ikram etmeye karar verdim. Gidip bir yerde yeriz.»

Derek üzüntüyle kaşlarını çattı. «Bağışla Ellen, ama ben gelemem. Bu gece Michelle'le buluşacağız.»

Pat de, «Çocuklarla spor salonunda randevum var,» diye gelemeyeceğini bildirdi. «Biraz basket çalışacağız.»

Monte'nin de mazereti vardı. «Anneme, akşam yemeğine eve geleceğime söz verdim.»

«Ben seninle gelirim.»

Dördü birden dönüp kapıya baktılar. Reed eşikte duruyordu.

Bölüm Beş

Ellen hayretler içinde, «Reed,» dedi. «Ne zaman geldin?» Arka kapıdan girmiş olmalıydı.

Genç adam hafif bir gülümsemeyle saatine baktı. «On beş saniye kadar önce.»

Derek, «Yolculuk nasıldı?» diye sordu.

Ellen, gözlerindeki yorgun bakışın farkına vararak, «Çok yorgun olmalısın,» dedi.

Genç adam gülen gözleriyle kızın gözlerinin içine baktı. «Yorgunum ama daha çok açım. Demin beni pizzayla beslemeyi önermiştin, değil mi?»

Monte gururla, «Ellen matematik ödevinden B aldı,» dedi.

«Demek bunun için yemek ısmarlıyorsun. Ben de piyango kazandın sanmıştım.»

Ellen, Reed'e baktı. Hatırladığından da esmer görünüyordu. Güneşte yanmış, hayat dolu ve inanılmaz derecede erkeksi. 'Eve döndüğüne memnun gibi görünüyor,' diye düşündü. «Nerede bende o şans,» diye cevap verdi ona.

Derek saatine baktı. «Hemen çıkmazsam Michelle'i almakta gecikeceğim. Eve döndüğüne sevindim Reed.»

Pat de, «Evet, eve hoşgeldin,» diyerek koltuğun yanında duran basketbol topuna uzandı. «Sonra görüşürüz.»

Reed onları selamlarmış gibi elini kaldırıp bavulunu yerden alırken Ellen'e, «Bana on beş dakika zaman verirsen bir duş alıp üstümü değiştiririm,» dedi. Merdivenlere doğru giderken, «Burada buluşuruz,» diye ekledi.

Reed arkasını döner dönmez Monte elini kalbinin üstüne koyup kirpiklerini kırıştıtararak, sesini çıkartmadan, dudak hareketleriyle, aşkın güzelliği hakkında bir şeyler söylemeye koyuldu.

Ellen delikanlıyı iterek evden dışarı atıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Reed merdivenlerin başında durmuş ona bakıyordu. «Neler oluyor.»

Elini ağzına kapatmış kıkır kıkır gülmekte olan Ellen genç adamın şaşkın yüzünü görünce birden ciddileşti. Hafifçe öksürerek. «Hiçbir şey,» dedi. «Gerçekten. Pizzayı benim hazırlamamı mı istersin, yoksa çıkıp bir yerde yiyelim mi?»

«Sen hangisini tercih edersen.»

«Ben bu dört duvarın arasından kaçalım derim.»

Reed gözden kaybolunca genç kız, 'Ya Monte'nin yaptıklarını görseydi!' diye korkuyla ürperdi. Kendisi çocukların takılmalarını iyi niyetli bir hoşgörüyle karşılıyordu ama Reed bu saçmalıklar karşısında öfkeden köpürürdü mutlaka. Ya Danielle olanları sezerse?.. 'Tanrı korusun,' diye geçirdi aklından. 'Aslında bir şey olduğu yok ya, gene de Tanrı korusun.'

Dalgın dalgın odasına çıkıp gri kumaştan şık bir pantolon ve uçuk mavi ipek bir bluz giydi. Aynaya bakınca başını 'olmadı' der gibi iki yana salladı. Sadece pizza yemeye gidiyorlardı. Bu kadar şık bir şey giymesine hiç gerek yoktu. Çabucak koyu kahverengi fitilli kadifeden bir pantolonla başak rengi sarı, dik yakalı bir kazak geçirdi sırtına. Saçlarını tarayıp rujunu yeniledi.

Aşağı indiğinde Reed'i kendisini bekler buldu. «Dışarıda yemek istediğine emin misin?» diye sordu.

«Bana pizza ısmarlamaktan vaz mı geçtin?»

O kadar ciddiydi ki, Ellen gülmekten kendini

alamadı. «Ne münasebet.»

Reed'i anlamak güçtü. Bazı bakımlardan son derece gerçekçi ve açık bir erkekti, bazı bakımlardan da şaşılacak kadar karmaşık biriydi. Anlayışlı, yapmacıksız ve ne yapacağı önceden kestirilemeyen biri. Şu ana kadar Reed'i ancak bu kadar tanıyabilmişti ama zaten bu kadar kısa sürede onu anlayabilmeyi de beklemiyordu.

Genç adam kamyonete binmesine yardım etti. Hava kararmış ve hayli soğumuştü.

Kırmızı ışıktaki durduklarında Reed, «Üşüdün mü?» diye sordu.

«Biraz.»

Kaloriferin ısını artıran genç adam yol boyunca Ellen'le sohbet edip durdu. California'da yürüttüğü işten ve mesleğinin neden o kadar çok yolculuk etmesini gerektirdiğinden söz etti. «Ama artık durum değişiyor,» dedi.

«Ya?» Genç kız duyduğu memnuniyeti saklamaya çalışıyordu. «Evde daha çok mu kalacaksın yani?»

«Üç-dört ay böyle sürecektir. Yakında terfi edeceğim. O zaman gideceğim işleri kendim seçme imkânım doğacak. Son dört yıldır, hayatımın sonuna kadar yetecek miktarda yolculuk yaptım.»

Seattle'ın merkezine yaklaştıklarında çevre yoluna çıktılar. Ellen'in soran bakışlarla kendisine baktığını gören Reed, «Seattle'da en iyi pizzayı yapan yere götürüyorum seni,» dedi. «Bu kadar uzağa gelmemizin sence bir sakıncası yok ya?»

«Hayır, yok. İyi bir pizza için daha da uzağa gitmeye hazırım.» Sonra, «Aman Tanrım!» diye inledi. «Ben de Monte gibi konuşmaya başladım.»

İkisi birden kahkahayla gülmeye başladılar. Reed'in yanında oturmak, onunla rahat bir arkadaşlığı paylaşmak o kadar güzel bir şeydi ki, Ellen neredeyse Danielle'in varlığını unutmuştu.

‘Neredeyse,’ diye düşündü. ‘Bütünüyle değil.’

Ellen yemeği kendisinin ısmarlayacağını söylemiş olmasına rağmen Reed parayı vermekte ısrar etti. Kasadan fişi ve verilen numarayı aldıktan sonra kuyruğa girdi ve az sonra kocaman bir pizzayla döndü masaya.

Genç kız hayretle ona baktı. «Bunun hepsini yemeyi düşünmüyorsun umarım.»

«Çocuklar gece döndüklerinde bir şeyler atıştırmak isterler diye düşünüp en büyüğünü ısmarladım. Artanları kutusuyla götürebiliriz.»

«Harika bir ağabeysin sen.»

Reed, neyi kastettiğini pek açıklamaksızın, «Ama Derek’i tutup, kafasına biraz akıl sokana kadar sarsmak istediğim zamanlar da oluyor,» dedi.

Ellen mis gibi kokan kocaman dilimin ucundan ısırıldı. Sonra, «Derek evi kiraya verdiğini sana söylemeyi kasten unuttuğunda neler hissettiğini çok iyi anlıyorum,» diye mırıldandı.

Genç adam bu konuda bir fikir öne sürmeksizin omzunu silkti. «Ben, damın tepesine tırmanmana izin verdiği günü düşünüyordum.»

«O bana izin vermedi, ben kendim çıktım.»

«Ama bir daha böyle bir şey yapmayacaksın, Tamam mı?»

Ellen gönülsüzce, «Tamam,» dedi. Reed’in gülümsemesinin ve şakalarının ardında sarsılmaz bir erkek gururunun varlığını seziyordu. «Bu iş için hâlâ beni affetmiş değilsin. Öyle değil mi?»

«Seni değil, Derek’i.»

«Sanırım bu, üzerinde tartışmamak için anlaşmaya vardığımız konulardan biri.» Daha bir iki laf etmeden tartışacak bir şey bulmaları Ellen’i hayretler içinde bırakıyordu.

«Annenden haber aldın mı?» Reed’in de konu-

yu değiştirerek tartışmaktan kaçındığı belli oluyordu.

Ellen evet der gibi başını salladı. «Çok mutlu görünüyor. Bir iki gün sonra, ilk şoku atlatınca, onun için gerçekten çok sevindiğimi anladım. Yıllarca bizim için didinip durdu. Ve bu mutluluğu fazlasıyla hak ediyor.» Sonra, genç adamın yeşil gözlerindeki sıcacık bakışların karşısında, bir gerçeği daha açıklayıverdi. «O konuyu seninle konuşmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.»

Yemeklerini bitirirlerken rahatlık dolu bir sessizlik oluşmuştu aralarında.

Lokantadan çıkıp park yerine gelince Reed, «Sinemaya gitmeye ne dersin?» diye sordu.

Ellen çok şaşırmıştı. Yan gözle genç adamın yüzüne baktı ama Reed'in yüzü bütününüyle gölgede kaldığı için hiçbir şey anlayamadı. «şaka yapıyorsun, değil mi?»

«şaka yapmayı düşünseydim, sinemaya gidelim mi diye sormazdım.»

«Ama çok yorgun olmalısın.»

Reed, «Biraz,» diye itiraf etti.

Ellen'in kaşları biraz daha çatıldı. Birden, onunla birlikte olmaları artık doğru bir şeymiş gibi görünmeye başlamıştı. Reed'i gördüğüne o kadar sevinmişti ki, ikisinin baş başa yemeğe gitmelerinin doğuracağı sonuçları düşünememişti o anda. Ama şimdi... «Teşekkür ederim, ama çok yorucu bir hafta geçirdim. Erkenden yatsam iyi olacak.»

Eve geldiklerinde Reed arabayı kaldırımın kenarına park etti. Ay ışığı karanlıkta genç adamın yüzünde gölgeler oluşturuyordu. İki de sıcak araçtan inmek istemiyormuş gibiydiler. Son derece yakınlık dolu, sessiz bir ruh hali içinde otuyorlardı. Ellen şükûnet dolu o anı bozmaktan korkuyordu.

Gözlerini kucağına dikerek Reed'i ne kadar çekici bulduğunu ve ondan ne kadar hoşlandığını kendi kendine itiraf etti. Ama onun için böyle şeyler hissetmesinin çok yanlış olduğunu da kabulleniyordu.

«Birden sessizleştin.»

Genç kız zorla gülümseyerek Reed'e döndü. Geceyi böyle kısa kestiği için ondan özür dilemek istiyordu ama hiçbir şey söyleyemedi. Göz göze gelince aralarında uzun, tutku dolu bir bakışma oldu. Ne kımıldayabilen, ne de konuşmayı başaramayan Ellen, Reed'e duyduğu o yoğun, bitkin düşürücü çekimi saklamaya, bastırmaya çalıştı. Uzanıp dudaklarını genç adamın dudaklarına bastırmak o anda Ellen'e dünyanın en doğal şeyymiş gibi geliyordu. Reed'in tıraş losyonunun kokusunu duyuyor, dudaklarının temasını dudaklarının üstünde hissediyordu sanki. Büyük bir irade gücüyle gözlerini o baş döndürücü yeşil gözlerden ayırdı ve boğulmakta olan birinin can yelegine sarılması gibi kapının koluna yapıştı.

Reed yanma geldiğinde Ellen çoktan ön verandaya çıkmış, kapıyı açmaya çalışıyordu.

«Ellen.» Sesi yumuşacıktı. Kızı omzundan tuttu.

«Neden bu gece dışarı çıktık, bilmem.» Reed'in temasından kaçmak için geri çekilirken sesi yüksek ve çok tiz çıkmıştı. «Birlikte ne işimiz var sanki?»

Bu sözlere karşılık olarak Reed bir kaşını alaycı bir tavırla kaldırdı. «Beni davet eden sensin.»

Ellen kızgınlıkla, «Lütfen biraz ciddi ol,» deyip sonunda açmayı başardığı kapıyı iterek içeri girdi.

Reed kapıyı çarparak kapatıp onun arkasından mutfağa girdi. «Ne demek istiyorsun sen? Ben son derece ciddiydim.»

«Bu gece benimle birlikte olmaman gerekirdi.»

«Nedenmiş o?»

«Danielle nerede? Seni sabırla bekleyip duran kadın ben değilim, o. Beni yemeğe götürüp sonra da sinemaya gitmeyi önermek de ne oluyor? Sen benim evsahibimsin, erkek arkadaşım değilsin.»

«Hemen şimdi iki şeyi açıklığa kavuşturalım. Birincisi, Danielle'le benim aramda olanlar senin üstüne vazife değil. İkincisi, beni dışarda yemek yemeye davet eden sensin. Unuttun mu?»

«Ama... o şekilde değildi, biliyorsun.»

«Ayrıca, 'erkek arkadaş' edinmek için çok büyük olduğunu iddia ediyordun.» Sesinde belli belirsiz bir neşe, eğleniyormuş gibi bir tonlama vardı.

Aklı karışan Ellen dönüp oturma odasına yürüdü. Ona verecek akıllıca bir cevap bulmaya çalışıyordu. Kafasını ne kadar zorlarsa zorlasın, aklına bir türlü doğru dürüst bir söz gelmeyince, peşinden oturma odasına girmiş olan Reed'e döndü.

«Her şeyi alaya alıp şaka konusu yapıyorsun.» Sesinin titrediğini fark edince kendi kendine lanet etti. «Bu da hiç hoşuma gitmiyor. Oyun oynamak istiyorsan benden başka birini bul.»

«Ellen, dinle...»

Telefon çalmaya başlamıştı.

«Kastettiğim...» Reed susup parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Telefon susmak bilmiyordu. «Git de şuna bak,» dedi genç kıza.

Ellen telaşla odadan çıktı. Bu rahatsız edici konuşma sona erdiği için rahatlamıştı. «Alo?»

«Ellen? Ben Charlie. Beni aramışsın.»

Çılgınca bir an, genç kız Charlie'yi aradığını unutuverdi. «Telefon mu etmişim? Ha, evet. Matematik dersi için hazırladığım ödevi hatırladın mı? Halâ inanamıyorum. B almışım. Sınıftaki en yüksek notlardan birini benim 9 rakamının hari-

kaları konusundaki o zavallı tezim aldı.»

Charlie memnuniyetle güldü. «Bak işte bunu kutlamak gerekir. Yarın gece çıkalım mı? İyi bir yere gideriz.»

Ellen, Charlie'yi aradığına neredeyse pişman olmaya başlamıştı. Ondan gerçekten hoşlanıyordu ve genç adamın kendisini beğenmesi gerçeğinden yararlanıyor durumuna düşmek istemiyordu.

«Charlie, dinle...»

«Tartışma istemem. Akşam saat yedide gelip seni alırım.»

Ellen telefonu kapadığında Reed'i ortalıkta göremedi. Ertesi gün de genç adam ortalıkta yoktu. Çocukların şüphesini uyandırmadan onlara bir şey sormayacağını bilen Ellen, bu konuda tek bir söz bile etmedi. Reed'den ne kadar az söz ederse o kadar iyi olacaktı. Çocuklar o mektupla telefon konuşmasından gereğinden çok şey çıkarmışlardı, açtıktı bu. Aslında kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Yoksa, aralarında olan şeyden ötürü neden korksundu? Arabayı evin önüne park ettiği sırada Reed neredeyse öpecekti kendisini. Ve... 'Ben de öpmesini istedim, 'diye düşündü. Ellen'i en çok huzursuz eden şey de buydu. Duygularının işe karışmasına izin verirse, bu işte birisi incinebilirdi. Ve o incinecek kişi de büyük bir ihtimalle kendisi olacaktı.

Hem, eğer Reed, Danielle'in o akıcı zerafetini çekici buluyorsa, kendisinin saf ve evcimen nitelikleriyle ilgilenmezdi bile.

O akşam saat yediden birkaç dakika önce Ellen, Charlie'yle çıkmak için hazırды. Alt kattaki holün boy aynasında kulaklarına altın küpelerini taktı.

Pat, «Bugün Reed nerede?» diye ortaya bir soru attı.

Monte elindeki çukulatadan kocaman bir lokma ısıtırken, «Spor arabası da ortada yok,» dedi.

Ellen usulca oturma odasına girdi. Pek meraklı görünmek istemiyordu ama bu konuşma fazlasıyla dikkatini çekmişti. Koltuklardan birine çöküp eline eski bir dergi aldı ve neden sonra çocukların üçünün de kendisine bakmakta olduklarını fark etti.

«Niye bana bakıyorsunuz?»

«Belki sen bir şeyler biliyorsundur diye düşündük.»

Ellen anlamıyormuş gibi yaptı. «Ne hakkında bir şeyler biliyormuşum?»

Üçü bir ağızdan, «Reed,» dediler.

«Neden ben bilecek mişim?»

«Dün gece onunla çıktın ya.»

«Sizin ima ettiğiniz biçimde çıkmadık.»

Pat suçlayan bir tavırla parmağını genç kıza uzatarak, «İkiniz yalnızdınız ve o zamandan beri ikiniz de çok garip davranıyorsunuz.»

Derek, «Reed bu sabah yaralı bir ayı gibiydi,» diye söze karıştı.

Ellen aldırış etmiyormuş gibi bir izlenim yaratmaya çalışarak, «Herkes güne kötü başlayabilir,» diye cevap verdi.

«Pekâlâ, Reed'in günü kötü başladı. Peki ya sen?»

«Ben mi?»

«Buraya taşındığından beri ilk kez sabah ona kadar aşağı inmedin.»

«Uyuyakalmışım, suç mu bu?»

«Olabilir. Reed de, sen de çok garip davranıyorsunuz. Birbirinizden kaçıyor gibisiniz. Bunun nedenini öğrenmek istiyoruz.»

«Hayal görüyorsunuz. İnan Derek, söylenecek bir şey olsa söylerdim.»

Derek, «Söyledin ya,» diye alay etti.

Tam o sırada sokakta Charlie'nin arabasının belirdiğini gören Ellen rahat bir soluk alarak aya-

ğa kalktı. Delikanlılara gülümseyerek, «Şimdi izin verirseniz arkadaşım ile çıkacağım,» dedi.

«Reed nerede olduğunu sorarsa Charlie'yle çıktığını söyleyelim mi?» Monte bu soruyu sorarken hiç de rahat görünmüyordu.

«Tabii. Hem zaten biliyor sanırım. O dilediğiyle gezmekte serbest, ben de dilediğimle gezmekte serbestim. Tabii siz de.» Odadan çıkıp Charlie'nin zili çalmasına fırsat vermeden sokak kapısını açtı.

Gece hiç de güzel geçmiyordu. Charlie onun telefonunu, Ellen'in, duygusal bir ilişkiye hazır olduğu biçiminde yorumlamıştı herhalde. Genç kız ona telefon ettiği için giderek daha çok pişman olmaya başlamıştı. Genç adamı kırmadan yanlış düşündüğünü nasıl anlatacağını bilemiyordu.

Eve dönerlerken genç adam, «Eğlendin mi?» diye sordu.

«Hem de çok. Teşekkür ederim Charlie.»

Charlie uzanıp kızın elini tuttu. «Birbirimizi fazla sık görmüyoruz. Her zaman böyle lüks yerlere gitmek zorunda da değiliz. Seninle birlikte olmak yetiyor bana.»

Keşke Charlie bu kadar iyi biri olmasaydı. Onu incitmek düşüncesi bile Ellen'i müthiş üzüyordu. Ama, duygularına karşılık vereceği hayaline kapılmasına da göz yumamazdı.

«Charlie, lütfen beni dinle. Harika bir insansın. Ben...»

Genç adam arabasını Ellen'in evinin önüne park ederken, «Şişş,» diye susturdu onu. Kolunu Ellen'in oturduğu koltuğun arkasına doğru atarak hafifçe omzunu okşadı. «Konuşmanı istemiyorum Ellen.» Sesinde baştan çıkarıcı bir tonlama vardı. «Konuşma. Sadece seni öpmeme izin ver.»

Ellen'in ağzını açmasına fırsat vermeden Charlie kısa, fakat genç kıızı şaşırtacak kadar ateşli bir

öpücük kondurdu dudaklarına. Kollarının çemberini daraltınca Ellen karşı çıktı buna.

Charlie, «Beni içeri davet et,» diye fısıldadı kulağına.

Ellen alnını onun omzuna dayadı. «Bu gece olmaz.»

Charlie birden gerginleşmişti. «Seni yakında tekrar görebilecek miyim?»

«Bilmiyorum. Her gün görüşüyoruz. Neden gelecek hafta dersten sonra buluşup bir fincan kahve içmeyelim?»

«Ben bundan daha fazlasını istiyorum.»

Ellen gözlerini indirerek, «Biliyorum,» diye cevap verdi. Çok üzülüyordu.

Charlie arabadan inip genç kızın kapısını açarken düş kırıklığına uğradığı her halinden belliydi. Gergin bir sessizlik içinde evin kapısına kadar geldiler. Genç adam orada bir kez daha öptü Ellen'i.

Genç kız hafifçe iterek kendinden uzaklaştırdı onu. «Her şey için teşekkür ederim,» diye fısıldadı.

«Pazartesi günü görüşürüz sanırım.» İçini çekti.

«Her şey için tekrar teşekkür ederim.» Genç kız Charlie arabasına binip uzaklaşana kadar içeri girmedi.

Ellen rahat bir nefes alarak paltosunun önünü açtığı sırada Reed'in oturma odasında durmuş, ateş saçan gözlerle kendisine baktığını gördü.

«Bir şey mi oldu?» diye sordu. Genç adamın açık öfkesi ve sert bakışları karşısında donup kalmıştı.

«Erkek arkadaşlarında hep böyle kapının önünde oyalanıp durur musun sen?»

«Oyalanmadık biz.»

«Doğru.» Parmaklarını sertçe saçlarının arasından geçirip Ellen'e doğru bir iki adım attı; sonra

birden geriye döndü. «İkinizi sevişirken gördüm.»

«Sevişmek mi?» Ellen bu mantıksız öfke karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, gülsün mü, onunla tartışsın mı, bilemiyordu. «Biraz ciddi ol lütfen. İki masum öpücük sevişmek demek değildir.»

«Derek'le ötekiler üstünde nasıl bir etkin oluyor?» Olduğu yerde duramıyormuş gibi, öfkeyle odanın içinde dolaşmaya başlamıştı.

Reed'in çok öfkelendiği belliydi ama Ellen bu kızgınlığın gerçek nedenini anlayamıyordu. Bu saçma imaları gerçekten inanarak söylüyor olamazdı. 'Herhalde başka bir şeye kızdı, hıncını benden çıkartıyor,' diye düşünüyordu. Sonunda, «Ne oldu Reed?» diye sordu.

«Sizi gördüm.»

«Beni gözetliyor muydun?»

Genç adam, «Gözetlemiyordum,» diye bağırdı.

«Charlie'yle arabanın içindeydik. Bizi görebilmen için pencereden dikkatle bakman gerekirdi.»

Reed bu söze cevap vereceğine, yeni bir suçlamayla saldırdı genç kıza. «Çocukların ahlakını bozuyorsun.»

«Ne yapıyorum?!» Kulaklarına inanamıyordu. «O çocuklar on dokuz yaşındalar ve inan bana, şimdiye kadar kızlarla bir çok kez öpüşmüşlerdir.»

«Canının istediği herkesi öpebilirsin. Sadece bunu onların gözünün önünde yapma.»

Reed'in mantıklı davranmaya niyeti olmadığı belliydi. Genç kız usulca, «Sanırım bu konuyu başka bir zaman tartışsak daha iyi olacak,» dedi.

«Hayır efendim, şimdi tartışacağız.»

Ellen, erkeğin buyurucu ses tonuna aldırma-maya çalışarak zorla gülümsedi. «İyi geceler Reed. Sabaha görüşürüz.»

Kapıdan çıkmak üzereyken Reed'in sakın bir sesle, «Ellen,» diye seslendiğini duydu.

Gergin bir tavırla dönüp, genç adamın kendisine doğru gelişini seyretti.

Reed kızın çenesinden tutup yüzünü kendine doğru kaldırarak dikkatle baktı. Başparmağını usulca dudaklarının üstünde dolaştırırken, «Komatik,» diye mırıldandı. «Öpülmüş gibi durmuyorsun.»

Nasıl bir karşılık vereceğini bilemeyen Ellen ona bakmakla yetindi. Soru dolu gözleri iri iri açılmıştı.

«Böyle bir şey yapacaksan, en azından...» Bir an için sustu. Her sözcükle birlikte başım biraz daha eğmiş, yüzünü Ellen'in yüzüne iyice yaklaştırmıştı. Solukları birbirine karışıyordu. «... en azından, öpülmüş gibi görünebilirsin,» Dudaklarını dudaklarına bastırırken, parmakları da, boğazında delice atan damarı okşamaya başlamıştı. Ağır ağır, dudaklarını keşfetmek istiyormuş gibi öpüyordu. Ellen, genç adamın güçlü vücudunu bütün ağırlığıyla vücudunun üstünde hissetti, bu güçlü bedenin sıcaklığıyla kemikleri eriyordu sanki.

Reed'in ağzı yavaşça, sabırla, olağanüstü bir yumuşaklık ve şefkatle ağzını hapsedince, Ellen çılgınca bir zevk ve beklentiyle kıvranmaya başladı. Erkeğin göğsüne dayalı elleri ürkekçe omuzlarından yukarı doğru kayarak ensesinde kilitlendi.

Genç adam inleyerek iyice kendine çekti onu. Dudakları daha da büyük bir açlıkla tekrar dudaklarının üstüne kapandı.

Ellen, bir ilkbahar sisi gibi içini kaplamaya başlayan o şahane duygulara kendini bıraktı. Ama bir yandan da, bu tatmini, bu sıcaklığı hissetmeye hiç hakkı olmadığını düşünüyordu. Reed başka bir kadına aitti. Kendisine değil, başka birine...

Genç adam dudaklarını zorla kızın dudaklarından uzaklaştırdı. Hızlı hızlı soluyordu. «Ben de bundan korkuyordum,» diye mırıldandı.

«Neden korkuyordun?»

Reed, «Öyle tatlısın ki,» diye inledi. «Tıpkı pamuk helvası gibi...»

Ellen kızardığını hissetti. Reed'in kendisini öpeceğini sezdiğinde ilk düşüncesi buna karşı koymak olmuştu. Ama dudaklarını dudaklarının üstünde hissedince bütün kararlılığı uçup gitmişti sanki. Utanç içinde, kollarının hâlâ genç adamın boynuna sarılı olduğunu fark etti. Daha da kötüsü, neler hissettiğini ona anlatacak kadar büyük bir hevesle karşılık vermişti öpüşlerine.

Reed, kızı bırakmaya dayanamıyormuş gibi dudaklarını alnına bastırıyordu.

Ellen normal soluk almaya çabalayarak ellerini Reed'in ensesinden göğsüne doğru kaydırды ve deli gibi çarpan kalbinin atışlarını avucunun içinde hissetti. Gözlerini kapadı. Kendi kalbinin de en az Reed'ininki kadar çılgın bir tempoda çarptığının farkındaydı.

«Günlerdir bunu yapmak istiyordum.» Reed'in sesi alçak ve son derece gergindi.

•Ellen kendisinin de bunu en az onun kadar istediğini söylemek üzereyken bir ayak sesi duyarak sustu.

Suçlu bir tavırla hızla birbirlerinden uzaklaştılar. Derek birden durup onlara bakarken Ellen'in yüzü kıpkırmızı kesildi.

«Merhaba.»

«Merhaba.» Reed ve Ellen bir ağızdan cevap vermişlerdi.

«Herhangi bir şeyi engellemedim, değil mi? İsterseniz arkamı dönüp hiçbir şey görmemiş gibi davranabilirim.»

Reed, «Öyle yap,» diye emretti.

Ellen de aynı anda, «Hayır, yapma,» diye bağırmıştı.

Derek'in gözleri çocukça bir zevkle parladı. «Biliyor musunuz, daha en baştan beri ikinizle ilgili bir şeyler hissedip duruyordum.» Konuşurken bir yandan da geri geri gidiyordu. Sonunda sırtını mutfak kapısına dayadı. «Devam et.» Başparmağını kaldırıp ağabeyine bir başarı işareti yaptıktan sonra çabucak kapıyı açıp mutfağa geçti.

Ellen, «Bak neler yaptın,» diye ağlamaklı bir sesle inledi.

«Ben mi yaptım? Hatırladığım kadarıyla sen de en az benim kadar istekliydin.»

Genç kız, «Bir hataydı,» diye patlayıverdi. Saçma, aptalca bir hata. Reed önce kendisini çocukların üstünde kötü bir etki yapmakla suçlamış, sonra da duygusuzca öpmüştü.

«Bunu sen mi söylüyorsun?» Gözlerinde soğuk, uzak bir bakış belirmişti. «Buradan gidiyor olmam herhalde çok iyi oldu.»

Ellen üzüntüsünü saklayamadan, «Gene mi?» diye sordu. «Bu kadar çabuk mu?»

«Bu olandan sonra, pek çabuk olduğunu söyleyemeyeceğim doğrusu.»

«Ama... Bu sefer nereye gidiyorsun?»

«Denver'a. Şükran Günü'nden önce döneceğim.»

Ellen çabucak kafasından bir hesap yaptı. Reed'den gene iki hafta ayrı kalacaktı.

Genç adam yeniden konuştuğunda sesi çok nazikti. «Sence de tam zamanı, değil mi?»

Bölüm Altı

Pat musluğun üstündeki pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu. «Yağmur yağacak. Neden durmadan yağar, bilmem.»

Ellen kız kardeşinin mektubundan başını kaldırarak, «Bilimsel bir cevap mı arıyorsun, yoksa 'Ben de bilmiyorum' cevabı yeter mi?» diye sordu.

Tam o sırada mutfak kapısı hızla açıldı ve Derek bomba gibi içeri daldı. «Reed'i gören oldu mu?»

Ellen gözlerini hemen elindeki mektuba çevirdi. Reed söylediğinden iki gün önce dönmüştü ve döndüğü günden beri ikisi de birbirlerinden kaçınma konusunda gerçek bir başarı gösteriyorlardı. Her sabah daha Ellen aşağı inmeden çıkıp işine gidiyor, her akşam da işten döndüğünde yıkanıp üstünü değiştirir değiştirmez dışarı fırlıyordu. Danielle'le birlikte olduğunu anlamak için polis hafiyesi olmak gerekmezdi. Ellen, Reed'i düşünmemeye çalışmış ama bir türlü başaramamıştı bunu.

İçin için, Reed'le oturup konuşabilecek bir fırsat yaratabilmeyi diliyordu. Berraklaşmamış, cevabım veremediği o kadar çok şey vardı ki kafasında. Reed kendisini öpmüştü ve harikulade bir öpücükte bu ama gene de, ikisi de bunu kabullenmek istemiyor gibiydiler. Unutulması gereken, çok büyük bir hata yaptıkları konusunda aralarında sessiz bir anlaşmaya varmışlardı sanki. En büyük sorun, Ellen'in, onun dokunuşlarını bir türlü aklından çıkaramıyor olmasıydı.

Pat, «Reed evde pek oturmuyor,» diye cevap verdi.

«Biliyorum.» Derek biraz üzgün gibiydi. Ellen'den yana suçlayıcı bir bakış atarak, «Sanki artık bu evde yaşamıyormuş gibi,» dedi.

Ellen çabucak yerinden kalkıp mutfak kapısına doğru yürüdü. Bu konuşmaya karıştırılmak istemiyordu.

«Şey, Ellen,» diye Pat durdurdu genç kızı. «Biraz sonra gidiyorum. Şükran Günün kutlu olsun diyecektim.»

Körktüğü gibi bir soruyla karşılaşmadığı için rahatlayan Ellen pırıl pırıl parlayan bir gülümsemeyle, «Senin de,» dedi.

Derek, «Yarın gece yemekte nerede olacaksın?» diye sordu. Bu sanki birden aklıma gelmiş gibiydi.

«Burada.» Annesi Arizona'daydı, kız kardeşi kaymvalidesiyle kayınpederini ziyarete gitmişti; Bud'ın da birliğinden izin alması sözkonusu bile değildi. Kısacası o Şükran Günü bayramında Ellen yapayalnızdı.

«Bu evde mi?» Derek üzüntüyle baktı ona. «Ama neden? Ailenin yanında olman gerekmez mi?»

«Ailem dört bir yana dağılmış durumda. Hem dert etmiyorum ben. Evde tek başıma kalmayı iple çekiyorum doğrusu.»

Derek, «Bayramı yalnız geçirmenin bir anlamı yok,» diye ısrar etti. «Bizimkiler sofraya bir tabak daha koymaya bir şey demezler. Dünya kadar yiyecek var.»

Genç kız, delikanlının içten ve dürüst daveti karşısında çok duygulanmıştı. «Çok teşekkür ederim, ama gerçekten, burada kalmayı tercih ederim.»

«Reed yüzünden, değil mi?» Oğlanlar dikkatle bakıyorlardı ona.

«Saçmalama.»

«Ama Ellen, o yemekte olmayacak.»

Genç kız, «Gelmememin nedeni Reed değil,» diye yatıştırdı onu. Pat'in, hafta sonunu kendisi ve ailesiyle birlikte geçirme teklifini de kibarca geri çevirdi. «Tanrı aşkına, korkunç bir trajedi yaşayacakmışım gibi davranmaktan vazgeçin,» dedi çocuklara. «Haftalardır yapamadığım bir şeyi yapacağım ve biraz kendimle meşgul olacağım.»

Derek, «Pekâlâ,» dedi. «Ama fikrini değiştirirsen bir telefon etmen yeter. Hemen gelip seni alırım.»

Pat, «Ben de,» diye atıldı.

Şükran Günü sabahı Ellen uyanıp pencereden baktığında bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını gördü. İç karartıcı, melankolik bir gün olacağına benziyordu. Bir süre odasında oyalandı. Bütün ev halkına kahvaltı hazırlamak telaşı olmaksızın bir güne başlamanın keyfini çıkartmaya çalışıyordu.

Mutfığa indiğinde ağır bir sessizlik karşıladı genç kızı. Ev bomboştı. Reed erkenden kalkıp gitmiş olmalıydı. Genç adam Denver'dan döndüğünden beri onu bu kadar az görmüş olmasına memnun mu olsun, üzülsün mü, bilemiyordu Ellen. Durmadan kendisinden kaçmaya çalışan Reed olmuş, Ellen de hemen bu oyuna katılmıştı. Onun yoluna çıkmamak için gerçekten özen gösteriyordu. Üzüntüyle gülümsedi. 'Tıpkı iki yeni yetme gibiyiz.'

Kahvaltı ettikten sonra mutfak dolaplarını yerleştirmeye başladı. Mutfaktaki radyodan gelen romantik dans müziğine kapılarak bir ara işini bıraktı ve hayali bir erkeğin kollarında dans etmeye başladı. Yo, hayali bir erkek değildi, kolla-

rının arasında döndüğü kişi sevgilisi Reed'di.

Öğleden sonra evin sessizliği daha da sıkıcı bir hale gelince, televizyonu açmaya karar verdi. Manikür yapmış, tırnaklarına oje sürmüş, kuruması için sallıyordu. Birden karnının acıktığını fark etti ve kendisine mısır patlatmaya karar verdi. Mis gibi tereyağla pişirdiği tuzlu, sıcacık mısırları bir kâseye boşaltıp oturma odasına götürdü. Bacaklarını altına alarak kanapeye kıvrılıp televizyondaki futbol maçını seyretmeye koyuldu.

Mutfaktan gelen tıkırtıyı işitince kaşlarını çatarak doğruldu. Kim gelmiş olabilirdi?

Mutfak kapısı açıldı ve genç kızın kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

«Reed?» Hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini kırptırdı.

«Merhaba.» Hayal falan değildi. Kendisiyle konuşmuş, yanına doğru yürümeye başlamıştı işte. «Patlamış mısır ne kadar güzel kokuyor.»

Ellen akılcıca davranıp davranmadığını hiç düşünmeden kucağındaki çanağı genç adama uzattı. «Alsana.»

«Teşekkür ederim.» Reed ceketini çıkarıp bir iskemlenin üstüne fırlattıktan sonra kanepeye, Ellen'in yanına çöktü. Öne doğru eğilerek televizyona baktı. «Kim kazanıyor?»

Genç kız bir an onun neden söz ettiğini anlayamadı. Sonra futbol maçını sorduğunu fark etti ve, «Bilmiyorum,» dedi. «Fazla dikkat etmedim.»

Duyguları da, akli da karmakarışık olmuştu. Reed'in burada, yanında ne aradığını anlayamıyordu. Onun Danielle'le birlikte olması gerekmiyordu? Bu soruyu sormak için ölüyordu ama düşüncelerini sesli olarak dile getirmek cesaretini bulamadı. Yan gözle, kirpiklerinin arasından Reed'e baktı. Genç adam sanki odada yalnızmış gibi bütün dikkatini televizyona vermişti.

«İçecek bir şey getireyim.»

«Harika.»

Ellen konuşurken bile Reed kıza bakmamıştı. Genç adamın bu tutumuna biraz kırılan Ellen mutfağa giderek iki kutu kola aldı.

Reed kola kutusuyla yarısına kadar buz dolu bardağı alırken «Sağol,» diye mırıldandı.

Ellen, «Bir şey değil,» diye homurdanarak tekrar kanepeye çöküp televizyonu seyrediyormuş gibi yaptı. Kafasında dönüp duran yüzlerce düşünceye daha fazla dayanamayıp sonunda baklayı dilinin altından çıkardığında sesi yüksek ve gergindi.

«Reed, burada ne arıyorsun?»

«Burada yaşıyorum ben.»

«Ne demek istediğimi biliyorsun. Danielle'le birlikte olman gerekirdi.»

«Onunla beraberdim, ama sonra, senin arkadaşlığını tercih ettiğime karar verdim.»

«Senin acımana ihtiyacım yok.» Ellen bunu söyler söylemez acıyla yutkunarak bakışlarını kaçırdı. «Bugünü yalnız geçirmekten fazlasıyla memnunum. Tek istediğim, herkesin beni benden kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmesi.»

Reed'in alçak sesle güldüğünü duyunca hayretle ona baktı.

«Benim niyetim bu değildi.»

«Öyleyse neden geldin buraya?»

«Söyledim ya.»

«Bunu kabul etmiyorum,» dedi Ellen titrek bir sesle. Reed'in, duygularıyla oynadığını düşününce öfkesi iyice artmıştı.

«Pekâlâ.» Genç adam kararlı bir tavırla elindeki bardağı sehpanın üstüne bırakıp kızgın bakışlarını Ellen'in yüzüne dikti. «Evde yalnız olmanın, konuşmamız için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.»

Reed'in ısrarlı bakışlarına öfkeyle karşılık verdi genç kız. «Üç gündür benimle on kelimedenden fazla konuşmadın. Bugünü bu kadar özel kılan şey ne acaba?»

«Yalnızız, öyle değil mi? Genellikle hiç olmayan bir şey bu.» Sesi gergindi. Bir an duraksadı. Dudakları sert, ince bir çizgi halini almıştı. «Bize neler oldu, bilmiyorum?»

«Hiçbir şey olmadı.» Ellen vahşi bir tavırla söylemişti bunu. «Beni öptün ve ikimiz de bunun korkunç bir hata olduğunu kabul ettik. İşi burada bırakamaz mıyız?»

Reed, «Hayır,» diye cevap verdi. «Ben bunun öyle büyük bir trajedi olduğuna inanmıyorum. Sen de inanmıyorsun.»

Yaptıkları gerçekten öyle büyük bir hata olsaydı, Ellen ne olanca canlılığıyla hatırlar, ne Reed'in tekrar tekrar aynı şeyi yapmasını böylesine büyük bir özlemle ister, ne de onun Danielle'le olduğunu bilmesi kendisini böylesine incitirdi.

Duygularının derinliğini belli etmemek için gözlerini rahatsız edici bir ısrarla bakan o yeşil gözlerden kaçırdı.

Genç adam boğuk bir sesle, «Yaptığımız bir hata değildi, değil mi Ellen?» diye ısrar etti.

Sıkı sıkı gözlerini kapadı Ellen. Duyulur duyulmaz bir sesle, «Hayır,» diye fısıldadı.

İki güçlü kol uzanıp genç kıza sarıldı ve Ellen o sert, kaslı göğüse yaslandığını fark etti. Yüzünü saçlarına gömen Reed'in bütün vücudunun derin bir tatmin duygusuyla sarsıldığını hissetti.

Genç adam neden sonra, «Böylesine doğru ve güzel gelen bir şey yanlış olamaz,» diye mırıldandı.

Büyük bir tatlılıkla öptü Ellen'i, dudaklarının temasında kızın hiç ummadığı bir şefkat vardı. Ellen kırılabilir bir maddeden yapılmış, çok

değerli bir şeymiş gibi öpüyordu.

Genç kız hiç düşünmeden kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını araladı. O anın tadını bütün benliğiyle yaşıyordu.

«Bugün öğleden sonra Danielle'le beraber olduğum süre boyunca hep yanımdakinin sen olmasını diledim durdum. Bugün seninle birlikte olmak çok önemliydi.»

Ellen başım kaldırıp baktı ve erkeğin gözlerinde yalnız şefkat ve tatlılık değil, şaşkınlığa benzer bir şeyler de gördü. Reed'in şakaklarındaki gür saçları okşarken, «Danielle'in çekip gitmeni hoşnutlukla karşıladığını sanmıyorum,» dedi.

«Karşılamadı. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemedim. Kendi kendime bile bilmiyorum.»

Ellen güçlükle yutkundu. «Evden gitmemi mi istiyorsun?»

Reed neredeyse bağırırçasına, «Hayır,» diye cevap verdi. Sonra, daha sakın bir sesle, «Eğer çekip gidersen, sanırım aklımı oynatırım,» diye ekledi. «Beni büyüleyen bir büyücü müsün sen?»

Ellen cevap vermedi. Reed'in içindeki o karmaşık duygular karşısında ezilmişti sanki.

«Eğer öyleysen, büyün işe yarıyor,» diye mırıldandı genç adam. Bu düşünce kendisini pek memnun etmemiş gibiydi.

Ellen, «Ben de çok şaşkınım,» diye itiraf etti. Alnını Reed'in göğsüne dayamıştı.

Reed kızın saçlarını okşadı. «Biliyorum.» Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdu. «Charlie'yle çıktığınız gece tamamen mantıksızca davrandım. Sana söylediklerim için özür dilemeliyim. Sözün kısası, çok kıskandım. Denver'da kaldığım iki haftada bunu kendi kendime itiraf ettim.» O gece olanları hatırlamak kendisini rahatsız ediyormuş gibi gergin bir sesle, «Başka bir erkeğin seni kollarının arasına alması düşüncesi beni ra-

hatsız ediyordu,» diye ekledi. «Öpüştüğünüzü görürnce deliye döndüm.»

«Ben... biz... sık sık buluşmuyoruz.»

Reed istemeye istemeye, «Onu bir daha görmemeni isteyecek değilim senden,» dedi. «Senden hiçbir şey isteyemem.»

«Ben de senden hiçbir şey isteyemem.»

Genç adam biraz daha sıktı kollarım. «Bunu zamana bırakalım.»

«Yapabileceğimiz tek şey bu zaten.»

Reed doğrularak kolunu Ellen'in omzuna doladı ve yanına çekti onu. Korur gibi sarılmıştı kıza. Çenesini başına dayayarak, «Birlikte çıkmaya başlasak diyorum. Senin için bir sorun çıkar mı dersin?»

«Sorun mu?»

«Çocukları düşünüyordum.»

Oğlanların kendisini kızdırmak için yaptıkları aklına gelince Ellen başını salladı. Üçü eğer Reed'le arasındaki romantik ilişkiyi öğrenirlerse herkesin hayatım çekilmez bir hale getirebilirlerdi. «Bilmiyorum.»

«Öyleyse bir süre onlardan gizleyelim. Bizi bir çift olarak düşünmeye başlarlar nasıl olsa yavaş yavaş.»

«Sanırım haklısın.» Ellen numara yapmak, ya da yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordu ama çocukların takılmalarında boy hedefinin kendisi olacağını da biliyordu. Reed'e böyle bir şey yapmaya cesaret edemezlerdi çünkü.

«Yarın gece yemeğe gidelim mi?»

«Çok isterim.»

«Benim kadar isteyemezsin. Ama bunu nasıl yapacağız? Birlikte çıkarsak oğlanlar her şeyi anlarlar.»

Ellen, «Biz de ayrı ayrı zamanlarda çıkarız.»

Reed kaşlarını çatarak, «Bunu yapmamız ge-

rekir mi?» diye sordu.

Genç kız içini çekti. «Korkarım gerekiyor.»

Gecenin geri kalan kısmım televizyon seyrederek geçirdiler. Reed kolunu Ellen'in omzuna dolamış, kızın başını da kendi göğsüne yaslamıştı. Ellen o zamana kadar hiç hissetmediği derin bir tatmin duygusunun içini kapladığım fark ediyordu.

Saat dokuz buçuğa doğru Derek eve döndü. Arka kapıdan mutfığa girdiğini duydular. Reed, Ellen'i bırakmadan önce acele, ateşli bir öpücük kondurdu dudaklarına.

Derek oturma odasına girdi. «Merhaba.» Bakışları Ellen'e sonra ağabeyine döndü. «Babam nerede olduğunu merak etti.»

«Yemeğe gelmeyeceğimi onlara söylemiştim.»

«Biliyorum. Ama Danielle telefon edip seni aradı.»

«Nerede olduğumu biliyordu.»

«Görünüşe bakılırsa bilmiyormuş.» Delikanlı ellerimi pantolonunun ceplerine soktu. «Siz ikiniz gene dost oldunuz mu?»

Reed, Ellen'in gözlerinin içine bakarak sıcacık bir tavırla gülümsedi. «Öyle diyebilirsin.»

«İyi. İkiniz de çekilmez olmuştunuz çünkü.» Cevap vermelerine fırsat bırakmadan dönüp odadan çıktı.

Ellen kendimi tekrar televizyondaki programa vermeye çalışıyor olmasına rağmen, Derek'in söylediklerini kafasından bir türlü uzaklaştıramıyordu. «Danielle'i araman gerekmiyor mu dersin?» Huzursuzluğunu saklamak için bakışlarını kaçırdı. Şu son birkaç saattir Reed'in yanında olmak beklenmedik bir armağandı onun için ama, buna öteki kadına rağmen sahip olmak da suçluluk duymasına sebep oluyordu.

Genç adam sabırsızlıkla içini çekti. «Arasam

iyi olacak herhalde. Erken ayrılarak onu ve ailesini kızdırmak istememiştim.» Sözcükleri tartarak konuşuyor gibiydi. Sonra, «Danielle biraz sinirli,» diye ekledi.

«Sen onu ararken ben de şu patlamış mısır kâsesini mutfığa bırakıp sonra da odama çıkayım.»

Tam o sırada ön kapı açıldı ve Pat içeri girdi. «Merhaba.» Birden durup ikisine baktı ve tekrarladı. «Merhaba.»

«Hafta sonunu ailenle geçireceğini sanıyordum.» Ellen onun dört günlük tatilde ailesiyle birlikte olacağını söylediğini hatırlamıştı.

«Annem yatağımı teyzelerimden birine vermiş. Burada yatak varken yerde uyumak bana saçma geldi.»

Reed kuru bir sesle, «Oldukça mantıklı,» diye söze karıştı.

«Siz ikiniz artık barıştınız mı?»

«Kavga etmemiştik ki.»

Pat alaycı bir tavırla, «Yaa, tabii etmemiştiniz,» diye cevap verdi.

Ellen, Reed'le aralarındaki anlaşmazlığın çocukları ne kadar etkilediğini o zaman fark etti. Reed'in de aynı şeyleri düşündüğü gözlerinden belli oluyordu.

Genç kız Pat'e, «Ben de seninle yukarıya geliyorum,» dedi. «Sabaha görüşürüz Reed.»

Yatağına girer girmez derin, huzur dolu bir uykuya daldı. Sabah kalktığında kendini doymuş ve umutlu hissediyordu. Ne kendisi, ne de Reed herhangi bir bağlılık sözü vermemişlerdi. Hissettikleri şeyin tek bir gün mü, yoksa hayat boyu mu süreceğini bilmiyorlardı çünkü. Yeni bir ilişkinin hiç ayak basılmamış bölgelerinde araştırmaya çıkmış iki kâşif gibiydiler.

Bir şarkı mırıldanarak aşağı indi. Reed mutfak masasının başında oturmuş bir yandan kahvesini

yudumlarken bir yandan da gazetesini okuyordu.

«Günaydın.» Ellen çaydanlığa su doldurup ocağın üstüne koydu.

«Günaydın.» Reed gözlerini gazeteden ayırmamıştı.

Ellen dolaptan fincan çıkarıp çay kavanozunu almak için Reed'in yanından geçerken genç adam uzanıp elinden yakaladı ve kucağına çekti genç kızı.

İtiraz etmesine fırsat kalmadan Reed'in dudakları karşı konulmaz bir güçle dudaklarının üstüne kapandı. Sonunda serbest kaldığında Ellen doğrulup, «Bu da neydi?» diye sordu. Duygularının nasıl altüst olduğunu gizlemeye çalışıyordu.

Reed sıcacık, boğuk bir sesle, «Günaydın öpücüğüydü,» dedi. «Böyle tatlı bir günaydın demek için pek fazla fırsatım olacağım sanmıyorum.»

Oğlanlar mutfığa girdiklerinde Ellen önünde gazetenin bir parçasıyla masada oturmuş çayını içiyordu.

Monte buz dolabının kapağını açarken, «Günaydın,» diye mırıldandı. «Kahvaltıda ne var?»

Ellen gazetesini özenle katlarken, «Canın ne isterse o,» diye cevap verdi.

«Yani bu, kahvaltı hazırlamıyorsun anlamına mı geliyor?»

«Evet.»

«Ama...»

Reed gazetenin spor sayfasını indirerek ters ters Monte'ye baktı.

Delikanlı, «Soğuk mısır gevreği de idare eder,» diye homurdanarak bir kutu gevreğin yarısını kocaman bir kâsenin içine boşalttı.

Pat kapıdan, «Bana da bırak,» diye bağırdı. «En sevdiğim şeyi bitiriyorsun.»

«Önce ben geldim.»

Derek içeri girerken, «Herkes kavga etmek zo-

runda mı?» diye sordu.

«Herkes mi?» Reed alaylı bir sesle sormuştu bunu.

«Önce senle Ellen, şimdi de Pat'le Monte.»

Monte, «Hey, doğru,» diye bağırdı. «Siz ikiniz kavgalı değilsiniz.» Elindeki koca kâseyi masanın üstüne bıraktı. «Yani bunu anlamı... siz artık... biliyorsun işte.»

Ellen önündeki gazeteden başını kaldırıp alaycı bir sesle, «Hayır, bilmiyorum,» dedi.

«Şey yani... birbirinizi görüyor musunuz?» Kıp-kırmızı kesilmişti. ,

«Birbirimizi her gün görüyoruz.»

«Benim kastettiğim o değildi.»

«Ama benim söylediğim bu.» Ellen gözücuyla baktı ve Pat'in romantik melodiler çalan bir kemancıyı taklit ettiğini gördü. Sessizce inledi genç kız. Reed'le aralarında herhangi bir romantik ilişkiyi zorlaştırmak için her şeyi yapacaktı bu çocuklar.

Pat kahvaltı ederken, «Bu gece antrenmanım var. Gelmek ister misin Ellen?» diye sordu.

«Özür dilerim, gelmek isterdim ama bir randevum var.» Şaşırmış ve elinde olmadan Reed'e bakmıştı.

«Arkadaşını da getir.»

«Ben... basketbolu sever mi bilmem.»

Derek, «Seviyor,» diye söze karıştı. «Geçenlerde Charlie'yle konuşuyorduk. Basketboldan çok hoşlandığını söyledi.»

Ellen açıktan açığa yalan söylemek istemiyordu ama, çocukların gece Charlie'yle randevusu olduğuna inanmalarına da sesini çıkarmamıştı.

«Ya sen Reed?»

«Bu gece olmaz. Gene de teşekkürler.» Ellen onun nasıl böyle soğukkanlı davrandığına şaşıtı. Bir yandan da bu haline hayranlık duyuyordu.

Derek, «Senin de mi randevun var?» diye ısrar etti.

Mutfaktaki herkes soluğunu tutmuş Reed'in cevabını bekliyor gibi geldi bir an Ellen'e.

«Genellikle cuma geceleri dışarı çıkarım.»

Mucize eseri Ellen çocukların daha fazla sorusuna muhatap kalmadan mutfaktan çıkmayı başarmıştı. O gün akşamüstüne kadar bir daha Reed'i göremedi. Bir ara mutfakta karşılaştıklarında genç adam buluşacakları yeri ve saati kulağına fısıldadı.

Saat tam yedide Ellen, evden iki blok ötedeki süpermarketin park yerine varmıştı. Onun geldiğini gören Reed eğilip kamyonetin kapısını açtı. Genç kız, Reed'in kendisiyle beraberken kamyoneti, Danielle'le buluşmaya gittiğinde de spor arabasını kullanmasını biraz komik buluyordu. Bu tutum Reed'in hayatındaki iki kadına ne gözle baktığını ortaya koymaktaydı sanki.

Genç adam usulca gülerek, «Kolayca çıkabildin mi evden?» diye sordu.

«Pek sayılmaz. Üçü de neden Charlie'nin gelip beni almadığını merak ettiler. Yalan söylemek istemediğim için ben de, 'bunu ona sorun,' dedim.»

«Sorarlar mı?»

«Umarım sormazlar.»

Reed uzanıp genç kızın elini tuttu. Bakışlarında ciddi bir ifade belirmişti. «Bu işi gizli tutmamızın doğru bir şey olduğunu sanmıyorum.»

«Benim de hoşuma gitmiyor ama, sürekli alaylarına maruz kalmaktan daha iyi.»

Reed çabucak bir öpücük kondurdu kızın dudaklarına. «Senin istediğin herhangi bir şeye itiraz edebileceğimi sanmıyorum.» Ama bu durumdan pek hoşnut olmadığı sesinden belli oluyordu.

Reed'in seçtiği lokanta evden yarım saat uzaklıkta Seattle'm güneyinde bir yerdeydi. Ellen bu

kadar uzakta bir yeri seçmesine şaşırmıştı ama bu konuda bir şey söylemedi. Yemekler harikaydı ve Des Moines yat limanının manzarası bile bunca uzun bir yolculuğu yapmaya değiyordu.

Genç adam içkilerini ısmarladıktan sonra, «Danielle'le konuştum...» diye söze başladı.

«Reed.» Ellen uzanıp elini tutarak susturmuştu onu. «Danielle'le aranızda olanlar beni hiç ilgilendirmiyor. Birbirimize hiçbir vaadde bulunmuş ya da bağlılık sözü vermiş değiliz.» Tabii aslında Reed'in onca zamandır çıktığı kıza neler söylediğini öğrenmek için ölüyordu. Böyle davranmasının nedeni, olduğundan daha sakın ve olgun görünmeye çalışmaktı.

Reed biraz şaşırmış gibiydi. «Ama...»

Ellen çabucak bakışlarını kaçırdı. «Öğrenmek istemiyorum.» İçinden, 'her ayrıntıyı bilmek istiyorum,' diye geçirdi. İşin gerçeği aranırsa kendini öteki kadına karşı müthiş suçlu hissediyordu. Danielle'in bir sürü kusuru olabilirdi ama Reed'i sevdiği muhakkaktı.

'Birbirimizden öylesine farklıyız ki,' diye düşündü. Kendisi pratik ve ayakları yere basan, gerçekçi bir insandı. Öyle olmak zorundaydı. Babasının ölümünden sonra aileyi bir arada tutan o olmuştu hep.

Danielle'in bütün hayatı boyunca şımartılıp üstüne düşülmüş biri olduğu ise açıktı. Daha doğumundan itibaren zengin bir sosyete gülü olarak yetiştirildiğine emindi genç kız. Kendisi ve Danielle tamamen farklı yerlerden gelmiş, tamamen farklı gelecekleri olan iki kadındılar.

Reed, «Gelecek hafta sonunda Georgia'ya gideceğim,» diyordu.

«Ne kadar güzel haberler veriyorsun.»

«Bu benim işim, Ellen.» Yumuşak sesi genç kı-
zı suçluyor gibiydi.

«Şikâyet etmiyorum. Sadece tam bir anlaşma-
ya vardığımız sırada yeniden çekip gittiğini söyle-
mek istiyorum.»

«Bu sefer uzun sürmeyecek. Birkaç gün. Bir
toplantıya katılmak için uçakla gidip hemen dö-
neceğim.»

«Noel'de burada olacak mısınız?» Ellen ailesini,
onların Reed'le tanışmalarını ne kadar istediğini
düşündü. Özellikle Bud'la tanışmasını istiyordu.
Kardeşi Noel'de Yakima'ya geleceğini yazmıştı.
Kendisi de sınavlarını hallettikten sonra bir iki
günlüğüne gitmeyi düşünüyordu.

«Olacağım.»

«İyi.» Reed'i davet etmek için acele etmemesi
gerektiğini geçirdi aklından. Ailesiyle tanışması
isteğini yanlış yorumlayabilirdi.

Yemekten sonra el ele rıhtımda yürüdüler.
Genç adam ona sarılmış, hafifçe ürperen genç kı-
zı ısıtmaya çalışıyordu.

«Bu gece çok güzeldi,» diye mırıldandı.

«Benim için de.»

«Yarın gece...»

«Hayır.» Ellen durup ona doğru dönünce om-
zundaki kol beline doğru kaydı. Genç kız başını
kaldırıp tedirgin yeşil gözlerinin içine baktı. «Ya-
rından söz etmeyelim. Bizim için sadece yaşadığı-
mız gün var.»

Bölüm Yedi

«Ben neden göremedim bunu?» Ellen, Reed'in çözdüğü cebir problemine bakarak inledi. «Tıkanmış muslukları tamir edip patlak lastikleri değiştirebildiğime, hatta motordan anladığıma, göre neden bu kadar basit bir şeyi anlayamıyorum?»

«Bak, bir kere daha göstereyim.»

Reed'in, onun anlayış yeteneğine Ellen'in kendisinden daha fazla güven gösterdiği belliydi. Reed problemleri adım adım çözüp her aşamayı kendisine anlatırken Ellen'e her şey çok kolay görünüyordu ama, sıra yeni bir problem çözmeye gelince bir türlü başaramıyordu işte.

«Ben bu işten vazgeçtim,» diye iki elini havaya kaldırarak iskemlesinde arkaya yaslandı. «Çarpım tablosunu ezberlemekte zorluk çekmiş bir insan böyle karmaşık problemleri nasıl çözer?»

«Senin sadece biraz ara vermeye ihtiyacın var.»

«Bak işte bu doğru. Yirmi yıl kadar araya ne dersin?» Reed'in kendisine ders verirken takındığı sakın, ikna edici tavır, genç kızı hayran bırakıyordu. «Bu sömestrin bitmesine sadece üç hafta kaldı. Ara verecek zamanım yok. Bu nesneyi öğrenmek zorundayım, hem de hemen şimdi.»

Reed ağır ağır Ellen'in omuzlarına masaj yaparak, «Hayır, hemen öğrenmek zorunda değilsin,» dedi. «Haydi kalk, seni sinemaya götürüyorum.»

«Çalışmak zorundayım.» Ellen'in sesi pek de kararlı çıkmamıştı.

«Moore Sineması'nda harika yabancı bir film var. Dönünce yeniden çalışırız.» Kızın itirazlarına

aldırmadan elinden tutup zorla hole çıkardı.

Reed, Ellen'e paltosunu uzatırken Derek oturma odasının kapısında belirdi. «Nereye gidiyorsunuz?»

«Sinemaya.»

«İkiniz? Yalnız mı?»

Reed soğuk bir sesle, «Sinemada başka birkaç kişi daha olur tahmin ederim,» diye cevap verdi.

«Ben de gelebilir miyim?» Monte dünyanın en doğal şeyinden söz ediyormuş, önerisinin geri çevrilmeyeceğinden eminmiş gibi görünüyordu. Derek kaburgalarına bir dirsek atınca kendini toparladı. «Düşündüm de gelmesem daha iyi olacak. Siz bana biraz patlamış mısır getirin, tamam mı?»

«Başüstüne,» diye cevap verdi Ellen.

Soğuk, dondurucu bir geceydi. Hızla Reed'in kamyonetine doğru yürürlerken kuzeyden esen buz gibi bir rüzgârla titrediler.

Ellen yerine otururken, «Brrr,» diye ellerini ceketinin ceplerine soktu. «Dondum.»

Reed onun kendisine biraz daha yaklaşmasını istiyormuş gibi, «Buraya gel, seni ısıtırım,» dedi.

Ellen hemen uydu bu davete. Genç adama o kadar sokulmuştu ki bacağı bacağına değiyordu. Tamamen baş başa kalmayalı günler olmuştu. Şu son on gün sürekli engellenme duygularıyla dolu geçmişti. Ellen sık sık Reed'in bakışlarını üstünde hissediyor, onun içinde bulundukları durumdan duyduğu düş kırıklığını açıkça anlıyordu. Reed ne zaman kendine dokunacak olsa çocuklardan biri hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıveriyor gibiydi.

Reed elini kontak anahtarından çekerek dönüp Ellen'e baktı. Göz göze geldiler. Birbirlerine duydukları açlık bakışlarından belli oluyordu.

Ellen hiçbir davet beklemeden genç adama

doğru uzandı, onun güçlü kollarıyla kendisine sarılıp sıkı sıkı göğsüne bastırdığını hissetti.

Reed, «Çılgınlık bu,» diye fısıldadı.

«Biliyorum.»

«Günlerdir sana böyle sarılmak istiyorum.» Daha fazla dayanamıyormuş gibi kızın yüzünü avuçlarının arasına alarak hafifçe, büyük bir tatlılıkla, ona daha fazlasını istetecek bir yavaşlıkla öpmeye başladı.

Reed neden sonra dudaklarını Ellen'in dudaklarından çekerek, «Gerçekten tadın pamuk helvası gibi,» diye fısıldadı.

Ellen duyduğu özlemle öylesine kendinden geçmişti ki, bu sözler arzusunu biraz daha arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

«Reed,» diye inleyerek biraz daha sokuldu genç adama.

Bu kez Reed'in öpüşünde karşı koymakta güçlük çektiği bir şiddetin belirtileri seziliyordu. Ellen dudaklarını aralayan dile, hafif hafif ısırın dişlere aynı ateşle karşılık vermeye başlamıştı. Reed'in ellerinin sırtından öne doğru kaydığını hissediyordu.

Genç adam derin soluklarla, zorla dudaklarını kızınkinden uzaklaştırdı. Yüzünü Ellen'in boynuna gömerek, «Şu filmi görmeye gitsek iyi edeceğiz,» diye inler gibi mırıldandı.

Ellen'in bütün yapabildiği evet dermiş gibi başını sallamak olmuştu.

Reed'in hâlâ motoru çalıştırmadığını fark edince merakla baktı ve genç adamın ellerinin titrediğini gördü. Kendisi de tir tir titremekteydi.

Hiç konuşmadan yola çıktılar. Günlerce birbirlerine dokunmaktan, uzun süre bakışmaktan kaçınmış, sonra da çocukların rahatça görebilecekleri bir yerde çılgınca öpüşmüşlerdi. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Ellen sert kayalarla dolu bir sahile sürüklenen büyük bir dalgaya kapılmış gibi hissediyordu kendini. Duygularının yönünü değiştirmeye gücü yetmiyordu artık.

Reed, «Şirket bu hafta sonu bir Noel partisi veriyor,» diye mırıldandı.

Ellen evet der gibi başını salladı. Geçtikleri hafta içinde iki kez Reed smokin giyip gece bir yerlere gitmişti. Nereye gittiğini söylememiştir Ellen'e ama o pahalı spor arabasını kullanmış ve döndüğünde de buram buram Fransız parfümü kokmuştu. Meslektaşları ile bir arada olacağı bir Noel partisine Danielle'le gidecekti tabii. Genç kız bunu anlıyor ve kabul etmeye çalışıyordu.

«Benimle gelmeni istiyorum.»

«Reed... emin misin?»

«Evet.» Uzanıp kızın elini sıktı. «Şeni yanımda istiyorum.»

«Çocuklar...»

«Çocukların canı cehenneme. Bu kedi-fare oyunundan bıktım artık.»

Ellen ta yüreğinden kopan bir gülümsemeyle baktı ona. «Ben de.»

«Onlarla konuşacağım.»

«Yapma,» diye yalvardı Ellen. «Bize takılmaya kızdırmaya çalışırlarsa o zaman konuşursun.»

Reed gönülsüzce, «Pekâlâ,» diye kabul etti.

Sinemanın park yeri dolu olduğu için kamyoneti bir sokak aşağıda park etmek zorunda kaldılar. Kol kola, hızlı adımlarla sinemaya doğru yürüdüler ve kuyruğa girdiler. Ellen kendisine doğru eğilmiş olan Reed'in hafifçe doğrulduğunu fark etti.

«Morgan.» Uzun boylu, kaba görünüşlü bir adam Reed'e doğru geliyordu.

Reed hemen Ellen'den uzaklaşarak, «Merhaba Dailey,» dedi.

«Böyle bir gecede seni sokakta göreceğimi hiç sanmazdım.»

«Filmin çok güzel olduğunu söylediler.»

«Evet, ben de duydum.» Dailey'in bakışları, tanıştırmalarını bekliyormuş gibi Ellen'e dönmüştü. Ama Reed böyle bir şey yapmadı. Sanki Ellen'le birlikte değilmiş gibi davranıyordu.

Genç kız adama hafifçe gülümsedi. Reed'in neden kendisinden uzaklaştığını, neden arkadaşı ile tanıştırmadığını merak ediyordu. Kuyruk ilerleyince o da yürüdü. Reed'i adamla konuşur, bırakmıştı. Birkaç dakika sonra Reed yanına geldiğinde Ellen ona içerlediğini fark etti.

«Bir arkadaşın arkadaşıydı.»

Genç kız cevap vermedi. Nedense ona inanmamıştı. En çok da, basit bir nezaket kuralına uymayıp kendisi arkadaş ile konuşurken onu kaldırımında tek başına bırakmış olmasına kızıyordu. Davranışlarına bakan biri Reed'in, Ellen ile birlikte olduklarını arkadaşının öğrenmesini istemediğini düşünürdü. Müthiş incinmişti genç kız.

On beş dakika önce mutluluktan uçarken şimdi acı ve şüpheyile kıvranmaktaydı. Herhalde adam Danielle'in bir arkadaşıydı ve Reed de Ellen'le birlikte olduğunu kadının öğrenmesini istememişti. Ama bu, tanıdığı kadarıyla Reed'in kişiliğine öylesine aykırı bir şeydi ki.

İçeri girip yerlerine oturdular. Genç adam elini koltuğun arkasına atıp Ellen'in ensesini okşamaya başladı.

Ellen birden kaskatı kesilerek, «Bunu yapmak istediğine emin misin?» diye sordu.

«Ne?»

«Bana dokunmayı istediğine emin misin? Tanıdığın biri seni görebilir.»

«Ellen dinle...»

Film başlamıştı. Genç kız hiçbir şey duymak

istemediğini söyleyerek dikkatini perdeye verdi.

O şahane komediyi izlerken, içinde bulunduğu kötü ruh halini sürdürmesi imkânsızdı. Ellen kendini tutamayarak gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Reed'in de en az kendisi kadar eğlendiği belliydi. Bir ara genç adam uzanıp elini tuttuğunda, sonra da kolunu omzuna doladığında itiraz etmek aklına bile gelmedi.

Sinemadan çıktıklarında Reed onun kolunu kendi koluna geçirirken, «Sana film seyretmenin iyi geleceğini söylemiştim,» dedi.

Evet, sinemaya gelmeleri Ellen'e hem iyi gelmiş hem de onu çok rahatsız etmişti. Reed'in dışardaki davranışı genç kızın bastırmakta büyük güçlük çektiği o güvensizlik duygusunu yeniden canlandırmaya yetmişti. Danielle kadar güzel ve görmüş geçirmiş biri olmadığım, onun gibi sosyete de bir yeri bulunmadığını çok iyi biliyordu.

Cuma gecesı Ellen en şık kıyafetini giydi: Siyah kadife pantolon ve gümüş rengi lame bir bluz. Yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde pek rahat değildi ama dans ederlerken boyunun Reed'inkine birazcık olsun yaklaşmasını istemişti. O gece her şeyin mükemmel olmasını diliyordu.

Aşağı indiğinde Reed'in kendisini beklediğini gördü. Genç adam onu tepeden tırnağa süzerken bakışlarında yumuşacık bir anlam belirmişti. «Çok tatlısın.»

«Hey Ellen.» Mutfak kapısından fırlayan Derek genç kıızı görünce birden olduğu yerde kalakaldı. «Vay canına!» Soluğu kesilmiş gibiydi. «Hey, arkadaşlar,» diye seslendi. «Gelin de Ellen'e bakın.»

Koşarak gelen Pat birden elindeki basketbol topunu yere düşürüverdi. «Film yıldızlarına benziyorsun.»

Monte bir karış açık kalmış olan ağzını zorla

kapatarak yutkundu. «Ne kadar güzelsin.»

«Charlie'yle mi çıkıyorsun?»

Ellen ne söyleyeceğini bilemeden Reed'e baktı. Haftalardır görmemişti Charlie'yi.

«Benimle çıkıyor.» Reed'in sesi bir şey söylemelerini için oğlanları uyarıyor gibiydi.

«Seninle mi? Nereye gidiyorsunuz?» Derek'in bakışlarında yaramaz parıltılar dolaşmaya başlamıştı.

«Bir partiye.»

«Peki ya... şey...» Derek birden sustu. Birkaç kez yutkundu.

Reed hafifçe alaylı bir sesle, «Bir şey mi söyleyecektin?» diye sordu.

Utandığı açıkça belli olan delikanlı, «Bir şey söyleyeceğimi sandım ama, birden söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını anladım,» diye mırıldandı.

«İyi.» Reed, Ellen'in gece mantosunu tutarken gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

Genç kız boncuklu gece çantasını alırken, «Siz iyi geceler çocuklar,» dedi. «Geç vakte kadar oturmayın.»

Derek öne doğru bir adım attı. «Birine... şey, herhangi biri telefon ederse bir şey söyleyeyim mi?»

Reed başını iki yana sallayarak, «Alo demeyi dene,» diye cevap verdi.

Ellen kapıdan çıkana kadar kahkahalarını tutmayı başarmıştı. Dışarı çıkınca ikisi birden gülmeye başladılar.

Sonra Reed birden ciddileşerek, «Çocuklar bir tek konuda haklıydılar,» dedi. «Bu gece fazlasıyla tatlı görünüyorsun.»

«Teşekkür ederim. Ama böylesine bir şok yaratacağını sanmamıştım.»

«Sorun, çocukların seni ikinci bir anne gibi görmeye alışmış olmaları. Birden, ne kadar çeki-

ci bir kadın olduğunu anlayıverdiler.»

«Peki sen bunu ne zaman fark ettin?»

Reed bir an yüzüne baktı onun. Gözlerinde ateşli bir ifade belirmişti. «Eve dönüp seni mutfağında sutyenle dolaşır gördüğüm zaman.»

«Üzerimde başka şeyler de vardı.»

«Belki, ama ben sadece onu görebildim.» Usulca okşadı genç kızın yüzünü. Sonra elini tutup kolunu sıkıca kendi koluna geçirdi.

Reed spor arabaya doğru yürürken Ellen derin bir tatmin duygusunun içini kapladığını fark etti. Bu gecenin anısını bütün hayatı boyunca saklayacaktı. Geçen iki hafta içinde Reed'in, ilişkileriyle ilgili bilinçaltı bir karara vardığının farkındaydı. Belki hangi arabayı kullandığına bakarak ilişkilerinin derecesini saptaması yanlış bir şeydi; ama belki de değildi. Reed onu partiye Porsche arabasıyla götürüyordu çünkü kendisine yeni bir gözle bakmaktaydı. Artık Ellen'i güzel, çekici bir kadın olarak görüyordu; cebirin dışında her şeyin üstesinden gelebilecek bağımsız bir üniversite öğrencisi olarak değil...

Araba partinin verildiği gökdelenin önünde durduğunda üniformalı bir kapıcı koşarak Ellen'in kapısını açtı ve inmesine yardım etti. Genç kız mümkün olduğu kadar zarif bir tavırla alçak spor arabadan indi. Yüzündeki gülümseme biraz gerginleşmişti. O gece her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Reed'in kendisiyle gurur duymasım, onun hayatına ve... dünyasına ait olduğunu kabullenmesini diliyordu.

Asansörden indiklerinde genç kız geniş camlardan görünen gece manzarasını bir an için merak etti ama sonra bütün ilgisini tekrar yanındaki erkeğe yöneltti. Şu anda kendisini ilgilendiren tek şey Reed'in arkadaşları, tanıdıkları tarafından kabullenilmektir.

Bakışlarını kalabalığın üzerinde dolaştırarak sinemanın önünde gördükleri adamı araştırdı. Eğer Dailey oradaysa o geceki karşılaşmalarına ilişkin bir iki söz ederdi mutlaka. Ellen bu durumda ona ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Geniş salonda yürürlerken bir sürü adam onları durdurup Reed'le konuştular. Reed tanıştığında birkaç tanesi genç adamın yanındaki kadının Danielle olmamasına şaşırdıklarını gizlemeye çalıştılar. Ama sadece bir, iki saniye süren bir utançtan sonra genç kız en korktuğu anın geçtiğini fark etti. Kimse Danielle'den söz etmemiş ve bazıları merakla kendisine bakmasına rağmen hepsi de hemen kabullenmişlerdi onu. Sonunda başım kaldırıp Reed'e gülümsedi. Kalbindeki her şey gözlerine yansımıştı o anda.

Genç adam yumuşak bir sesle, «O kadar kötü değildi, değil mi?» diye sordu.

«Yok değildi.»

«İçecek bir şeyler ister misin?»

«Lütfen.» Canı içki içmek falan istemiyordu ama ellerini meşgul edecek bir şeye şiddetle ihtiyacı vardı.

«Hemen dönerim.»

Ellen büfeye doğru giden Reed'in arkasından baktı. Onun sıklığından ve yakışıklılığından gurur duyuyordu. Genç adam ne kadar harikulade görüldüğünün farkında bile değildi. Reed iki kadeh beyaz şarapla yanma gelirken Ellen duygularını hiç gizlemeden baktı ona.

Reed kadehin birini uzatırken, «Bana öyle bakmamalısın,» diye mırıldandı.

«Neden?» diye sordu Ellen. Gözleri parlıyordu. «Bu seni utandırıyor mu?»

«Hayır. Şu kalabalık salondaki herkese boş verip seni hemen buracıkta öpme isteği uyandırıyor içimde.»

«Bir hayli dikkati çekerci herhalde.»

«Başka neler düşündüğümü bilsen çıkacak partirtinin yanında o söyledigin hiç kalır.»

«Neler düşünüyorsun peki?»

Reed, kulağına bir şey söylüyormuş gibi başını eğdi ama ashnda dudaklarıyla yüzünü okşamaktaydı genç kızın. «Sonra göstereceğim sana.»

«Sabırsızlıkla bekleyeceğim.»

Yan yana durup müziğı ve kahkahaları dinlemeye koyuldular. Ellen onun kendisini neden sadece yanlarına gelen birkaç kişiyle tanıştırmış olduğunu merak etti. Ama hemen sonra bu düşüncayı kafasından uzaklaştırdı. Buraya Reed'le birlikte olmak için gelmişti, onun arkadaşlarıyla sohbet etmek için değil.

Reed boşalan kadehlerini yeniden doldurmak için bára gittiğinde genç kız da kalabalığın arasından geniş pencerelere doğru ilerledi. Ama gözünü Reed'den hiç ayırmıyordu.

Birkaç kişi genç adamı durdurup bir şeyler konuştular. Reed bir yandan onlara cevap verirken bir yandan da kalabalığın içinde Ellen'i arıyordu. Kızın yerden tavana kadar uzanan büyük pencerenin önünde durduğunu görünce sanki birden rahatlamış gibi gülümsedi. Kabaca denecek bir aceleyle arkadaşlarından özür dileyip Ellen'in yanına geldi.

«Bir an için nereye gittiğini göremedim.»

«Seni bırakıp gidecek değildim.» Genç kız dönüp dışardaki harikulade gece manzarasını seyretmeye koyuldu. Reed omuzlarından tutuyordu. Ellen hafifçe ona yaslanarak yakınlığının içine saldığı o sıcak duygunun tadına vardı bir an. «Burası çok güzel.»

«Enfes.» Reed'in dudakları genç kızın kulağını okşuyordu. «Ama ben manzaradan söz etmiyorum.» Ellerini Ellen'in omuzlarından aşağı, kolla-

rına doğru kaydıldı. Sonra elini tutup piste doğru götürürken, «Benimle dans et,» dedi.

Genç kız uysalca izledi onu. Reed'e yakın olma duygusu harika bir şeydi. Ağır, hülyalı müzikle yavaş yavaş dans ederlerken yanağını erkeğin göğsüne dayadı.

Reed, «Ben aslında pek dans etmem,» diye fısıldadı bir ara.

Ellen böyle bir şeyi hiç ummamıştı. Büyük bir zerafetle dans ediyordu Reed. Onun pek çok kez Danielle'le böyle lüks yerlerde dans ettiğini tahmin etmişti genç kız.

Öteki kadını düşününce birden huzursuzlandı, ama kendini zorlayarak hissettiği gerilimi bastırmayı başardı. Bu partiye kendisini getirmeyi tercih etmişti Reed, Danielle'i değil. Bunun bir anlamı...

«Dans etmek seni kollarımın arasmda tutmak için bir bahane sadece.»

«Bahaneye ihtiyacm yok ki.» Ellen'in sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

«Bir sürü insanla dolu bir yerde, var.»

Reed onu dans pistinin en karanlık köşesine doğru götürdü ve hemen, Ellen'in ayaklarını yerden kesen bir tutkuyla öpmeye başladı. Parmaklarını ensesindeki kıvrıkcık saçların arasına sokmuş, diliyle dilini araştırıyordu.

Nerede olduklarına aldırmadan, genç kız bütün tutkusuyla karşılık verdi ona. Reed'in elleri sırtından aşağı kalçalarına doğru kayd ve iyice kendine çekti Ellen'i.

Genç adam kendi kendiyile mücadele ederek ağzını kızmkinden uzaklaştırdı ve, «Keşke gelmeseydik,» diye mırıldandı.

«Neden?»

«Etrafımızdaki bunca insanın arasında vaktimizi ziyan etmek istemiyorum. O kadar az bera-

ber oluyoruz ki. Seni istiyorum Ellen.»

Bu dürüst, açıkça söylenmiş gerçek genç kızın damarlarındaki kanı tutuşturmaya yetmişti. «Biliyorum. Ben de seni istiyorum. Ama... sık sık yalnız kalmayışımız iyi bir şey.» Aralarındaki şey öyle bir hızla gelişmeye başlamıştı ki, Ellen çocukların evde olduklarına ilk kez seviniyordu. Yoksa Reed'i bırakıp tek başına odasına çıkması imkânsız olurdu.

«Hey Reed.» Dost bir ses birkaç adım ötelerinden geliyordu. «Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?»

Reed birden gerginleşti. Ellen onun duymazlıktan gelip gelmeyeceğini merak etti bir an. Genç adam yarı kapalı gözkapaklarının ardından Ellen'e baktı. Kız gülümseyerek kendisi için bir sorun olmadığını fısıldadı. Yarattıkları bu özel dünya sonsuza kadar süremezdi, bunu biliyordu Ellen.

«Merhaba Ralph.» Reed kolunu Ellen'in beline dolayarak kendine doğru çekti.

«Selam.» Ralph bunu söylerken Reed'e bakmamıştı. «Ee dostum, bizi tanıştırmayacak mısın?»

«Ellen Cunningham, Ralph Forester.»

Ralph, Ellen'in elini avuçlarının arasına alarak bir süre tuttu. Gerçek bir hayranlık okunuyordu gözlerinde.

«Bu güzeli tek bir dans için bile senden çalma-
ma izin vereceğini sanmıyorum. Verir miydin
yoksa?»

Soru Reed'e yöneltilmişti ama genç adam gözlerini Ellen'den bir an bile ayırmamıştı. «Buradaki en güzel kadınla berabersin. Bala üşüşen sinekler gibi etrafında dönüyor kadınlar.» Reed'e takılıyordu.

Ellen belindeki elin kasıldığını hissetti. Reed'in parmakları etine gömülmüştü ama genç adam

bunun farkında bile değildi. «Ellen?» Seçimi kendisine bırakıyordu.

«Benim için sakıncası yok.» Başını kaldırıp Reed'in ifadesiz yüzüne baktı. Ama bu görünümüne karımayacak kadar iyi tanıyordu onu. Genç adamın çenesindeki kaslar gerilmişti. Ralph'ın kendilerini böyle rahatsız etmesine çok içerlediği beliydi. Ağır ağır kolunu çekerek kızı serbest bıraktı.

Ralph, Ellenin elini tutarak pistin ortasına doğru getirdi onu.

Dans etmeye başladılar. Ralph, Ellen'i kendine doğru çekmek isteyince genç kız buna karşı koydu. O zaman Ralph, «Reed'i uzun zamandır mı tanıyorsun?» diye sordu. Elini bir yandan da sırtında gezdirip duruyordu.

Ellen vücudunu iyice kasarak, «Birkaç ay oldu,» diye cevap verdi.

«Nasıl tanıştınız?»

«Kardeşi vasıtasıyla.» Aynı evde oturduklarını öğrense Ralph'ın neler diyebileceğini tahmin edebiliyordu. «Siz birlikte mi çalışıyorsunuz?»

«Altı yıldır.» Merakla Ellen'in yüzünü inceliyordu.

Dans ederlerken bir ara dönünce Ellen, Reed'in duvarın dibinde durmuş kendilerini seyrettiğini gördü. Avım öldürmek üzere saldırmaya hazırlanan bir şahine benziyordu.

Ralph da Reed'i görmüştü. «Reed'in, senin benimle dans etmenden pek hoşlandığını sanmıyorum,» dedi Ellen'e.

«Aldırmadığına eminim.»

Ralph kahkahasını bastırmaya çalışarak, «Bana bakışı da hiç aldırmadığım gösteriyor doğrusu,» dedi. «Bir türlü inanamıyorum. Reed Morgan kıskanıyor.» Ustaca bir manevrayla Ellen'i loş pistin ortasına doğru götürdü.

«Eminim yanıyorsun.»

«Yüzüne bir baksana.»

Ellen'in görebildiği tek şey, Reed'in, kalabalığın arasından şüpheyile kendilerine baktığıydı.

Ralph, Reed'in davranışından çok hoşlanmış gibiydi. «Bu gerçek olamayacak kadar iyi bir şey.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bizim bölümde onunla çıkmak için çok şey feda etmeyecek tek bir kadın bile yoktur.»

Ellen sarsılmıştı ama nedense pek şaşırmamıştı bu sözlere. «Ya?»

«Kadınların yarısı ona aşık ama o buna aldırıyor. Beni yanlış anlama, gayet dostça davranır onlara. Ama hepsi sadece iş ilişkisi içinde kalır. Ne zaman bizim bölüme bekâr bir kadın atansa, en çok bir iki hafta sonra Reed'e aşık oluverir. Biz erkeklerin geri kalan kısmı da bir kenara çekilip acı acı başımızı sallamakla yetiniriz. Ama Reed'in başka tür bir meşgalesi olursa belki bir şansımız olur.»

«Reed mükemmel biri.» Ellen yüzündeki nazik gülümsemeyi bozmamaya çalışıyordu. Ralph'in anlattıkları kendi duygularını öylesine yansıtmaktaydı ki, onun gerçeği söylediğinden zerre kadar şüphesi kalmamıştı.

Genç adam kaşlarını kaldırarak dikkatle kızın yüzüne baktı. «Sen de mi?»

«Korkarım evet.»

«Bu adamın nesi var?» Abartmalı bir tavırla içini çekerek başını salladı. «O nesneyi bizim de edinmemiz mümkün değil mi acaba?»

«Maalesef sanmıyorum.» Ellen neşeyle cevap vermişti. Giderek daha çok hoşlanıyordu Ralph'den. Başlangıçta biraz aşırı davranmıştı ama, dürüst ve açıksözlü bir erkekti. «Senin kadınlarla pek büyük bir sorunun olduğunu sanmıyorum.»

«Reed'in yanına yaklaştırmazsam, evet.» Gü-

lüksü. «Keşke Reed evli olsaydı. Aranızda böyle bir gelişme olduğunu umabilir miyim acaba?»

Öylesine neşeli bir ciddiyet içindeydi ki Ellen gülmekten kendini alamadı. «Üzgünüm.»

«Emin misin?»

Ralph, Danielle'le ilgili bir şeyler işitmiş olmaydı. Ellen sesinin sakın ve ilgisiz çıkmasına gayret ederek, «Görüştüğü başka bir kadın,» dedi. «Uzun zamandır birlikteler ve hayli ciddi oldukları belli oluyor.»

«Buna inanmam.» Ralph kaşlarını çatmıştı. «Başka bir kadın olsaydı Reed bakışlarıyla beni öldürmeye çalışmazdı şu anda. Bu adam konusunda emin olduğum tek bir şey var. Yalnız tek bir kadını sevebilecek türde biri o.»

Müzik sona erince Ralph nazik bir tavırla, «Seni Reed'e geri götürsem iyi olacak,» dedi. «Yoksa o kendisi almaya gelecek.»

Kızı pistin dışına doğru götürdü.

«Teşekkür ederim... her şey için.»

«Bir şey değil Ellen.»

Reed'den birkaç adım uzaktaydılar ki birden Danielle'i gördü Ellen. Durup dururken ortaya çıkıvermişti.

«Reed!» Danielle neşeye gülerek kendini genç adamın kollarına attı. Neredeyse ayıp kaçacak bir tutkuyla öptü onu. «Ah sevgilim çok haklısın. Birlikte olmamız kayak yapmaktan çok daha önemli. Öyle üzgünüm ki. Beni affedecek misin?»

Bölüm Sekiz

Ralph, «Ellen, iyi misin?» diye sordu.

«İyiyim.» Yalan söylüyordu.

Ralph kolunu beline dolayıp onu tekrar dans pistine doğru götürürken, «Tabii. İyisin,» diye dalga geçti. «Anladığım kadarıyla o sarışın Bir Numaralı Kadın. Öyle mi?»

«Bildin.» Ellen kızgınlığın giderek içinde kabarmaya başladığını hissediyordu. «Fark ettiğin gibi, güzel de.»

«Sen de ondan aşağı kalmazsın.»

Ellen neşeden uzak kuru bir kahkaha savurdu. «Çok nazıksın ama, onun yanında pek zavallı kalırım.»

«Bence hiç de öyle değil.»

«Öyleyse neden gözlerini Danielle'den ayıramıyorsun?»

«Danielle. Hımm.» Ralph bakışlarını sarışın kadından zorla uzaklaştırıp Ellen'in iri iri açılmış gözlerine boş bakışlarla baktı. «Özür dilerim.»

Ellen elinde olmadan arkasını Reed'e dönmüştü. Onun başka bir kadına sarıldığını, onu öptüğünü görmeye dayanamıyordu.

Reed'in kendisini bu partiye davet ederek herhangi bir şey anlatmaya çalıştığını sanmakla bu dalalık ettiğini düşündü. Sadece, partiye yalnız gelmek istememişti, o kadar. Bu iş için seçtiği ilk kadın gelemeyeceğini söyleyince Ellen'i davet etmişti. «Başkasının yerine konan biriyim, o kadar.» Öfkeden köpürüyordu.

«Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum. Bırak da biraz düşüneyim.»

«Reed için kavga edebilirsiniz.»

«Güçlü olan malı götürür, öyle mi? Yo, sağol. Çamur güreşinden hoşlanmam ben.» Elinde olmadan güldü. Danielle'le saç saça, baş başa kavga ederlerse çıkacak rezalet gözlerinin önüne gelmişti.

Ralph genç kızın omzunun üstünden öteki çifte baktı. «Reed onu gördüğüne pek memnun olmamış gibi.»

«Tahmin edebiliyorum .Bu durum onu ,zor durumda bıraktı.»

«Senin için hiç de hoş bir durum olmadığım biliyorum ama gene de müthiş eğleniyorum doğrusu.»

Kim eğlenmezdi ki? Tam bir komediydi doğrusu. «Reed'in sadece tek bir kadını sevebilecek biri olduğunu mu söylemiştin?» diye sordu.

«Hatamın düzeltilmesine dayanabilirim sanırım.»

Ellen de bir takım düzeltmeler yapıyordu o anda. Hayalinde yaşattığı Reed Morgan'la ilgili düşüncelerini yeniden gözden geçirmekteydi.

Ralph umut dolu bir sesle, «Gecenin geri kalan bölümünü benimle geçirmeyi düşünür müsün acaba?» diye sordu.

«Düşünmek mi? Haftalardır aldığım en güzel teklif bu.» Kendini tam bir budala gibi hissediyor olabilirdi, ama bu, bir budala gibi ortalıkta dolaşacağı anlamına gelmezdi.

Ralph başını iyice genç kızın yüzüne yaklaştı-
rıp, «Reed bize bakıyor,» diye fısıldadı. «Hiç de memnun bir hali yok.»

Ellen başını kaldırıp, öfke ve gururdan kaynaklanan bir kararlılıkla Ralph'e gülümsedi. Hayran bakışlarla süzdü genç adamı. Kirpiklerini baygın

baygın kırpıştırırken, «Nasıl, iyi miyim?» diye sordu.

«Harika. Çok başarılısın.» Müziğin ritmine uyarak hızla çevirdi genç kızı. «İşte, geliyor.»

Reed dans eden çiftlerin arasından geçerek yanlarına gelmişti. Ralph'in omzuna dokundu. «İzin verir misin?»

Ellen sıkıca tuttu Ralph'in elini. Gitmemesi için yalvaran gözlerle yüzüne bakıyordu.

«Özür dilerim dostum, ama hanım arkadaşın geldiğine göre Ellen benimle kalıyor.»

Reed gözlerini kısarak ısrarla genç kızın gözlerinin içine baktı. «Ellen?»

Ellen hayatında, o anda Reed'in görüldüğü kadar öfkeli birini görmemişti. Alçak, titrek bir sesle, «Gitsem iyi olacak herhalde,» dedi.

Ralph hemen kolunu beline dolayarak, «Seni ben bırakırım evine,» diye müdahale etti.

«Benimle geldin, benimle gideceksin.» Ellen'in elini yakalamış, kızı kendine doğru çekiyordu.

«Zayıf bir ihtimalle de olsa, Danielle belki gelir diye gerekli kişileri uyardığın belli oluyor,» diye meydan okurcasına konuştu Ellen. «Yoksa bura ya giremezdi.»

«Nasıl girdiğini ben nereden bileyim? Kapıdaki adama benimle olduğunu söylemiştir belki.»

Ellen dişlerinin arasından, «Aslında da öyle,» diye homurdandı.

Ralph kızın yüzüne bakıp komik bir tavırla sırıtarak. «Belki kimin kazanacağını görmek için Reed'le güreşmemiz gerekecek,» dedi.

«Belki.»

Reed'in bu durumu hiç de komik bulmadığı belliydi. Yakışıklı yüzü öfkeden kararmıştı. Sabrının sınırlarını zorladığı, kasılmış çenesinde seyip duran kaslardan belli oluyordu.

Ralph elini çekti. «Haydi, dans et onunla. Ko-

nuşacak bir sürü şeyiniz olduğu belli.»

Reed, Ellen'i kollarının arasına aldı. Canını yakacak kadar sıkı tutuyordu.

Genç kız, «Acıtıyorsun,» diye inledi.

Hemen elini gevşetti Reed. «Sanırım kızgınsın.»

«Kızmamı gerektiren bir şey mi oldu?» O ilk şok geçince, öfkesi de azalmaya başlamıştı. İçinde bulundukları durumun komik yanını görebiliyordu artık.

«Oldu tabii. Ama açıklamama izin vermeni istiyorum.»

«Dert etme. Anlıyorum.»

«Anlamadığına eminim.» Israrla, Ellen'in kendisine bakmasını istermiş gibi bakıyordu kıza.

Genç kız, direnemeyeceği kadar zorlayıcı bu bakışlara sonunda boyun eğdi ve gözlerini onun yüzüne doğru kaldırdı. «Önemi yok. Ralph beni eve götüreceğini söyledi ve...»

«Bu konuda ne düşündüğümü söyledim sana.»

«Harika doğrusu, Reed. Spor otomobilin iki kişilik. Danielle'i kucağıma mı oturtmayı düşünüyorsun yoksa?»

«Davet edilmeden geldi. Evine de kendi başına dönebilir.»

«Ciddi olamazsın.»

«Öyle bir olurum ki.»

«Danielle'e bunu yapamazsın. Müthiş utandırıcı, küçük düşürücü bir şey bu.» Kendisini ne hale soktuğundan söz etmek zahmetine katlanmamıştı.

«Hak ediyor.»

«Reed, hayır.» Genç adamın omzundaki elini sıktı. «Zaten hepimiz için nahoş bir durum bu. Daha da berbat bir hale getirme.»

Müzik susunca Reed, Ellen'i dirseğinden sıkıca tutarak, şampanyalarını yudumlamakta olan Danielle'le Ralph'in yanına götürdü onu.

Dostça bir tavırla, «Merhaba,» dedi Ellen. İçinde bulundukları garip durumu biraz olsun çekilir bir hale sokmaya çalışıyordu.

«Merhaba.» Danielle merakla baktı ona. Tanımadığı belli oluyordu.

Reed kuru, neredeyse sert bir sesle, «Ellen Cunningham'ı hatırladın mı?» diye sordu.

«Hani şu seninle...» Danielle birden sustu. Şaşkınlık yüzünün güzel hatlarını germiştii. «Sen Ellen Cunningham mısın?»

«Kesinlikle.» Hâlâ gergin havayı yumuşatmaya çabalayan Ellen şakacı bir tavırla başım Ralph'e doğru eğdi ve ağzının bir kenarından konuşarak, «İlk karşılaşmamızda gerçek kılığında değildim,» diye yüksek sesle fısıldadı.

«O elektrik priziyle oynadığın için Reed'in ödünü koparmıştın.» Danielle'in sesinde neşeden eser yoktu. Ölçüp biçen bakışlarla, gözlerini kısarak süzdü genç kızı. «Kıza bile benzemiyordun.»

«Şimdi benziyor.» Ralph ışıll ışıll bir tebessüm yolladı genç kıza.

«Evet.» Danielle yutkundu. Yüzü endişeyle kırmıştı. «Çok... hoş görünüyor.»

«Teşekkür ederim.» Ellen başını eğerek selamladı onu.

Danielle yarısı dolu kadehini yanlarından geçen garsona uzatırken, «İşleri çok kötü karıştırdım,» diye pek üstünde durmuyormuş gibi açıkladı. «Reed haftalar önce bu partiden söz etmişti. Annemle ben, kayak yapmak için dağa gitmeyi planlamıştık halbuki. Gelemeyeceğimi söyledim Reed'e, ama sonra, onun hayır derneklerinin balolarında bana kaval-yelik ettiğini düşününce kendimi müthiş suçlu hissettim.»

Ellen, Reed'in partiye önce Danielle'i davet ettiği gerçeğinin dışında hiçbir şeyi duymamıştı —sanki. İlk şüpheleri doğrulanmıştı işte. Reed

kendisini, Danielle gelmek istemediği için çağır-
mıştı. Öylesine kırılmıştı ki, binlerce iğne kal-
bine saplanıyormuş gibi bir acı duyuyordu.

«Önemli değil,» dedi renksiz bir sesle. «Önce
seni davet ettiğine göre ben giderim.»

«Buna izin veremem.»

Reed'in bakışları da aynı şeyi söylüyordu, ama
Ellen ona da, Danielle'e de aldırmıyordu artık.
Ralph'in koluna girerek genç adama gülümsedi.
Dostluk gösterdiği için sessizce teşekkür ediyor-
du ona. «Gerçekten dert değil. Ralph harika biri.»

Ellen dönüp Reed'e baktı. Genç adamın yüzün-
de durgun, neredeyse soğuk bir ifade belirmişti.
«Ralph'in beni eve götürmesinin eminim sence
bir sakıncası yoktur.»

Danielle, Reed'in koluna girerken, «Ne kadar
anlayışlısın,» dedi.

«Bunu çamur güreşine tercih ederim.»

«Çamur güreşi mi?» Danielle ellerini neşeyle
çırttı. «Ne harika bir fikir.»

Ralph şampanya kadehinin içine doğru, boğu-
lurcasına öksürmeye başladı. Gülmesini sakla-
mak için gösterdiği çabadan ötürü yüzü kıpkır-
mızı kesilmişti. Hiç mizah anlayışı yokmuş gibi
duran tek kişi Reed'di. Yüzü giderek daha da
asılmaya başlamıştı.

Orkestra canlı bir parçaya başlayınca Danielle
genç adamı elinden tutarak piste sürükledi. «Hay-
di dans edelim Reed. Hareketli dansları ne kadar
severim, bilirsin.»

Ralph şefkatle Ellen'in omzunu tuttu. «Seni
bilmem ama, ben gitmeye hazırım.»

Reed'in Danielle'i kollarının arasında tuttuğu-
nu görmek, Ellen için dayanılmaz bir şeydi. Ağla-
mamak için gösterdiği çabadan ötürü boğazı ağ-
rımaya başlamıştı. Başını 'gidelim' der gibi sal-
lamakla yetindi.

«Akşam yemeği yemiş miydin? Ben açlıktan ölüyorum.»

Ellen gözlerini kırptırdı. Öğleden beri ağzına tek bir lokma atmadığını hatırladı birden. «Hayır.»

«Öyleyse açsın demektir. Eve gitmeden iyi bir lokantada karnımızı iyice doyururuz. Reed'in evini bildiğime göre, senin oturduğun yeri de biliyorum demektir. Öyle şok geçiriyormuş gibi bakma bana. Senin ve Danielle'in söylediklerinizden anladım bunu. Ama üzülme, anlıyorum. Parası yetmeyen birkaç öğrenci bir evi paylaşıyorlar, hepsi bu. E, ne dersin? Karnımızı doyurup eve Reed'den iki saat sonra gidelim. Biraz düşünmesini sağlar bu.»

Ellen, Reed'e oyun oynayacak halde hissetmiyordu kendini. «İyi bir fikir değil.»

Ralph'in yüzündeki çocuksu neşe kayboluverdi. Birden ciddileşmişti. «Kötü etkilenmişsin.»

«Bir şeyim kalmaz.»

Ralph sevgiyle sıktı genç kızın omzunu. «Biliyorum. Haydi, gidelim buradan.»

Ellen yol boyunca ağzını açmadı. Ne vaatlerle dolu olarak başlayan gece yerini güvensizliğe ve şüphelere bırakarak parmaklarının arasından kayıp gitmişti sanki.

Araba evin önünde durduğunda ikisi de bir süre seslerini çıkartmadan oturdular. Sonra Ellen, «Bir fincan kahve içmek ister misin?» diye sordu. Partide yaratmayı başardığı o mizah dolu hâzırcevap havasını yitirmişti artık. İncinmiş ve kırılmıştı; ne zaman kirpiklerini kırpsa, gözlerinin önüne Reed'le dans eden Danielle'in görüntüsü geliveriyordu. Aldığı her solukla, çektiği işkence biraz daha artıyor gibiydi.

«Hayır, teşekkür ederim. Bu gece erkenden yatmayı düşünüyorum.»

Ellen şefkatle, «Yalancı,» dedi. Sonra, «Teşekkür ederim,» diye ekledi. «Sen olmasaydın ne yapardım?»

Ralph de aynı şefkat dolu sesle, «Yaslanıp ağlayacak bir omuza ihtiyacın varsa, ben emrine amadeyim,» diye cevap verdi. Otomobilden inip Ellen'in kapısını açtı.

Verendaya çıktıklarında Ellen yumuşacık bir öpücük kondurdu Ralph'in yanağına. «Tekrar teşekkür ederim.»

«İyi geceler Ellen.»

İçeri girdiğinde ev genç kıza tuhaf bir biçimde karanlık ve terk edilmiş gibi göründü. Çocukların bu saatte yattıkları pek görülmemiş bir şeydi.

Mantosunu çıkarıp merdivenlere doğru yürürken, karanlık oturma odasında kıpırdayan gölgelerin farkına vardı. İçeri girip etrafına bakınırken, son derece alçak, yumuşak ve romantik bir müziğin çaldığını duydu. Yemek odasının açık kapısından, içeride yanmakta olan mumun titrek parlaltısı görünüyordu.

Ellen hayretle, karşısındaki romantik tabloya baktı. Ortadaki sehpanın üstünde bir şişe şarap ve iki kadeh duruyordu. Tuğla şöminede, etrafa tatlı bir sıcaklık yayan bir ateş yanmaktaydı. Yumuşacık keman sesi, sanki odanın dört bir yanından birden geliyordu.

«Derek,» diye bağırdı. Hiç ses çıkmayınca, «Pekâlâ, Pat, Monte, bir yere saklandığınızı biliyorum,» diye seslendi. «Reed dönmeden bu... şeyleri ortadan kaldırmanızı tavsiye ederim. Danielle'le beraber ve oyun oynayacak hali hiç yok.»

Dönüp, çocukların duyup duymadıklarına aldırmadan merdivenlere doğru yürüdü.

Arkasından bir erkek sesinin, «Danielle'le mi beraber?» diye bağırdığını duydu. «Neler oldu?» Ellen duymazlığa gelip yukarı çıktı.

Ertesi sabah gözleri tavana dikili yataken, odasında ne kadar uzun süre oyalanırsa, Reed'le karşılaşma olasılığının o kadar az olacağını düşünüyordu. Onun da kendisini görmeye pek hevesli olmayabileceğini geçirdi aklından. Oturup cebir çalışarak vakit öldürebilirdi. Ama hemen vazgeçti bu düşünceden. Reed'le karşılaşmaktan bile berbat bir şeydi cebir çalışmak.

Birisi kapıya vurdu. Ellen yatağın içinde doğrulup çarşafı göğsünün üstüne çekerek, «Kim o?» diye sordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu.

Reed kapıyı açıp içeri girdi. Odanın ortasında durup elleri belinde, «Hayatının sonuna kadar burada kalmayı mı tasarlıyorsun?» diye bağırdı.

«Fena fikir değil.» Genç kızın gözleri öfke ve aksilikle parlıyordu. «Farkına vardıysan, kapıyı vurduğunda 'kim o?' diye sordum. Girmeni söylemedim.» Sesi iyice yükselmişti. «İçeri girdiğinde giyniyor olabilirdim.»

Reed'in dudakları çocukça bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Bu bir davet mi?»

Ellen dizlerinin üstünde doğruldu yatağın içinde. Çarşafı hâlâ sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu. Parmağını kapıya doğru uzatarak, «Lütfen çıkar mısın?» dedi. «Kalkıp giyinmek istiyorum.»

«Sana engel olan mı var?»

Ellen iyice sinirlenmişti. «Reed, lütfen. Seninle hazırcevaplık yarışına girecek halde değilim.»

«Seninle konuşmadan bir yere gitmem.»

«Daha dişimi bile fırçalamadım. Bir bardak çay içmeden kendime gelemem. Haksızlık bu.»

Reed istemeye istemeye, «Pekâlâ,» dedi. «On dakika veriyorum sana.»

«Ne kadar cömertsin.»

«Dün gece beni bırakıp gittikten sonraki ruh halimi düşünürsen, çok cömert davrandığımı anlarsın.»

«Seni bırakıp gitmek ha!» Ellen yataktan fırladı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. «Harika doğrusu.»

«On dakika.» Reed'in sesinde uyarıcı bir tonlama belirmişti.

Genç kız giyinirken bir yandan da öfkeden köpürüp duruyordu. Reed onu, kendisini bırakıp gitmekle suçluyordu demek! Yalnız kendisini düşünen, Ellen'in duygularına zerre kadar önem vermeyen bir bencildi bu adam. Herkesi o fazlasıyla utanç verici durumdan kurtarabilmek için kendi gururunu çiğnediğinin bile farkında değildi demek.

Mutfağa girdiğinde dört çift erkek gözü Ellen'den yana döndü. Genç kız yapmacık bir neşeyle, «Günaydın,» dedi ve doğru ocağa giderek kendine bir fincan çay doldurdu.

«Ellen'le biraz yalnız kalmak istiyoruz.» Reed kaşlarını çatarak bakıyordu oğlanlara.

Derek, Pat ve Monte hemen ayağa kalktılar. Onun da gitmelerini istediğinden emin olmak istiyorlarmış gibi Ellen'e bakıyorlardı.

Reed, «Ellen'le konuşmamız gerek, görmüyor musunuz?» dedi.

«Çocukların önünde konuşamayacağımız bir şey olduğunu sanmıyorum.»

Delikanlılar tekrar yerlerine oturdular. Heyecanla bir Ellen'e, bir Reed'e bakıyorlardı.

Genç adam öfkeyle, «Dışarı!» diye homurdandı. «Ya şimdi çıkıp gidersiniz, ya da haftaya kendinize kalacak başka bir yer bulursunuz.» Derek'in yüzüne baktı sonra. «Bu sözüm seni de içeriyor küçük kardeşim.»

Üç delikanlı biraz da şaşkınlıkla bakışarak hemen mutfağı terk ettiler.

Mutfak kapısı en son çıkan Monte'nin arkasından kapandıktan sonra Ellen sakinleşmek için derin bir soluk alarak Reed'e döndü. Genç adam, onunla yalnız kalmaktan pek memnun görünmüyordu o anda. Bütün geceyi uykusuz geçirmiş gibi çökmüştü yüzü.

«Emrettiğin gibi on dakika içinde geldim buraya. Ne söyleyeceksen söyle.»

«İşimi hiç de kolaylaştırmıyorsun.» Parmaklarım saçlarının arasından geçirdi. Bu beceriksizce hali, her zamanki denetimli ve kendinden emin Reed'e hiç de yakışmıyordu.

Ellen bakışlarını ondan kaçırarak, «Dinle,» diye derin bir soluk koyverdi. «Herhangi bir şey açıklamak zorunda değilsin. Neler olduğunu oldukça iyi anlıyorum.»

«Bundan şüphem var.»

«Neden Danielle'in arkadaşlığım tercih ettiğini anlıyorum.»

«Böyle bir şey yapmadım. Hayatımın en münasebetsiz, en zor anlarından biriydi. Seni istedim ben, Danielle'i değil.»

Ellen acı bir alaycılıkla, 'Tabii,' diye düşündü. Kendisini o kadar az insana tanıştırtmasının nedeni de buydu. Şu son on iki saat içinde düşünecek bol zamanı olmuştu. Reed gözlerini öylesine kamaştırmamış olsaydı, bunu daha önce anlardı. Kendisini şirketinin verdiği partiye götürmüş ve öteki konuklardan mümkün olduğu kadar uzak tutmuştu. O sırada Ellen, onun kendisini tümüyle kendine saklamak için böyle davrandığını sanarak çok gurur duymuştu bundan. Ama artık Reed'in bu davranışının nedenini biliyordu. Arkadaşları onun Danielle'i davet ettiğini, toplum hayatında hep onunla birlikte olduğunu biliyor ol-

malıydılar. Danielle'in, Reed'in hayatında neredeyse resmi bir yeri vardı.

«Senin suçun değildi,» dedi. «Olanları anlıyorum. Ne yazık ki kaçınılmaz bir şeydi.»

«Senin yerine Danielle'in çekip gitmesini tercih ederdim.» Genç kızın yanına gelerek çay fincanını elinden alıp tezgâhın üstüne bıraktı. Kolları ağır ağır Ellen'e sarıldı.

Ellen'in direnmek için yeterince irade gücü yoktu, böyle bir şeyi istemiyordu da zaten. Kendisi de Reed'e sarılırken gözlerini kapadı. Genç adam öylesine sıcak ve hayat dolu görünüyordu ki.

«Bugünü benimle geçirmeni istiyorum.»

Bütün tereddütlerine, bütün şüphelerine ve korkularına rağmen onunla birlikte olma şansını geri çeviremedi Ellen. Yumuşak bir sesle, «Pe-kâlâ,» dedi.

«Ellen.» Reed'in soluğu kızın saçlarını okşuyordu. «Bilmen gereken bir şey var.»

«Hımmm.»

«Yarın sabah iki günlüğüne gidiyorum.»

Ellen'in gözleri açılıverdi. «Kaç gün dedin?»

«İki. Ama ondan sonra Noel tatili bitene kadar buradayım.»

Genç kız başını salladı. «Anlıyorum,» diye fısıldadı. Yolculuk Reed'in işinin bir parçasıydı.

Hafta sonunda hep birarada oldular. Cumartesi günü öğleden sonra Reed onu Noel hediyelerini alması için Tacoma Alışveriş Merkezi'ne götürdü. Yakında istediklerini alabilecekleri bir sürü yer olmasına rağmen Reed'in kırk beş dakikalık otomobil yolculuğunu göze alarak kendisini buraya getirmesi genç kızı şaşırtmıştı. Ama dükkân dükkân dolaşırken çok iyi vakit geçirdiler. Reed'in yardımıyla Ellen çocukların armağanlarını seçti.

Birkaç dakika dinlenmek için bir yere oturduk-

larında Ellen elindeki dondurmayı yalarken, «Bud'dan hoşlanacaksın,» dedi genç adama.

«Öyle olacağını sanırım.» Gözlerindeki kahkahayı saklamak istermiş gibi bakışlarını kaçırdı Ellen'den.

Genç kız dondurma külahını ağzından çekerek, «Bu kadar komik olan ne?» diye sordu. «Burnuma dondurma mı bulaşmış yoksa?»

«Partide olanlar için beni bağışlamış olmalısın.»

Ellen gözlerini kısarak baktı ona. «Böyle düşünmenin sebebi ne?»

«Geleceğe bakışın ve erkek kardeşinden hoşlanacağımı söylemen. Uzun, anlamlı bir ilişkimiz varmış gibi davranışın.»

Elindeki dondurmayı yemek birden dünyanın en önemli şeyi olmuş gibi Ellen bütün dikkatini bu işe yöneltti. «Bizim ilişkimizde olayları günü gününe yaşamamızın daha doğru olacağını daha önce de söyledim sana. O kadar çok... değişken var ki.» Elindeki külahı Reed'e doğru salladı. «Ve bu 'ilişki' sözcüğünü de laf olsun diye kullanıyorum.»

«İkimiz için bir gelecek var ama.»

«Kendinden çok emin görünüyorsun.»

«Daha çok senden eminim.» Bunu öylesine rahat söylemişti ki, Ellen bir an onu doğru işitip işitmediğinden emin olamadı. Tam küstahça bir tahminde bulunduğunu söyleyerek Reed'i tersleyeceği sırada genç adam saatine bakarak gitme vaktinin geldiğini bildirdi.

Eve döndüklerinde saat gece yarısına yaklaşmıştı. Reed genç kıızı, ona bir ilkbahar şafağını hatırlatan bir tatlılıkla, büyük bir yumuşaklıkla öptü. Ama dokunuşları, yakıcı bir ağustos öğlesi kadar güçlü ve etkiliydi.

Neden sonra Reed yüzünü kızın saçlarına gömerek, «Ellen,» diye mırıldandı.

«Hımmmm?»

«Yukarı çıksan iyi olacak.»

Erkeğin dokunuşundaki sıcaklık, Ellen'in duyarlı kalbindeki son soğukluk kırıntılarını da eritip götürmüştü. Ondan ayrılmak istemiyordu genç kız. «Neden?»

Reed omuzlarından tutarak zorla kendinden uzaklaştırdı onu; aralarına bir mesafe koymak zorundaymış gibiydi. «Çünkü, eğer hemen şimdi gitmezsen, o merdivenleri seninle birlikte tırmanıp odana kadar gelebilirim.»

Bu açık, dürüst tavır karşısında Ellen yutkunarak gözlerini kırıştırdı. «Bugün çok eğlendim. Teşekkür ederim Reed.» Titreyen elini merdivenin tırabzanına koyup tekrar genç adama döndü. «İyi yolculuklar.»

«Sağol.» Reed iki adımda Ellen'in yanına geldi. Çenesinden tutup yüzünü kendine doğru kaldırdı ve kızı benliğinin en derin noktasına kadar sarsan bir açlıkla öpmeye başladı.

Kendini onun kollarına atıp her istediğine evet dememek için Ellen'in bütün gücünü, bütün iradesini kullanması gerekmişti.

Pazartesi günü öğleden sonra okuldan dönünce çocukları evde kendisini bekler buldu. Garip bir halleri vardı.

«Pekâlâ,» dedi. «Ne olduğunu anlatın bakalım. Reed gelmeden ben çaresine bakarım.»

«İyi, bak bakalım.» Monte'nin eli mutfak kapısının tokmağının üstündeydi. Böyle diyerek birden kapıyı ardına kadar açtı. Masanın ortasında, Ellen'in hayatında gördüğü en büyük gül buketi duruyordu.

Genç kız soluğunun kesildiğini hissetti. Güçlkle konuşarak, «Kim... kim gönderdi bunu?» diye sordu.

«Soracağını tahmin edip üstündeki kartı okuduk.»

Çocukların bu hoş görülemeyecek davranışlarına aldırmadan rüyadaymış gibi mutfağa girip parlak kırmızı kurdeleye iğnelenmiş küçük zarfı aldı.

Pat, «Reed yollamış,» diye cevap verdi.

«Reed mi?»

«Biz de senin kadar şaşırdık.»

Ellen zarfı açıp karttaki yazanları okurken kalbinin deli gibi çarpmasını önlemek istermiş gibi dudaklarını ısıırıyordu. 'Seni özledim. Reed.'

Derek, «Seni özlediğini yazmış,» diye söylendi. «Yarın dönecek. Bu kadar kısa bir süre içinde nasıl özler insan bir başkasını?»

«Bilmiyorum.» Ellen gül goncalarından birinin ipeksi yaprağını sevgiyle okşadı. Çiçekler çok güzeldi ama onlarla birlikte gelen mesaj güzelden de öte bir şeydi.

Derek dalgın bir tavırla, «O parti gecesi olanlara çok pişman olduğumu sana anlatmaya çalıştığına iddiaya girerim,» diye mırıldandı. «Kendini suçlu hissediyor. Ama seni düşündüğü muhakkak. Yoksa bu kadar zahmete girmezdi.»

Monte biraz düşündükten sonra, «Belki de evdeki barışın sürmesini istiyor,» dedi. «Babam da bir seferinde görünürde hiçbir neden yokken aneme çiçek getirmişti.»

«Hepimiz birarada yaşıyoruz. Reed ilişkilerin olduğu gibi sürmesini istiyorsa bir şeyler yapması gerektiğini düşünmüş olmalı.»

Ellen, çiçekleri kucaklarken, ekşi bir sesle, «Evet,» diye homurdandı ve doğruca odasına çıktı.

Ertesi sabah Ellen öğleden önceki son derse girmeyerek eve dönmeye karar verdi. Reed'in öğleye doğru geleceğini biliyordu.

Bir an için cebir dersini asmakla kendi kendine kötülük ettiğini düşünerek vicdanıyla mücadele etmiş, ama sonunda, akli sürekli Reed'deyken zaten ders dinleyemeyeceğine karar vermişti.

Evden bir blok ilerdeki durakta otobüsten indi. Ta oradan, Reed'in kamyonetinin araba yolunda durduğunu görebiliyordu. Fark ettiği ilk ve tek şey bu olmuştu. Bütün hızıyla koşarak eve geldi ve ön taraftaki basamakları ikişer ikişer çıkarak kapıyı açtı.

Soluk soluğa, «Evde kimse yok mu?» diye seslendi.

Reed ve Derek aynı anda mutfaktan çıktılar.

Ellen genç adamla göz göze geldi. Alçak, boğuk bir sesle, «Evine hoşgeldin,» diye fısıldadı.

Reed kıza doğru bir adım attı. Bakışlarında sıcacık bir ifade vardı.

Ellen elindeki kitapları bir yana fırlatıp ona doğru yürürken ikisi de tek kelime bile etmemişlerdi.

Reed, sanki iki gündür değil de aylardır ondan uzaktaymış gibi genç kızın beline sarıldı ve şiddetle, kemiklerini kıracakmışçasına kucakladı onu.

Ellen, bu kucaklamanın tadım çıkarırken birden hissettiği duyguların yoğunluğu karşısında gözlerini kapattı. Reed hayatında çok önemli bir yer tutmaya başlıyordu. Ama artık ona karşı direnecek gücü kalmamıştı. Daha önce olduğunu da sanmıyordu ya.

Derek, «Uçağı tam zamanında geldi. Havaalanı da pek kalabalık değildi,» diye bir şeyler anlatıyordu.

Reed omzunun üstünden kızgın bir bakış fırlattı ona. «Yok ol, ufaklık.»

Bölüm Dokuz

Pat tabağındaki tatlıyı yerken, «Bugün antrenman maçım var. Gelebilir misin?» diye sordu.

Ellen sessizce Reed'e baktı. Artık birbirlerine karşı duydukları yakınlığı çocuklardan gizlemeye çalışmıyorlardı. İsteseler de yapamazlardı bunu. «Ne zaman?» diye sordu.

«Akşamüstü.»

«Gelirim.»

«Ya sen Reed?»

«Bir toplantım var. Ama zaferini kutlamak için zamanında evde olurum sanırım.»

Ellen, çocukların ikisini sürekli bir arada düşünmeye başlamış olmaları karşısında garip bir heyecan duyuyordu. Reed kısa yolculuğundan döndüğünden beri onların böyle düşünmeleri için bir sürü neden yaratmışlardı zaten. Boş olan her dakikalarını birlikte geçiriyorlardı.

Ellen, Reed'i, onunla beraber olmayı, onunla ilgili her şeyi sevdiğini düşündü. 'Daha doğrusu, tek bir şey dışında her şeyi,' diye geçirdi aklından. Reed'in Danielle konusundaki suskunluğu biraz endişelendiriyordu genç kızı. Bu konuda soru sormaya cesaret edemediği için, Reed'in onunla olan ilişkisini sona erdirdiğini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Zaten bildiği kadarıyla Reed, o Noel partisinden beri Danielle'le hiç konuşmamıştı. Bunun en güçlü kanıtı da her gün kamyonetini kullanmasıydı. Porsche garajda tozlanmaya terk edilmişti.

Reed masadan kalkarken, «Ellen, beni kapıya

kadar geçirir misin?» diye sordu.

«Tanrı aşkına, sokak kapısı iki adım ötede.» Derek'in bütün cesareti üstündeymiş gibiydi. «Tek başına bütün dünyayı dolaştın ama birden, durup dururken, seni arka kapıya kadar götürecek birine ihtiyaç duymaya başlayıverdin.»

Ellen iki kardeş arasındaki bakışmayı göremedi ama Derek'in, «Ha, anladım,» dediğini duydu. «Çocuklar, bizimkiler biraz yalnız kalmak istiyorlar.»

Delikanlılar mutfaktan çıkarlarken Ellen şaşkınlıkla, Reed'in, kardeşinin iğneli konuşmalarına cevap vermediğini fark etti.

Son olarak Monte de mutfağı terk edince Reed, Ellen'e sarıldı.

Genç kız, onun ısrarlı yeşil gözlerinin içine bakarak gülümsedi. «Bayağı cesur olmaya başladın.»

«Aklımdan geçenleri bilseydin, sen de onlarla giderdin.» Bir elini sırtından yukarı kaydırarak parmaklarını genç kızın ensesindeki saçların arasına sokmuştu.

«Oh?» Kızarmamaya çalışmasına rağmen, Ellen yanaklarının alev alev yanmaya başladığını hissediyordu.

Reed yüzünü onunkine yaklaştırırken, «Her gün yanımda olmana rağmen sana dokunamamak büyük bir işkence,» diye mırıldandı. «Ama çok tatlı bir işkence.» Dudakları dudaklarını esir alıvermişti. Ellen'i zevkten çıldırtan bir yavaşlıkla öpüyordu.

Genç kız olağanüstü bir gayretle kendini toparlamaya çalıştı. «Reed, işine gitmen gerekiyor.»

«Doğru.» Dudaklarını dudaklarından çekmeden söylemişti bunu. Kollarını biraz daha sıkarak kızın vücudunu iyice vücuduna bastırdı.

«Benim de dersim var.» Eğer hemen şimdi dur-

mazlarsa, çok kısa bir süre sonra o dönüşü olmayan noktaya geleceklerinin farkındaydı. Reed ne zaman kendisine sarılıp öpse, karşı koymak her seferinde biraz daha güçleşiyordu.

Genç adamın eli kızın göğsünün üstüne kapandı. Ellen, sürekli okşayan o parmakların altında göğüs ucunun taş gibi sertleştiğini hissediyordu. «Reed...»

«Biliyorum... biliyorum...» Genizden gelen boğuk sesi Reed'in de en az Ellen kadar uyarılmış olduğunu belli ediyordu. «Ne zamanı, ne de yeri.»

Ondan bir türlü kopamayan Ellen yüzünü göğsüne yasladı.

Reed yüzünü kızın saçlarına gömerek, «Bu gece geç geleceğim,» diye mırıldandı. «Yemeği dışarda yiyelim. Seninle baş başa olmayı çok seviyorum.»

Ellen üzüntüsünden ağlamak üzereydi. «Gelemem. Sömestr sınavları gelecek hafta başlıyor. Çalışmak zorundayım.»

Reed, dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra istemeye istemeye bıraktı onu. «Başarılar.»

«Sana da.» Ellen onun kamyonete binmesini seyretti. Son kez el salladıktan sonra geri, mutfağa döndü.

Çocuklardan biri mutfağın kapısına hafifçe vurup, «İçeri girebilir miyiz?» diye seslendi.

«Tabii, gelin.»

Üçü de, yüzlerinde alabildiğine masum bir ifadeyle içeri girdiler.

«Reed'le sen biraz fazla samimi oldunuz, değil mi?»

Musluğu açan Ellen, «Sanırım,» diye cevap verdi.

«Biliyor musun ne düşünüyorum?» Derek musluğun yanındaki tezgâhın üstüne oturarak Ellen'i kendisine bakmaya zorladı. «Bence Reed senin-

le ilişkisine giderek daha ciddi bir gözle bakmaya başladı.»

«Güzel.»

«Güzel, ha? Bütün söyleyeceğin bu mu? Benim ağabeyimden söz ediyoruz biz. Dilediği her kadını elde edebilir o.»

Ellen neşeyle, «Biliyorum,» dedi. Musluğu kapatıp ellerini kuruladı. «Derse gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz.»

Monte'nin, «Ellen fena tutulmuş,» dediğini duydu.

Pat, «Aşkın bir insanı bu hale getireceğini bilmiyordum,» diye homurdandı. «Umarım bu işten incinerek çıkmaz.»

Bütün gün çocukların sözleri genç kızın kafasında uğuldayıp durdu. Duyduğu şüpheler kendisine yetiyordu zaten. Bir de onlarınkinin eklenmesi Ellen'i iyice rahatsız etmeye başlamıştı.

Ama o akşam Reed'i gördüğünde bütün endişeleri bir anda kaybolup gitti.

Ellen oturma odasına girerken genç adam, «Maç nasıldı?» diye sordu.

«Pat on yedi sayı yaptı. Oyunun kahramanıydı. Ama maalesef yenildiler.» Tıpkı hayatın kendisi gibiydi. Küçük zaferler kazanıp savaşı kaybetmek...

Genç kız yemekten sonra mutfak masasını temizleyip orada çalışmaya başladı. Reed iki kez yanına gelip çay yaptı ona. Son gelişinde arkasında durup omzunun üstünden, okuduğu psikoloji kitabına baktı.

«Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?» diye sordu Ellen.

«Hiçbir şey istemem.» Genç adam eğilip saçlarını öptü onun. «İstersem kendim alırım. Sen çalışmana bak.»

Ellen gözlerini önündeki kitaptan ayırmadan,

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandı.

Reed güldü. «Tamam, anladım. Seni rahatsız etmeyeceğim artık.»

«Etmiyorsun ki.»

«Doğru.» Eğilip dudaklarını kızın boynuna yapıştırdı. Bir yandan da tutkuyla okşuyordu onu.

Ellen, belkemiğinden aşağı bir ürpertinin yayıldığını hissederek gözlerini kapadı. Arzuyla hafifçe inleyerek, bilinçsizce Reed'e yaslanıyordu. «Şimdi... şimdi rahatsız ediyorsun işte,» diye kekeledi.

Genç adam usulca gülerek mutfaktan çıktı. Ellen kendini yeniden dersine vermeye çalışırken, duyduğu özlemle bütün vücudu alev alev yanıyordu.

Ertesi sabah Ellen kapıda durmuş Reed'in gidişini seyrederken Pat, «Neden yapıyorsun bunu?» diye sordu. Ellen'in çok aptalca bir şey yaptığını anlatan bir ifade vardı yüzünde. «Araba yolundan caddeye çıkarken kaza yapacağını falan mı sanıyorsun?»

Ellen'in bunu, Reed'in hangi arabayı aldığını görmek için yaptığını itiraf edecek cesareti yoktu. İlişkilerini, o gün kamyoneti mi, Porsche'yi mi kullandığına bakarak değerlendirdiğini itiraf etmek tam bir aptallık olurdu.

Derek, «Arkasından bakıyor, çünkü gittiğini görmeye dayanamıyor,» diye Ellen'in yerine cevap verdi. «Michelle de benim için aynı şeyi yapıyor.»

Ellen, sandıkları kadar çok etkilenmemiş olduğunu çocuklara ispat etmek için ondan sonraki iki gün Reed giderken arkasından bakmadı. Zaten saçma bir şeydi yaptığı. Reed, Porsche'yi kullansa ne olurdu sanki? Bir şey olmazdı tabii, ama Ellen'in duyduğu güvensizlik hissi ve endişeleri

kendisini bir türlü rahat bırakmıyordu. Derek'in de dediği gibi, Reed dilediği kadını elde edebilirdi. Neden kendisini seçtiğini de hâlâ anlamış değildi genç kız.

O gün öğleden sonra eve döndüğünde henüz kimsenin gelmemiş olduğunu gördü Ellen. Yeni öğrendiği özel bir spagetti sosu için gerekli malzemeleri dolaptan çıkarırken telefon çaldı. Temizleyiciden arıyorlardı.

«Mr. Morgan'ın smokininin hazır olduğunu bildirmek için aradım,» dedi karşıdaki ses.

Reed'in eşyalarını temizleyiciden genellikle kendisi aldığı için şaşırmıştı Ellen. Smokinin temizleyiciye verildiğinden haberi bile yoktu. «Hangi Mr. Morgan?» diye sordu.

«Fişte Reed Morgan yazıyor. Dün getirmişti. Bu akşam mutlaka alması gerektiğini söylediği için haber verelim dedik.»

'Bu gece mi?' Reed o gece dışarı mı çıkıyordu?

Telefondaki ses, «Özel bir gece için istiyordu smokinini herhalde,» diye devam etti.

«Ona haber veririm.»

«Ha, saat altıda kapatıyoruz. Bunu da bildirin lütfen.»

Almacı yerine koyarken Ellen'in kafasını garip bir uyuşukluk sarmaya başlamıştı. Kötü giden bir şey vardı. Çok, çok kötü... Ne yaptığını düşünmeden mutfaktan çıkıp garaja doğru yürüdü.

Birden bir takım sonuçlara varmaması gerektiğini düşünüyordu bir yandan da. Sonra, Reed, Danielle'den her söz etmek isteyişinde onu susturduğu için kendi kendine öfkelenmişti.

Garaja vardığında tir tir titriyordu, ama bunun nedeni buz gibi soğuk aralık havası değildi. Oa ha bakmadan Porsche'nin yerinde olmadığını biliyordu çünkü.

«Spor arabasını almışsa ne olmuş?» diye yüksek

sesle söylendi. «Bu, Danielle'i görmeye gittiği anlamına gelmez ki.» Üstelik görmeye hakkı vardı. Reed'le Ellen birbirlerine bağlılık sözü vermiş değillerdi ki.

Eve girdiğinde kafasındaki uyuşukluk iyice artmıştı. Mutfağın sıcağına rağmen titreyerek Reed'in telefonunu çevirdi.

Enerjik bir kadın sesi, «Mr. Morgan'ın bürosu,» dedi.

«Ben Ellen Cunningham. Mr. Morgan'ın bir arkadaşımı.»

Ses derhal dostça bir havaya bürünerek, «Sizi Noel partisinden hatırlıyorum,» dedi. «Tanışma fırsatı bulamadık. Mr. Morgan'a bağlamamı ister misiniz?»

Ellen telaşla, «Hayır,» diye cevap verdi. «Ona bir mesaj iletebilir misiniz acaba? Temizleyiciye bıraktığı smokinin... bu geceki parti için hazır olduğunu söyleyin lütfen.»

«Güzel. Ben de orayı arayacaktım. Başka bir şey var mı?»

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlayan Ellen, «Hayır, bu kadar,» dedi.

Reed'in sekreteri partide tanışmadıklarını söyleyince, Ellen onun arkadaşlarından hemen hiçbirini tanımadığını hatırlamıştı gene. Kendisini başkalarına tanıştırmamak için o gece elinden geleni yapmıştı Reed.

«Bir dakika,» diye bağırdı telefona. «Mr. Morgan'a bir şey daha söyleyebilirsiniz. Ona hoşçakal dediğimi iletin.» Çabucak ahizeyi yerine koydu.

Artık açıkça ağlıyordu. Durumu bu kadar açık bir şekilde daha önce göremediği için gerçek bir budala olmalıydı. Reed, kendisiyle aynı evde yaşayarak işlerini yoluna koymuştu. Ona aşık olduğunu çocuklar bile biliyorlardı. Reed'in yemeklerini yapıyor, onun için alışveriş ediyor, elbiseleri-

ni ütölüyor, evin düzen içinde kalmasına özen gösteriyordu. Kendisinin bu evde yaşaması işlerin tıkırında gitmesini sağlıyordu. Nasıl da kullanışlı biriydi.

Ama Reed kendi duyguları hakkında Ellen'e tek bir kelime bile etmemişti. Onu dışarı gezmeye götürmüştü, doğru. Ama hiç kimsenin göremeyeceği yerlere. Partide de mümkün olduğu kadar az insanla tanıştırmıştı. Sanki... sanki başkaları Ellen'i tanısin istemiyordu. O gece tam bir felaket halini almıştı. Bu sefer kendisine eşlik etmesi için Danielle'i seçmişti demek. 'Tabii, o toplum hayatına daha çok uyar,' diye düşündü.

Pekâlâ, Reed bu gece Danielle'i götürebilirdi. Ama Ellen de artık ona hayatı kolaylaştırmaya devam edecek değildi. 'Eski hizmetçi dairesinde kalmam buradaki durumuma ne kadar uygunmuş meğerse,' diye acı acı söylendi. 'Reed'in gözünde bir hizmetçiden başka bir şey değilim zaten.' Eğer Reed kendisiyle birlikte görünmek istemiyorsa, ya da kendisini hayatına dahil etmek istemiyorsa, bu onun bileceği bir şeydi. Ama Ellen bu şekilde yaşamaya devam etmeyecekti.

Durup ne yaptığını hiç düşünmeden Charlie'ye telefon etti. Konuşurken ağladığı sesinden belli oluyordu. «Charlie, bunu istemekten utanıyorum, ama bir dosta ihtiyacım var.»

«Ben ne güne duruyorum?»

Öyle büyük bir içtenlikle, öyle tereddütsüzce söylenmişti ki bu söz, Ellen hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. «Charlie, kendime kalacak bir yer bulmak zorundayım. Hem de hemen, bugün.»

«Kız kardeşimin bir arkadaşı, kendine bir oda arkadaşı arıyordu. Ona telefon etmemi ister misin?»

«Lütfen.» Omuzlarını dikleştirerek eliyle yüzündeki gözyaşlarını kurulamaya çalıştı. «Ne za-

man konuşabilirsin onunla?»

«Hemen. Onu aradıktan sonra sana telefon edip durumu bildiririm. Hatta daha iyisi, oraya gelip seni alırım. Hiçbir yer bulamazsan, bir süre benim annemle babamın yanında kalabilirsin.»

«Ah Charlie, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.»

Arka kapı gürültüyle kapandı. Ellen telefonu kapatarak suçlu bir tavırla, «Evde kimse yok mu?» diye seslenen Monte'ye döndü. Derin bir soluk alarak omuzlarını dikleştirdi.

«Ellen?» Delikanlının gencecik yüzü endişe ve merakla kararmıştı. «Ne oldu? Sanki ağlamış gibisin.»

«Hiçbir şey.» Masanın üstünden aldığı kâğıt peçeteyle burnunu sildi. «Şimdi odama çıkıyorum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Onun için, çok önemli bir şey olmadıkça yanıma gelme, olur mu?»

«Tabii. Nasıl istersen. Hasta mısın? Reed'i çağırayım mı?»

«Hayır!» Neredeyse bağırarak söylemişti bunu. Hemen pişman oldu. «Lütfen onu aramaya falan kalkma. Hem... bu gece başka işi var zaten.»

Monte gömleğinin kollarını sıvarken, «Tamam, ben her şeyle ilgilenirim. Yemeği de hazırlamaya çalışırım,» dedi. «Sen git; yat. Ve ağladıkları halde ağlamıyormuş gibi görünmeye çalışırlarken kadınlar ne yapıyorlarsa onları yap.»

Ellen, «Öyle yapacağım,» diyerek mutfaktan çıktı. Ama bu kez yüzünü yastığına gömüp tek başına acı çekmeyecekti. Odasına gidecek ve evden taşınmak için eşyalarını toplamaya başlayacaktı.

Ellen eşyalarını bavullara tıktırdı, sonra bulduğu birkaç karton kutuya çekmecelerindeki her şeyi rastgele boşalttı. Kısa sürede hazırlanmıştı,

ama bir sürü elbisesi hâlâ açıktaydı.

Bavullarını aşağı indirirken, çocukların odalarının bulunduğu birinci katta biraz durup dinlendi. Ağır yükünü kaldırmaya o kadar dalmıştı ki, doğrulurken neredeyse Derek'e çarpıyordu.

«Ellen.» Delikanlı kızın elindeki bavullara öyle bir bakmaktaydı ki, yüzünün ifadesini gören, onun hiç beklemediği bir anda İngiltere Kraliçesi'yle karşılaştığını sanırdı. «Ne... ne yapıyorsun sen?»

«Taşınıyorum.»

«Taşınıyor musun? Ama neden?»

«Uzun hikâye, Derek.»

«Sen ağlıyorsun!» Ellen'in taşınmasından çok; gözyaşları karşısında etkilenmiş gibiydi. «Reed yüzünden, değil mi? Ne yaptı?»

«Hiçbir şey yapmadı. Bu işe karışma Derek. Çok ciddiylim.»

Delikanlı donup kalmıştı. «Tabii.» Kenara çekilerek kıza yol verdi. «Nasıl istersen.»

Ellen yukarı bir sefer daha yaparak bavullara ve karton kutulara sığmayan elbiselerini ve daha bir sürü şeyi aşağı taşıdı. Başka boş kutu bulmak için garaja giderken çocuklar da peşinden geliyorlardı.

Öfkeyle dönüp, «Keser misiniz artık?» diye bağırdı onlara. Gözyaşları yerini öfke ve pişmanlığa bırakmıştı artık.

Monte, «Neler olduğunu öğrenmek istiyoruz,» dedi.

«Taşınıyorum. Daha açık nasıl anlatayım bunu?»

«Peki ama neden?»

«Sizi ilgilendirmez.» Onları oldukları yerde bırakıp kutularla birlikte eve döndü.

Yukarıda kalan son parçaları da kutulara doldurup aşağı indi ama işittikleri yüzünden merdi-

venin son basamağında kalakaldı. Ellen'in gidişi yüzünden çocuklar birbirlerini suçlayıp duruyorlardı. Neredeyse kavga etmek üzere olduklarını görünce, «Kesin artık!» diye bağırdı onlara. «Bana birazcık olsun yardım etmek istiyorsanız, bu zimbirtıları dışarı taşımama yardım edersiniz. Charlie neredeyse gelir.»

Üçü bir ağızdan, «Charlie mi?» diye bağırdılar. «Onunla mı oturacaksın?»

Bu soru öyle saçmaydı ki, Ellen cevap vermek zahmetine bile katlanmadı. Dışarı çıkıp verandanın en üst basamağına oturarak beklemeye koyuldu. Çocukların hâlâ alçak sesle aralarında tartıştıklarını duyuyordu.

Siyah spor arabanın büyük bir hızla köşeyi dönüp eve doğru geldiğini görünce ellerini yüzüne kapadı. Şu anda karşılaşmak istediği son insan Reed'di. Yeniden ağlamamak için harcadığı çabadan boğazı ağrımaya başlamıştı.

Reed'in arabadan indiğini görünce oturduğu yerde doğruldu. Soğukkanlı ve sakin görünmeye kararlıydı.

Reed bavullara bakarak, «Ne haltlar dönüyor burada?» diye sordu.

«Merhaba Reed. Günün nasıl geçti?» Ellen'in sesi hafifçe titriyordu.

Reed parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, hiçbir şey anlamıyormuş gibi, tam bir şaşkınlıkla baktı kıza. «Nasıl geçtiğini ben biliyor muyum sanki? Derek telefonda hemen eve gelmemi söylüyor. Kapıdan çıkarken sekreterim, senin hoşçakal dediğine dair saçma bir mesaj tutuşturuyor elime. Ne haltlar dönüyor söyler misin lütfen? Kendini öldürdüğünü sandım.»

«Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.»

«Ellen, o fazla mesai yapan kafandan neler geç-

tiğini bilmiyorum ama, sorularıma hemen cevap vermeni istiyorum.»

Ellen yumruklarını sıktı. «Taşınıyorum.»

Genç adam, «Kör değilim, görebiliyorum,» diye bağırdı. «Sana nedenini soruyorum.»

Ellen başını dikleştirerek onun soran gözlerinin içine baktı. «Çok kararsız biri olduğuma karar verdim.» Sesi alçak ve titrekti. «Bacağıma kırdığımda bir damla gözyaşı dökmedim ama bu gece bir partiye gideceğini öğrenince ağlamaya başladım.»

«Hiçbir şey anlamıyorum. Çok anlamsız bunlar.»

«Biliyorum. En kötüsü de bu ya.»

«Lütfen en kısa ve açık biçimde neden gittiğini anlatır mısın bana?»

«Ben de ona çalışıyorum.» Kendi kendine kızarak elinin tersiyle yüzündeki göz yaşlarını sildi. «Posche'yi kullandığın için gidiyorum.»

Genç adam, «Ne?» diye bağırdı.

«Sana kararsız biri olduğumu söylemiştim.»

Reed derin bir soluk koyuverdi. «Buna inanmaya başlıyorum.»

«Pekâlâ,» diye sonunda kafasındakileri dile getirdi Ellen. «Sen söyle neden bugün Porsche'yi kullandın?»

«Kamyonetin benzini bitti dersem inanır mıydın?»

Ellen, «Kararsız biri olabilirim ama aptal değilim,» diye bağırdı. «Bu gece Danielle'le gideceksin. Ama aldırıldığını sanma sakın.»

«Sanmam.» Bakışlarında alaycı bir ifade belirmişti. «Seni düş kırıklığına uğrattığıma üzgünüm ama, bu gece onunla birlikte olmayacağım.»

Ellen ona inansın mı, inanmasın mı bilemiyordu. «Önemi yok,» dedi. «Mantıksız biri gibi davrandığım için senden özür dilerim. Ama başka

türlü davranmam. Gururumu çiğnetmeden ayrılıyorrum buradan.»

«Gururun o kadar önemli mi?»

Ellen açık ve kısa konuştu. «Elimde sadece o kaldı.» Kalbini çoktan Reed'e vermişti

Derek endişeli bir sesle, «Charlie'nin yanma taşınıyor,» diye söze karıştı. «Gitmesine izin vermiyorsun değil mi Reed?»

«Veremezsin,» diye ekledi Monte.

Pat güven dolu bir sesle, «Vermeyecek,» dedi.

Delikanlıların üçü de ısrarla Reed'e bakıyorlardı.

Ellen, Reed'in yeşil gözlerinde çelik gibi sert ve soğuk bir ifadenin belirdiğini gördü. «Evet verebilirim,» dedi genç adam sonunda. «İstediğin buy-
sa, bildiğin gibi yap. Hoşçakal Ellen.»

Dönüp evden içeri girdi.

Bölüm On

Ellen şarap kadehinden kocaman bir yudum daha alarak, «Bundan sonra erkek denen yaratığı hayatımdan silip atmaya yemin ediyorum,» diye dili dolanarak konuştu.

Yeni oda arkadaşı Darlene, «Ben de,» diye destekledi onu. İkisi de iyice sarhoş olmuşlardı. Bir süre anlamsız kahkahalarla güldükten sonra yeniden ciddileştiler.

Tam o sırada kapının zili çahnca ikisi birden o yana döndü. Darlene, «Gelen erkekse, kapıyı açma,» diye uyardı.

Ellen sallanarak kapıya doğru gitmeye çalışırken yerdeki halının neden dümdüz durmadığını merak ediyordu. Birden dönüp, «Erkek mi değil mi nasıl anlayacağım?» diye sordu.

Darlene sözcükleri yuvarlayarak, «Tabii kapıyı açarak,» diye hatırlattı ona.

Genç kız kapıyı açtı ve kendini geniş bir erkek göğsüne bakar buldu. «Erkekmiş,» diye haber verdi arkadaşına.

«Kim?»

Ellen gözlerini bakmakta olduğu göğüsten yukarı doğru kaydırarak karşısındaki bulanık yüzün netleşmesi için kirpiklerini kıstı. «Monte!» Birden ayılmıştı. «Yarın okul var. Bu geç saatte sokakta işin ne?»

«Saat daha on buçuk. Sen içmişsin.» Delikanlı bunu, sanki Ellen bir afyon tekkesinde oturuyormuş gibi söylemişti. Genç kızın, «Ben mi? Ne mü-nasebet!» diye inkâr ettiğini görünce hayretle

baktı ona. Sonra nazik bir sesle, «Sınavların nasıl gidiyor?» diye sordu.

«İyi gidiyor.» Ellen hıçkırdı. «Sanırım.» Monte'nin bir an önce gitmesini istiyordu ama ev halkını sormaktan da kendini alamadı. «Herkes nasıl?»

«İyiler.» Monte bakışlarını Ellen'den kaçırarak halıya dikti. «Doğrusunu istersen pek değiller.»

Korku buzdan bir bıçak gibi saplandı genç kızın kalbine. Şimdi tamamen ayılmıştı. «Reed mi? Hasta mı?»

«Hayır, Reed iyi sanırım. Son günlerde ortalıkta pek görünmüyor.»

Vaktini Danielle'le partilerde geçirdiğine şüphe yoktu. Ya da, hepsi de Ellen'den çok daha görmüş geçirmiş bir sürü güzel kadınla...

Monte, «Sen gittiğinden beri her şey değişti,» diye usulca ekledi. «Dün yemek pişirirken Derek yangın çıkardı.»

Genç kız çocukları bırakıp gittiği için büyük bir suçluluk duymaya başlamıştı. «Eve bir zarar geldi mi? Yaralanan oldu mu?»

«Pek bir şey olmadı. Reed sigortanın bütün zararını karşılayacağını söyledi. Derek ocağı açık bırakmış, gaz birden alev alınca havluyla söndürmeye çalıştı. Havlu da yanmaya başlayınca musluğun içine attı, ama bu arada perdeleri tutuşturdu.»

«Aman Tanrım!» Ellen dehşet içinde kalmıştı.

«Ama önemi yok. Reed mutfağın duvarlarını zaten yenilemek istediğini söyledi.» Ellen'in anlamadan baktığını görünce, «Perdeler tutuşunca duvar kâğıtları da alev aldı,» diye açıkladı.

Ellen sorduğuna pişman olmaya başlamıştı. «Kimse yaralandı mı?»

Monte arkasına sakladığı beyaz sargılar içindeki elini Ellen'e doğru uzattı. «Sadece ben. Bir parçacık.»

Genç kız giderek büyüyen suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. «Ne yaptın? Ateşi elinle mi söndürmeye çalıştın yoksa?»

«Hayır. Fırından sıcak bisküvileri çıkarmaya çalışırken bir parmağımı yaktım.»

«Öyleyse neden bütün elini sardın?»

«Belki bana acıyıp geri dönersin diye düşündüm.»

«Oh, Monte.» Ellen uzanıp şefkatle oğlanın saçlarını okşadı. «Dördünüz bensiz de idare edersiniz.»

«Yani artık dönmeyecek misin?»

«Yapamam.» Ellen hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. «Gerçekten üzgünüm, ama yapamam.»

Monte başını önüne eğdi. «Neyse, iyi Noeller.»

«Sana da.»

«Hoşçakal Ellen.» Dışarı çıkmak üzereyken dönüp genç kıza baktı. «Pat'in okul takımını birinci yaptığını biliyor musun?»

«Evet gazetede okudum. Onunla gurur duyduğumu söyleyiver lütfen.»

Genç kız Monte'nin arkasından kapanan kapıya yaslanarak içini yakan pişmanlık duygularıyla savaşılmaya çalıştı. Ağlamamak için bütün gücünü kullanıyordu. Yeteri kadar gözyaşı dökmüştü. Artık acısını bir yana bırakıp yeniden hayatla yüzleşmesinin zamanı gelmişti.

Darlene, «Bu, o durmadan yemek yiyen çocuk değil mi? Ne kadar da zayıf?» diye söylendi.

«Evet. Bu dünyada hiç adalet yok.» Ellen Monte'nin iştahı ile kilosunu değil, Reed'i düşünüyordu. Kendisini aramak zahmetine bile katlanmamıştı. Nerede olduğunu pekâlâ öğrenebilirdi; eğer isteseydi. Demek artık onu görmek istemiyordu. Başlangıçta çocukların Charlie'nin yanma taşıdığı yolundaki o saçma iddialarına inandığını sanmıştı Reed'in. Ama Ellen'i, Ellen'in onu sev-

diğinin yarısı kadar sevmiş olsaydı, bu bile kızın peşinden gitmesini engellemezdi.

Reed'in kendisine önem verdiğini sanarak çok büyük bir hata yaptığı belliydi. Bütün sınav haftası boyunca ondan tek bir haber bile alamamıştı. 'Pekâlâ, ben de onu kafamdan silip atarım,' diye düşündü. 'Tıpkı cebir formüllerinin kafamdan silindiği gibi.' Elinde olmadan güldü. Asıl sorun, cebir formüllerini aklında tutmak istemesine rağmen kolayca unutulması; Reed'i bir an bile düşünmek istememesine rağmen bir türlü aklından çıkaramayıyordu.

Bu arada bir şeyi çok iyi anlamıştı. Okulla erkekler bir arada olamıyordu. Yeni oda arkadaşıyla iyi anlaşmasının bir nedeni de buydu. Darlene iki yıl süren bir nişanlılık döneminden sonra sevdiği erkekten ayrılmış ve kendini tamamen derslerine vermeye kararlı olduğunu bildirmişti Ellen'e. 'O sözünü tutar mı bilmem, ama ben öğretmen diploması alana kadar başımı kitaplardan kaldırmamaya kararlıyım,' diye düşündü.

Tek sorun gözlerini her kapayışında Reed'in dokunuşlarını, öpücüklerini hatırlamasıydı. Bir tek bakışı bile Ellen'i her zaman heyecanlandırmaya yetmişti. Ve işte o kısacık ilişkileri bir anda son bulmuştu. Kendini gerçekten berbat hissediyordu.

Ellen'in baktığı her yer iyice yaklaşan Noel'in belirtileriyle doluydu. Genç kız birazcık neşelenebilmek için etrafındaki kutlama havasına kendini kaptırmaya boş yere çalıştı.

Ertesi gün Yakima'ya, ailesinin yanına gidecekti. Üniversite mahallesinde dükkân vitrinlerine bakarak yürürken kafasında ailesinin değil de sürekli Reed'in olduğunu fark etti. Reed'i ve çocukları düşünüyordu. Geçen eylül ayından beri

onun ikinci ailesi olmuşlardı sanki.

Saçlarını karıştıran buz gibi rüzgârdan korunmak için başını eğdi. Soğuktan yüzü uyuşmuştu. Kitaplarını göğsüne bastırarak otobüs durağına doğru ilerledi. Artık ayakları da yüzü kadar hissizleşmeye başlamıştı. Otobüsün gelmesine daha on dakika vardı. Ellen sırf moda uymak için giydiği burnu açık, bağciksız, ince ayakkabılara bakarak kendi kendine sövdü. Yılın bu mevsiminde 'sık' olmaya çalışmanın ne manası vardı? Yakışıklı bir prens beyaz atının üzerinde dört nala gelecek ve sırf ayak parmaklarının güzelliğine dayanamayarak kendisine aşık mı olacaktı sanki? Eğer böyle biri çıkar da donmuş parmaklarıyla Ellen'i gümüş eğerinin üzerine atıp kaçırmaya kalkarsa onun karakterinden şüpheyi düşeceğirtti düşündü genç kız.

Aklından geçenlere kendi kendine gülerek kestirmeden gitmek için döndü.

«Komik bir şey mi var?»

Kendi burnu açık ayakkabılarının yanında pırıl pırıl cilalı bir çift erkek ayakkabısı belirmişti. Şaşırarak Ellen başını kaldırdı. Reed.

«Ayak... kabılarım. Bir prensi cezbedebilir miyim diyordum...» Ey Tanrım, neler söylüyordu! Utancını gizlemeye çalışarak, «Yani...» diye kekeledi. «Ayaklarım soğuktan dondu.»

«Sıcak bir yere girmeye ihtiyacın var.» Reed ellerini ceplerine sokmuştu. O kadar yakışıklıydı ki, Ellen kendini zorlayarak gözlerini ondan kaçırdı. Uzun süre bakarsa ona istediği her şeyi hiç itirazsız vermeye hazır olacağından korkuyordu. Reed'i son görüşündeki hali hafızasına kazınmıştı. Taşındığını söylediği gün gözlerinin ne kadar sert ve soğuk görüldüğünü hiç unutamıyordu. Tek bir sözcüğü Ellen'in fikrini değiştirmesine yetecekti ama Reed böyle bir şey yapmamıştı. Bu

kadar açık ve basitti işte.

«Otobüsüm yedi dakika sonra gelecek.» Titreyen sesinde kararlı bir tonlama vardı.

Reed sesini çıkarmadan onunla birlikte durağa kadar yürüdü.

Ne kadar soğukkanlı ve sakın görünmeye çalışırsa çalışsın, Ellen'in bakışları ikide birde yanındaki uzun boylu, ciddi erkeğin yüzüne kayıyordu. İnatçı bir erkek gururunu yansıtan o yakışıklı, sevgili yüze. Birden bakışlarını kaçırdı. Kendisinin de gururu vardı. Belki yöntemi yanlıştı ama ne kadar incindiğini Reed'e belli etmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Ona duyduğu aşkın kurbanı olarak yaşamak niyetinde değildi.

Reed yumuşacık bir sesle, «Ellen,» dedi. «Seninle biraz konuşabileceğimizi umuyordum.»

Genç kız abartılı bir tavırla kolundaki saate baktı. «Konuş öyleyse. Tam altı buçuk dakikan var.»

«Burada mı?»

«Demin de söylediğin gibi sıcak bir yere gitmem gerekiyor.»

«Seni yemeğe götüreceğim.»

«Aç değilim.» Daha sözünü bitirmeden, utançla midesinin guruldadığını fark edince ne yapacağını şaşırdı.

«En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yedin?»

«Dün.» Sonra hemen, «Hayır, bugün,» diye düzeltti.

«Yürü, gidiyoruz.»

«Kesinlikle olmaz.»

«Seninle tartışacak değilim Ellen. Aklını başına toplaman için bir hafta tanıdım sana. Neler olduğunu hâlâ anlamış değilim ve sorularıma cevap almak için de daha fazla beklemeye niyetim yok. Anlıyor musun?»

Ellen inatçı bir tavırla başını çevirmiş, yolun öbür tarafına bakıyordu. Çok uzaktan otobüsün geldiğini gördü. «Söylenmesi gereken her şeyin söylendiğini düşünüyordum ben.

«Peki bu kendini içkiye vermek meselesi neyin nesi?»

Ellen ters bir sesle, «Sadece birazcık sarhoştum,» dedi. Monte'nin çenesini tutamayışına kızmıştı. «Darlene'le ben erkekleri hayatımızdan silip atma kararımızı kutluyorduk.» En azından Reed kendisini sevdiğini, ihtiyaç duyduğunu açıkça söyleyene kadar geçerliydi kararı. Ve şu an için böyle bir şey yapacakmış gibi görünmüyordu genç adam.

«Anlıyorum.» Yeşil gözleri Ellen'in ruhunu okuyormuş gibi bakıyordu. «İstedğin buysa, pekâlâ. Sadece birkaç soruma cevap ver, sonra çekip gideceğim, anlaştık mı?»

«Pekâlâ.»

«Spor araba kullandım diye bana öfkелendiğini söylerken ne demek istiyordun? Önce buna cevap ver.»

«Şey, Porche'yi yalnız Danielle'i görmeye gittiğin zamanlar kullanıyordun.»

«Onu görmeye falan gitmedim. O Noel partisi gecesinden sonra aramızdaki her şey bitmişti.»

«Sahi mi?» Ellen sesinin pek cırtlak çıktığını fark etti.

Genç adam parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, «Danielle'i haftalardır görmedim,» dedi.

Ellen kararlı bir tavırla gözlerini kaldırıma dikmişti. «Ama temizleyici o smokin için telefon etti. Şık bir partiye gidiyordun o gece.»

«Ne olmuş? Yanımda kadın götürmüyordum ki.»

Genç kız inatla, «Fark etmez,» diye ısrar etti.

«Beni de götürmüyordun.»

«Tabii götürmedim,» diye bağırdı Reed. Gelip geçen birkaç kişi merakla baktı onlara. «Sınavlara çalışıyordun. Son derece sıkıcı bir iş yemeğine benimle gelmeni nasıl isteyebilirdim senden? Başını kitaplardan kaldırmıyordun ki.» Sesini alçaltarak söylemişti bu son cümleyi.

Ellen kızgınlıkla, 'Hiç olmazsa biraz daha mantıksız davranabilirdi,' diye düşündü. Mantıktan hoşlanacak bir ruh hali içinde değildi.

«Ne dediğimi duydun mu?»

Ellen genç adamın iradesinin o karşı gelinmez gücünü hissetti birden. Evet der gibi başını salladı.

«Hayatımda tek bir kadın var. O da sensin. Ellen, gerçekten bu olanlardan hiçbir şey anlamıyorum. Bir sürü şey olabilirsin ama kıskanç bir kadın değilsin. Seninle Danielle hakkında konuşmak istedim. Başka hangi kadın olsa, en ince ayrıntısına kadar öğrenmek isterdi. Ama sen dinlemeyi reddettin. Sonra Porsche ve kamyonetle ilgili o saçma suçlamaları yüzüme fırlatmaya başlayınca seni anlayamaz oldum.» Sesi hafifçe yükselmişti.

'Tanrım!' Ellen kendini iyice budala gibi hissetmeye başlamıştı. «Öyleyse neden Porsche'yi kullanıyordun?» Gene saçmaladığını düşündü. «Boşver, unut bu soruyu sorduğumu.»

«O arabaya iyice takmışsın sen.»

«Mesele araba değil.»

«Bak bunu duyduğuma sevindim.»

Ellen artık sözleri evirip çevirmeden, dürüst ve açıksözlü davranmanın zamanının geldiğini düşünerek başını dikleştirdi. «Bana kalırsa sen benimle birlikte görünmemeyi tercih ediyordun.»

«Ne?» diye bağırdı Reed.

«Beni o gözden irak lokantalara götürüp durdun.»

«Seninle yalnız olmak istiyordum.»

«Hıh! Benimle görünmek istemedin.»

«Buna inanamam.» Reed birkaç adım uzaklaştı ondan. Sonra dönüp tekrar yanına geldi. «Çocuklardan biriyle karşılaşmaktan korkuyordum.»

«Sinemaya gittiğimizde arkadaşınla tanıştırmaktan kaçındığını da inkâr et bari.»

Reed'in gözleri kısıliverdi. «Bak işte o doğru. Seni Tom Dailey'le tanıştırmaya hiçbir zaman niyetim yok. Zamparanın tekidir o.»

«Peki ya Noel partisinde? Topu topu bir iki kişiyle tanıştırdın beni.»

«Tabii öyle yaptım. Oradaki her erkek seni yanımdan kapabilmek için bahane arayıp duruyordu. Başkalarıyla flört etmek istediysen bunu açıkça söylemeliydin.»

«Ben sadece seninle birlikte olmak istiyordum.»

«Öyleyse neden o geceden şikâyet ediyorsun?»

«Kırılmıştım.»

Reed, «Özür dilerim,» diye bağırdı.

Otobüs gelmişti. Kapının açılmasına rağmen Ellen bir türlü kararım verip binemiyordu. Sürücü «Biniyor musunuz, binmiyor musunuz bayan?» diye sordu.

Reed, Ellen'in koluna girerken; «Binmiyor,» diye cevap verdi. «Benimle geliyor.»

«Siz bilirsiniz.» Kapı kapandı ve otobüs hareket etti.

«Geliyorsun, değil mi?» Reed'in sesi çok tatlıydı.

«Sanırım.»

Genç adam onu kalabalık caddeden geçirerek Noel süsleriyle donanmış küçük bir lokantaya götürdü. «Öğle yemeği yiyelim derken şaka etmiyordum.»

«Peki sen en son ne zaman doğru dürüst bir

yemek yedin?» Ellen sormaktan kendini alamamıştı.

Reed, «Bir hafta önce,» diye homurdandı. «Derrek'in aşçılığı senin yemeklerinin yerini tutmuyor.»

Lokantanın arka taraflarında boş bir masa bulup oturdular. Garson kız önlerine birer yemek listesi koyup bardaklarına su doldurdu.

«Yangını duydum.»

Reed, «Tam bir yanlışlıklar komedisiydi,» diye inledi.

«Çok zarar var mı?»

«Yeteri kadar.» Biraz suçlayan bir tavırla bakıyordu genç kıza.

Ellen gene o iyi tanıdığı suçluluk duygusuna kapılınca, bu halini saklamak için önündeki yemek listesine dikti gözlerini. Sonra, ne olduğuna hiç aldırmadan rastgele bir yemek ısmarladı.

«Ellen.» Reed hafifçe öksürdü. «Geri dön.»

Erkeğin sesindeki acıyı fark edince Ellen yüreğinin eridiğini sandı bir an. Reed'in gözleri gözlerini çekiyor gibiydi. Genç kız, dönmeyi, eve dönmeyi ne kadar istediğini ona anlatmayı arzuluyordu. Capitol Hill'deki o evin bildiği tek gerçek yuvası olduğunu, Reed'le birlikte yeniden o kapıdan içeri girmek için çok şey feda edebileceğini söylemek istiyordu.

«Sen gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değil.»

Ellen, boğazına tıkanan yumrunun daha da büyüdüğünün, soluk almasını güçleştirdiğinin farkındaydı.

«Çocuklar çok üzgün.»

Genç kız kararlı bir tavırla, hayır der gibi iki yana salladı başını. Reed istediği için dönerdi o eve, çocuklar istediği için değil.

«Ama neden?»

«Çünkü...» Gözyaşları görmesini engellemeye başlamıştı.

«Porsche arabayı kullanmama kızman kadar saçma bir cevap bu da.» Reed'in ne kadar sinirlendiği sesinden belli oluyordu.

Genç kız birkaç kez derin derin soluk alarak kendine hâkim olmaya çalıştı. Sonra gene başını iki yana salladı. «Bir ahçıya ihtiyacın varsa, sanırım bu işi yapacak bir sürü...»

«Lanet olsun! Yemeğin canı cehenneme!»

Lokanta bir anda sessizleşiverdi. Bütün, başlar onlardan yana dönmüştü. Şaşkınlık ve dehşet dolu o yüzlere bakan Reed, «Buradaki yemeklerden söz etmiyordum,» diye açıkladı.

Lokantanın her zamanki gürültüsü yeniden başladı.

«Hey Tanrım, Ellen, beni ne kadar güç durumda bıraktın. Neredeyse kovulacaktım buradan.»

«Ben mi güç durumda bıraktım?» Reed'in onu, kendisinin üstünde bu kadar gücü varmış gibi görmesi karşısında şaşırıp kalmıştı.

«Çocukların hatırı için geri dönmeyeceksen, bunu benim için yapar mısın?» Israrla bakan o yeşil gözler Ellen'i cevap vermeye zorluyordu.

«Dönmemi neden istediğini bilmek istiyorum.» Yemeklerini pişirip...»

«Evde hiçbir iş yapmasan bile aldırmam. Seni istiyorum, çünkü seni seviyorum. Lanet olsun.»

Ellen'in siyah gözleri iri iri açıldı. «Beni sevmene mi lanet olsun?»

«Bu işi iyice zorlaştırıyorsun.» Tabağın yanındaki peçeteyi koparır gibi alıp kucığına çarptı. «Bilmen gerekir. Seni sevdiğimi saklamaya hiç çalışmadım ben.»

«Benden başka hiç kimseden saklamaya çalışmadın,» diye biraz kızgın bir sesle karşılık verdi Ellen.

«Sakın bilmediğini söyleme bana.»

«Bilmiyordum.» Ellen'in sesi biraz yüksek çıkmıştı.

Reed, «İyi, şimdi öğrendin işte,» diye bağırdı.

Garson kız ürkerek masalarına yaklaşmıştı ama Reed öfkeyle kendisine bakana kadar biraz geride bekledi. Sonra telaşla yemekleri önlerine bırakıp hemen uzaklaştı oradan.

Ellen, «Kızı korkuttun,» diye suçladı Reed'i.

«Asıl panik içinde olan benim. Beni seviyor musun, sevmiyor musun?»

Lokantada gene derin bir sessizlik oldu. Bütün müşteriler susmuş, Ellen'in cevabını bekliyor gibiydiler.

Yanlarındaki masada oturan yaşlı bir bay, «Ona bir cevap verseniz iyi edersiniz küçük hanım,» dedi. «Aslını ararsanız, hepimiz cevabınızı merak ediyoruz.»

«Evet, onu seviyorum.»

Reed olanlara inanamıyormuş gibi baktı ona. «Bunu bana değil de bir yabancıya söylüyorsun ha?»

«Seni seviyorum Reed Morgan. Memnun oldun mu şimdi?»

«Hem de nasıl.»

«Aman, görüyorum.» Ellen, duygularını açıkladığı zaman Reed'in yerinden fırlayıp kendisine sarılacağını sanmıştı. Ama genç adam, Ellen'in o zamana kadar görmediği kadar öfkeli görünüyordu, o kadar.

Yan masadaki yaşlı bey, «Bana kalırsa, hazır küçük hanım dostça bir havadayken evlenme teklif etseniz iyi olur,» diye önerdi.

«Ee?» Reed genç kıza baktı. «Ne düşünüyorsun?»

«Evlenmek mi istiyorsun?»

Garson kız, «Noel'de insan cömert davranma-

lı,» diye uyardı Ellen'i. «Hem yeteri kadar yakışıklı bir erkek.»

«Evet yakışıklı, değil mi?» Olayların bu beklenmedik gelişimi karşısında o her zamanki mizah anlayışı geri dönmeye başlamıştı. «Ama bazen anlaşılması çok güç biri olur.»

Kadın müşterilerden biri salonun öteki ucundan, «İnan bana, bütün erkekler öyledir,» diye bağırdı. «Ama senin yanındaki nazik ve iyi birine benziyor. Bir şans daha tanı ona, haydi.»

Reed uzanıp Ellen'in elini tuttu. Yüzündeki öfkeli ifade kaybolmuştu. «Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Beni artık bu acıdan kurtarmayacak mısın?»

Ellen gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışarak, evet dermişçesine, hızlı hızlı salladı başını.

«Haydi, eve gidelim artık.» Reed kalkıp masanın üstüne biraz para bıraktı.

Genç kız paltosunu giyip çantasını aldı ve kapıya gelince dönüp «Hoşçakalm,» diye neşeyle elini salladı. «Hepinize teşekkürler... ve mutlu Noeller!»

Olan bitenden fazlasıyla hoşlanan müşteriler onları alkışlamaya başlayınca Reed, Ellen'i elinden yakalayarak dışarı sürükledi.

Sokağa çıkar çıkmaz kızı kollarının arasına aldı. «Oh Tanrım! Ellen, seni ve o pamuk helvası kadar tatlı öpücüklerini özledim.»

Ellen, erkeğin sıcacık kollarının arasına iyice sokularak, «Ben de seni özledim,» dedi. «Çocukları bile özledim.»

«Onlar başlarının çaresine baksınlar. Ben seni kendim için istiyorum. Ev insan dolu ama sensiz öyle boş geliyor ki bana.» Birden etrafına bakındı. Bütün bunları kalabalık bir caddenin ortasında söylediğini yeni fark etmiş gibiydi. «Haydi

gidelim buradan.» Genç kızın beline sarılarak üniversitenin park yerine doğru götürürken, «Sana önemli bir şeyi açıklasam iyi olacak.» dedi.

«Neymiş o?» Ellen'in gözleri içinden gelen bir ateşle ıslı ıslı yanıyordu.

«Kamyonetle gelmedim.»

«Ya?» Düşkırıklığını bastırmaya çalıştı. O spor arabanın kendisine hiç yakışmadığını düşünüyordu.

«Geçen hafta kamyoneti verip yerine başka bir şey aldım.»

«Ne aldın?»

«Belki biraz fazla küstahlıktı benimki, ama evlenme teklifimi kabul edeceğini umdum.»

«Kamyonetin seninle evlenmemle ne ilgisi var?»

«Bunu sen mi soruyorsun? Beni terk etmenin sebebi...»

«Tamam, tamam,»

«Kamyoneti verip yerine steysin bir araba aldım. Çocuklarla dolmayı bekleyen bir aile arabası.»

«Oh, Reed.» Ellen sevinçle, hayatımın sonuna kadar seveceğini bildiği erkeğin boynuna sarıldı. Ne tür bir araba kullanırsa kullansın sevecekti onu.

Beyaz Dizi

*Ellen, üniversite öğrencisi üç
delikanlıyla aynı evi paylaşıyordu.*

*Ara verdiği
üniversite tahsilini
tamamlamaya kararlıydı ve
kısıtlı bütçesi yüzünden kalacak
yer sorununu ancak böyle çözebilmişti.
Dört arkadaş da yaşadıkları hayattan
memnundular. Onlardan beş yaş büyük
olan Ellen, bir çeşit annelik yapıyordu
çocuklara. Sonra, uzun süredir ortalıkta
görünmeyen evin asıl sahibi Reed Morgan
beklenmedik bir anda geri döndü. Ne
evinin kendinden habersiz kiraya
verilmesinden hoşlanmıştı, ne de
bir sürü delikanlı ve Ellen'le
aynı çatı altında
kalmaktan...*